

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ТАЙНИ

Превод от английски: Боряна Семкова-Вулова, 1997

chitanka.info

*На Джон — най-прекрасния и скъп дар на живота ми,
от все сърце и с безкрайна любов.*

Даниел Стийл

1

Слънчевите лъчи проблясваха в прозорците на сградите като диаманти, посипани върху лед. Сабина лежеше гола на шезлонга под яркото ослепително слънце на Лос Анжелос. Меденото ѝ загоряло тяло лъщеше от плажното масло, жегата бе безмилостна. Мислеше след малко да влезе в басейна — само колкото да се охлади, но преди това трябваше да се погрижи още за себе си. Всяка сутрин първо се отпускаше по гръб с обилно намазано с крем лице, с плажно масло по тялото, скриваше впечатляващо буйната си руса коса, поставяше на клепачите си тампони, а около лицето си нагласяваше влажна кърпа, за да не излага на слънчевите лъчи невидимите белези от миналогодишната операция. По същата причина предпазваше и бюста си. Беше претърпяла три успешни пластични интервенции, за които непосветеният никога не би се досетил. Първата направи на трийсет и осем — по-късно, отколкото си бе представяла. Просто изглади една малка бръчка между веждите и повдигна клепачите на местата, където бяха преди десет години. Втората предприе на четирийсет и една. След нея гърдите ѝ се надигнаха и станаха стегнати, така не бяха изглеждали никога — дори когато бе на шестнайсет. Миналогодишната операция всъщност бе повторение на първата, само че малко по-надълбоко и с няколко разреза над ушите. Ако денят бе добър, изглеждаше на трийсет и пет, в страхотните дни сякаш бе на трийсет и една, а пред камерата имаше вид на още по-млада... понякога... ако оператора си го биваше. Сабина Куорлс бе на четирийсет и пет. Тялото ѝ бе изваяно до съвършенство. След сън играеше гимнастика по един час, правеха ѝ масаж три пъти седмично, плуваше всяка сутрин, а ако беше достатъчно прохладно, вървеше пеш по две мили. Не тичаше, а ходеше. Не беше глупачка. Новата форма на гърдите ѝ струваше пет хиляди долара и тя нямаше намерение да я разваля с бягане покрай бетонните бордюри на Бевърли Хилс.

Сякаш бе създадена да носи деколте, защото то загатваше онази цепка на бюста ѝ, с която толкова се гордееше, съвършената ѝ медена

плът, незасегната от възрастта. Полите откриваха високо бедрата ѝ. Имаше защо. За крака като нейните много жени биха дали живота си. Но те не бяха резултат от пластична хирургия, а дар от Господ. Бог я бе възнаградил с пълни шепи. Бе се отнесъл повече от щедро с Мери Елизабет Ралстън, родена в Хънтингтън, Пенсилвания, преди почти половин век. Баща ѝ беше миньор, майка ѝ — сервитьорка в крайпътно заведение, над което цяла нощ примигваше неонов надпис „Закусвалня“. На девет години изгуби баща си, през следващите седем майка ѝ се омъжи още три пъти, два пъти остана вдовица, а самата тя се спомина, когато Мери Елизабет бе на седемнайсет. Вече нищо не я задържаше в родния град, даде си сметка, че май никога не бе я задържало. Качи се с дългите си красиви крака на един от автобусите на „Грейхаунд“ и се отпрати към Ню Йорк. В този ден Мери Елизабет Ралстън умря завинаги. В Ню Йорк тя се прероди във Вирджиния Харлоу — име, което по онова време смяташе за много ефектно. С новата си самоличност работи на няколко места като треторазреден модел, а накрая я взеха за танцьорка в балетен състав, ангажиран в представление, което бе твърде далеч от професионализма на Бродуей. На двайсет и една си мислеше, че е на житейския връх, но тогава някой ѝ предложи филмова роля. Беше с гарвановочерна коса. Боядиса я внимателно, за да скрие по-светлите корени и да подчертае бадемовидните си зелени очи. За филма не ѝ дадоха костюми, вместо това я изпратиха заедно с още две момичета и един мъж в смразяващо студен склад в Лоуър Ийст Сайд. Искаше да заличи дори спомена за този епизод. Завинаги. Вирджиния Харлоу живя по-кратко дори от Мери Елизабет Ралстън. Последваха още няколко подобни роли, работа в стриптийзьорско заведение в Уест Сайд, но тя бе достатъчно умна, за да осъзнае, че така затъва. Името Сабина Куорлс изскочи от страниците на някакво списание, което намери една вечер в общата гримьорна, спестените пари стигнаха за билет до Лос Анжелос. Беше на двайсет и четири и знаеше, че вече е почти фатално късно. Почти, но не съвсем. Черната боя за коса остави в Ню Йорк и щом стъпи в Калифорния, се изруси. За три седмици си намери стая под наем и импресарио, ала дори не му спомена, че в Ню Йорк се е снимала във филм. Това беше част от друг живот, за който не искаше да си спомня. Сабина Куорлс, както щеше да се нарича вече, с лекота забравяше онова, което не ѝ бе удобно да си припомня — живота край

въгледобивните мини, стриптийзърското заведение в Ню Йорк, отвратителните порнографски филми с нищожен бюджет, които снимаха в склада в Лоуър Ийст Сайд. В Лос Анжелос стана модел и се появи в няколко реклами, направи пробни снимки за Метро Голдуин Майер и за Туенти Сенчъри Фокс. След по-малко от шест месеца получи роля в съвсем приличен филм. Последваха още три второстепенни роли и най-сетне една по-значителна. Когато беше на двайсет и шест, доста режисьори познаваха и помнеха лицето на Сабина. Играта ѝ не бе възпламеняваща, но бе достатъчно добра и импресариото ѝ намери преподавател, който да изгладя несъвършенствата. После ѝ помогна да получи още няколко роли. На двайсет и осем бе добре известна на публиката, а агентът ѝ по печата се грижеше вестниците да пишат за нея редовно. Изживя няколко любовни връзки със звезди, а на трийсет се впусна в страстна авантюра с един от най-прочутите актьори на Холивуд. След като се появи заедно с него на екрана, ангажиментите ѝ се умножиха. Кариерата ѝ бе изградена с много усилия, трудно, благодарение на собствената ѝ плът, на склонността ѝ да съблича повече дрехи в сравнение с някои от другите актриси и на факта, че в крайна сметка наистина се научи да играе. Малко след като навърши трийсет, Сабина се изгуби за известно време, но после се появи триумфално в настойчиво рекламиран филм, за който всички се обзалагаха, че ще я направи звезда. Предвижданията не се сбъднаха, ала името ѝ се вряза в паметта на хората още по-дълбоко и тя получи нови роли, които несъмнено бяха по-добри от предишните.

Сабина Куорлс бе стигнала с упоритост до сегашното си положение и на четирийсет и пет не бе на върха на успеха, но бе известна както в Холивуд, така и на зрителите в цялата страна... „Чакай, чакай... не игра ли тя...“ Втренчен поглед за момент и в следващия миг на мъжките лица се появяваше усмивка, похотлив израз и желание да я имат. Беше от жените, които мъжете искаха да отведат в леглото си, ала с възрастта започна да става много претенциозна. Сабина Куорлс притежаваше жизненост и тяло, което нямаше да се отпусне, независимо от годините. Полагаше грижи както за външния си вид, така и за всичко останало, спазваше договорите си, обаждаше се всеки ден на импресариото си, трудеше се денонощно, когато получеше роля, и с нея се работеше учудващо безпроблемно.

Сабина Куорлс не беше примадона, тя бе филмова звезда... повече или по-малко... едно от онези ярки дублиращи светила, които нерядко надживяваха истински големите имена, защото те идваха и си отиваха и умираха всеки ден в студиите на Холивуд, заменени от по-млади, по-свежи лица. Лицето на Сабина Куорлс все още привличаше възхитени погледи, името ѝ не бе символ на огромни касови приходи, но мъжете напускаха киносалоните щастливи. Достоянствата ѝ бяха същите като на двайсет и една. Мъжете тръпнеха от желание да се протегнат и да я докоснат. Това ѝ харесваше, независимо дали им го позволяваше, или не. Нямахше значение. Нейното тяло бе вечният двигател на успеха ѝ.

Заради него престояваше на терасата под часовник. Преобърна се грациозно по корем и с отработено движение на китката взе бурканчето с крем, за да намаже отново лицето и ръцете си — свежи и стегнати, както и останалата част от тялото ѝ. По снагата на Сабина нямаше и милиметър повехнала или провиснала плът.

Тъкмо бе решила да става, когато звънна телефонът. Беше време да изпие две големи чаши минерална вода, преди да влезе в басейна. Автоматично погледна часовника и се зачуди кой ли е. Вече беше говорила с импресариото си.

— Ало? — Всичко у Сабина бе гладко като мед. Гласът ѝ бе плътен и вълнуващ — глас, който караше мъжете инстинктивно да докосват слабините си, гледайки я на екрана в затъмнения киносалон.

— Ако обичате, Сабина Куорлс — прозвуча гласът на двайсет и две годишна секретарка, който ѝ бе непознат.

— Аз съм. — Беше се изправила стройна, висока и красива наред дневната, държеше слушалката и отмяташе с другата ръка разкошната руса коса от раменете си. Никой не би предположил, че това не е естественият ѝ цвят. Всичко по Сабина бе перфектно изпълнено, внимателно обмислено и добре поддържано. Положи неимоверни усилия да стигне дотук и резултатът бе налице. Жалко, че кариерата ѝ не продължи да се развива. Понякога се замисляше какво да прави, но не се отказваше. Макар личността ѝ да не бе основна тема на разговорите в града, тя бе добре позната. Нямахше намерение да се терзае излишно, че е твърде късно. У Сабина нищо не напомняше за възраст, умора, зрялост или поражение. Все още бе жена, която върви към върха, макар преди година или повече да бе стигнала платото.

Никак не се притесняваше, че не получава първостепенни роли, тъй като продължаваше да печели добре. Само преди месец бе заснела реклама на самурено палто. Беше готова на всичко, само и само да запази доходите си стабилни... стига да не ставаше дума за телевизия. Толкова ниско не би паднала никога.

— Обаждам се от кабинета на Мел Уекслър — превзето ѝ съобщи надутата секретарка. Мелвин Уекслър беше най-реномираният продуцент в Холивуд и би следвало служителите му също да са значими люде или поне секретарката му си въобразяваше, че е така. Сабина се усмихна. Преди няколко години бе излизала с него два-три пъти. Освен всичко друго Мел Уекслър беше привлекателен мъж. Защо ли я търсеше?

— Да? — От жизнерадостния ѝ глас бликаше смях, тя хвърли поглед на дневната. Апартаментът ѝ бе модерен, просторен, намираще се на Линдън Драйв, малко по-встрани от прословутата част на Бевърли Хилс. Ала мястото бе добро, жилището бе обзаведено почти изцяло в бяло, две от стените бяха облицовани с огледала. Разглеждаше в тях голото си тяло, бюстът ѝ бе стегнат и вирнат — за това бе платила, краката ѝ бяха дълги и изящни. Обичаше да се оглежда, защото нищо във вида ѝ не я притесняваше, нито плашеше, а ако се появяше обезпокоителен признак, който не ѝ се нравеше, тя знаеше какви мерки да вземе, за да го отстрани.

— Господин Уекслър ви кани на обяд днес. В Бистро Гардънс. — Не можеше да разбере защо той лично не ѝ се обади и защо толкова бърза. Може би ставаше дума за филмова роля, макар че напоследък Уекслър все по-рядко се занимаваше с кино. През последните десет години най-големите му успехи бяха на телевизионния екран, въпреки че все още понякога продуцираше филми. А той знаеше, че Сабина не би се появила по телевизията. Това бе общоизвестно. Телевизията беше помия и тя не пропускаше да го подчертае, когато ѝ се отдадеше случай. Именно така се изразяваше пред импресариото си всеки път, щом той си позволише да подеме темата. Много по-лесно я уговаряше да се снима в реклами, като онази със самуреното палто. Що се отнася до нея, тя смяташе, че в тях има по-голяма изисканост, отколкото в телевизията. Но и Мел Уекслър бе изискан. А Сабина нямаше ангажимент за обяд. Беше десет и четирийсет и пет. — В един часа? — На момичето никога не би му хрумвало, че Сабина ще откаже. Никой

не би посмял. Може би само неколцина от близките му приятели, но не и актьорите.

— Един и петнайсет. — Сабина се забавляваше. В тази игра участваха всички в Холивуд, а тя бе по-обиграна от момичето и двете го разбираха.

— Чудесно. Бистро Гардънс. — Повтори й, сякаш можеше да забрави.

— Благодаря. Предайте му, че ще отида.

Обзалагам се, че ще си там, скъпа, помисли си момичето, когато затвори и позвъни на господин Уекслър. Другата секретарка прие съобщението, че Сабина Куорлс ще се срещне с него в един и петнайсет, и той получи вестта със задоволство.

Сабина изпитваше удовлетворение. Мел Уекслър. Замисли се и осъзна, че не го е виждала цяла вечност. Преди десет години той дори й осигури номинация за наградите „Оскар“. Винаги бе смятала, че го привлича много повече, отколкото той й показва, но неизвестно защо и двамата не направиха нищо по въпроса.

Влезе в гардеробната си — облицовано с огледала тясно помещение, от което се преминаваше в малка баня. Застана под душа и завъртя с отработен жест крановете. Струята гореща вода масажираше приятно намазаното й с плажно масло тяло. Миеше косата си и разсъждаваше какво да облече за обяда с Мелвин Уекслър. Зависи какво бе намислил — нещо за работа или в по-личен план. Не знаеше в какъв образ е добре да му се представи — като модерна звезда, поела към върха, или фатална жена. Разсмя се. И в двата случая бе едно и също. В края на краищата тя беше Сабина Куорлс — стройна и висока, руса и красива. Той можеше да направи много за нея, в редица отношения, и тя го съзнаваше.

Преди да излезе изпод душа, се обля с леденостудена вода и тялото й продължи да потръпва, дори след като се избърса и започна да реши дългата си руса коса. Ако човек не се вглежда много, би могла да мине за двайсет и пет годишна... двайсет и осем?... Двайсет и девет... Усмихна се. Не даваше и пет пари. Важно бе, че изглежда отлично, независимо дали е на четиринайсет или на деветдесет и осем. Отиваше на обяд с Мелвин Уекслър.

2

Сабина влезе в асансьора на жилищната сграда, на лицето ѝ бе изписано спокойствие. Натисна копчето за гаража и малката метална клетка леко се разтърси, когато пое надолу. В такива моменти се притесняваше, че някой натрапник може да я заговори или да бъде ограбена, единственото на този свят, което я плашеше, бе да не наранят лицето или тялото ѝ. Без колебание би дала всичко друго, което ѝ поискат. Рядко носеше много пари в брой и не притежаваше скъпи бижута. Онова, което бе купувала преди години, вече бе продадено. Имаше други, далеч по-належащи неща, в които да влага пари.

Колата ѝ бе малък сребрист „Мерцедес 280 Ел“, модел, който вече не се произвеждаше и почти не се търсеше. Беше оригинален, но не нов, подобно на повечето ѝ вещи. Дрехите ѝ стояха добре, носеше тоалети, които да подчертават качествата ѝ. Не се ръководеше от последната мода. За обяда с Мел Уекслър избра къса бяла копринена пола и наситено синя копринена шемизета, която открояваше тена на тялото и цвета на косата ѝ. Горните четири копчета бяха разкопчани и цепката на бюста, която се разкриваше, можеше да размекне всеки мъж дотам, че да изгуби ума си. Косата ѝ бе изсушена, грижливо сресана назад, което я правеше да изглежда като буйна конска грива. Маникюрът ѝ бе идеален, с яркочервен лак, същият като на ноктите на краката ѝ. Носеше бели силно изрязани обувки с високи токове. Колата напусна на скорост гаража и пое към Бистро Гардънс.

На Уилшир направи остър завой надясно, почти веднага последва друг, мина през високите железни порти на алея Бевърли Уилшир и паркира между двете сгради. Автомобилът проблясваше на слънцето като диамант, положен между едри гърди. Остана в колата в очакване на портиера, който я приветства с топла усмивка. Познаваше я от години. За него бе удоволствие да обслужва колата ѝ, защото даваше добър бакшиш и беше невероятно красива жена. Мъжкото му самочувствие се вдигаше само от един неин поглед. Отвори вратата на

автомобила ѝ с ослепителна усмивка и тя грациозно слезе от малката кола. Както винаги, бе карала с висока скорост.

— Добър ден, госпожице Куорлс. Тук ли ще обядвате днес?

Тя го дари с онази усмивка, от която мъжете забравяха всяка нейна дума.

— Не далеч оттук. Може ли да пазите колата ми? — Това бе реторичен въпрос. Той винаги бе готов да помогне на Сабина Куорлс. Възможността просто да я поглъща с очи го караше да се чувства изключително.

— Разбира се. Доскоро. — Подаде ѝ квитанцията и тя се отдалечи с усмивка, което му внуши усещането, че е обаятелен и значим мъж. Проследи я, докато не зави по алеята, и я изгуби от поглед. Полюшването на бялата ѝ пола му се стори вълшебен балет. Несъмнено Сабина щеше да изпита удоволствие, ако бе видяла ефекта върху него и четирима други мъже, които застанаха притихнали на улицата и я изгледаха с нескрито възхищение. Един от тях я разпозна, но това нямаше значение. Мъжете се наслаждаваха на Сабина не защото бе известна актриса, а заради външния ѝ вид, походката и невидимата ѝ сила на въздействие. Какво безобразие, че кариерата ѝ спря да се развива след последния филм. Сега най-необходима ѝ беше подходящата за нея роля. И подходящият продуцент.

Спря на светофара на булевард Уилшир, после пресече там, където беше „Браун Дерби“ при пристигането ѝ в Холивуд. Вървеше енергично, без да се разсейва. Вече беше един без десет и трябваше да побърза. Тоалетът ѝ се нуждаеше от още нещо и тя бе намислила какво да е то. Сабина не предприемаше нищо, ако не бе внимателно преценено.

Само няколко крачки я деляха от познатия навес на жълти и бели ивици на Родио Драйв — светилището за всички блестящи дами в Холивуд. Магазинът „Джорджо“. Влезе през вратата на ъгъла и се запъти право към щанда с шапки, който беше зад бара. Барманът я огледа преценяващо.

— Едно питие, мадам? — Говореше с френски акцент и би следвало да е преситен от хубавиците, които съзерцаваше. Но Сабина беше от най-красивите сред тях. Усмихна му се и елегантно отказа. Пробва две шапки и тъкмо намери онази, от която имаше нужда, когато продавачката се приближи. Хвърли ѝ поглед с чувството, че би

трябвало да знае името ѝ, но не бе съвсем сигурна коя е. Спомняше си, че я е виждала и преди, ала Сабина рядко идваше в „Джорджо“. За нея тук бе твърде скъпо и тя си позволяваше да купи нещо само по специален повод, както за връчването на наградите „Оскар“ с Мел, но истината бе, че не влизаше в магазина повече от веднъж годишно. Внезапно продавачката се сети коя е. Беше изтощително непрекъснато да тормозиш паметта си, за да откриваш самоличността на тези жени. Не всички бяха със запомнящи се лица, ала позна Сабина.

— Мога ли да ви помогна, госпожице Куорлс?

— Ще взема тази шапка. — Бе доволна. Хвърляше сянка върху лицето ѝ и бе достатъчно голяма, за да я прави невероятно загадъчна, да подсили сексуалното ѝ излъчване, не и твърде широкопола обаче, за да скрие забележителните ѝ изумрудени очи. Даваше ѝ възможност да флиртува елегантно с поглед. Беше голяма шапка от естествена слама с широка периферия, но моделът ѝ стоеше идеално. Това бе аксесоарът, който ѝ бе необходим, и той, заедно с наситено синята копринена блуза, късата пола и уханието на парфюма, щеше да ѝ послужи добре. Вече бе един и пет.

— Мога ли да ви покажа още нещо? Току-що ни доставиха хубави копринени дрехи и няколко прекрасни вечерни рокли за есенния сезон. — Не искаха да я пуснат с покупка само за петдесет долара, но Сабина имаше точно такова намерение. Мел щеше да похарчи повече за обяда. Кой знае какво си е наумил. Петдесет долара бяха нищожна инвестиция за кариерата ѝ. Можеше да си го позволи.

— Това е всичко, благодаря.

— Нашите „Жаклин дьо Риб“ са във... — Сабина се усмихна, лесно щеше да изпари ентузиазма на младата жена, която нямаше да постигне нищо при нея.

— Миналата седмица си купих три от „Сакс“. — Три „Жаклин до Риб“ щяха да ѝ струват половината ѝ доход от миналата година, но продавачката не се смути от удара.

— Ние имаме специални модели, изработени само за нас. Всъщност Фред лично ги донесе от ателието ѝ в Париж. — Знаменитият Фред Хейман беше търговският агент на най-хубавия магазин на Родео Драйв, но споменаването на името му не ѝ направи впечатление. Сабина погледна часовника си. Един и десет.

— Трябва да тръгвам. Ще се върна, след като обядвам. — Или догодина. Или може би следващата седмица, ако Мел ми предложи голяма роля в следващия си филм. Очите ѝ излъчваха категоричност, която никой не би посмял да оспорва. Сякаш казваха: дай ми проклетата шапка или ще си тръгна без нея. Но шапката ѝ трябваше за обяда с Мел, нужна ѝ беше. А момичето знаеше кога да спре да настоява.

— Разбира се, госпожице Куорлс. Да ви заделя ли някои неща? — Господи, те никога не се отказваха, помисли си тя, след като продавачката най-сетне се запъти с шапката в ръка към дискретно скритата отзад каса. Когато се върна, бе един и петнайсет, Сабина внимателно постави шапката под най-точния ъгъл и разтърси назад косата си. Ефектът беше забележителен и не една глава се обърна след нея, щом излезе от магазина и забърза от Родιο към Бевърли и после по посока на Норт Кенън. В Бистро Гардънс стигна точно в един и двайсет и една. Втурна се вътре, енергична и красива, очите ѝ се плъзнаха над възхитените погледи на посетителите, които се обърнаха да я изгледат. Гостите на ресторанта имаха този навик, така бяха сигурни, че няма да пропуснат никого... Грегъри Пек... Елизабет Тейлър... Мерил Стрийп... виж, Джейн, хей там... непрекъснато се чуваше шепот. Този път хората само я гледаха, после извърнаха очи, когато главният келнер се запъти към нея, проправяйки си път край масите отвън. Изобилието от цветя придаваше още по-голяма елегантност на обзавеждането, а чадъри в ярки цветове предпазваха от жаркото обедно слънце.

— Мадам? — Това бе едновременно въпрос и възклицание, съпроводени с усмивка.

— Имам среща с Мел Уекслър за обяд — обясни тя, а очите ѝ изучаваха лицето на сервитьора, сякаш търсеха ефекта от шапката. Знаеше, че резултатът е налице. Правеше я малко по-загадъчна и самоуверена, каквато искаше да изглежда. На външен вид бе забележителна. Мел Уекслър я наблюдаваше от разстояние, седнал на една закътана маса. Проследи с очи грациозните движения на дългите ѝ крака, стегнатите гърди под яркосинята блуза и очите под периферията на шапката. Господи, тя го имаше. Той знаеше, че го има. Припомни си. Беше точно онова, което искаше. Точно. Усмихна се сам на себе си, когато Сабина внезапно се изправи пред него, гледаше го,

излъчваше еротика, както винаги, може би дори бе по-хубава отпреди или той се размекваше? Да не би да ставаше уязвим за чара на някогашните мимолетни звезди? Но тази не беше просто бивша кралица на красотата. Сабина Куорлс бе жена, с която трябваше да се съобразяваш, разтърсваща като земетресение от девет цяло и девет десети по скалата на Рихтер, усети как вътрешностите му се сгърчват в спазъм, щом я погледна, и това го накара да изпита задоволство. Изправи се и протегна ръка. Бе дълга и силна, ръкостискането му бе енергично, очите му — леденосини, а косата му гъста и посребряла, грижливо сресана. Мел Уекслър беше на петдесет и четири, но в тяло младееше, подобно на повечето мъже в Холивуд. Късметлиите. Всеки ден играеше тенис или поне толкова често, колкото успяваше, и също като Сабина се подлагаше на масаж по няколко пъти седмично. Ала за разлика от нея не бе прибягвал до услугите на хирурзите. Просто изглеждаше дяволски добре и ако не беше побелялата му коса, спокойно можеше да смъкне десет години от възрастта си, стига да искаше, но той не бе дотам суетен.

— Здравей, Сабина, как си?

— Съжалявам, че закъснях. — Усмихна се и гласът ѝ му се стори по-дълбок и вълнуващ, отколкото си го спомняше. Хвърли поглед към блузата ѝ, докато тя се настаняваше. — Движението в този град става абсурдно. — Особено ако по пътя се отбиеш да си купиш шапка, засмя се Сабина вътрешно. Мел я наблюдаваше, изведнъж у него се върна старото чувство, че тя е като котка — гъвкава, слаба, красива котка, изтегнала се под слънцето. — Надявам се, че не ме чака твърде дълго.

Сините му очи проникнаха дълбоко в нейните. Винаги наблюдаваше, претегляше, сякаш имаше наум нещо много важно. На лицето му се изписа онази усмивка, която бе стопявала сърцата на жените в продължение на години, или ако не сърцата, най-малкото тяхната съпротива. Полуусмивка, която се спираше на устните, дори когато очите му оставаха сериозни, каквито бяха често, ала не и сега.

— За някои неща в живота си струва да чакаш.

Сабина се засмя. Спомни си колко много обичаше да разговаря с него и се зачуди защо не ѝ се беше обаждал толкова отдавна. Пътищата им се пресичаха, но само от време на време.

— Благодаря, Мел.

Той ѝ предложи питие и след кратко колебание тя избра „Блъди Мери“. Забеляза, че Уекслър се спря на „Перие“. Питие, което не се вписвате в правилата на Холивуд. До голяма степен беше мъж с много достойнства, успехът му се дължеше на упорита работа и професионална гениалност. Имаше изключителната способност да подбира прецизно хората за телевизионните си програми и за филмите. Рядко грешеше. Това бе едно от нещата, заради които тя му се възхищаваше. Мелвин Уекслър беше професионалист. А също и страхотно привлекателен мъж. Знаеше, че преди няколко години бе имал връзка с една от големите звезди на Холивуд. Бяха неразделни и той я лансира в три от филмите си, но в един момент нещо не потръгна и те престанаха да се срещат. Подобно на всички останали в града Сабина не можеше да се начуди защо се бяха разделили, ала Мел никога не бе отварял дума по въпроса и тя харесваше и това негово качество. Той беше горд. Самоуверен. Имаше стил. Не беше от хората, който ближат рани публично. Никога не говореше за голямата трагедия в живота си. Невъзможно бе да изпадне в откровение. Сабина бе прочела някои неща, други бе чувала от приятели. Преди трийсетина години се оженил за Елизабет Флойд — една от прочутите холивудски звезди тогава. Срещнали се, когато той пристигнал в града и започнал да си пробива път в Метро Голдуин Майер. По времето, когато бил златокосото момче на Холивуд, или може би малко по-късно. Елизабет била обикновено момиче, влюбила се до уши в Мел. Оженили се няколко години по-късно и не след дълго тя се оттеглила от професията, за да роди първото им дете. Но на бял свят дошли близнаци, две момиченца, които много приличали на Лиз, и тя останала вкъщи да ги гледа.

След две години им се родило момченце, понякога светските хроникьори забелязвали цялото семейство на публични места. Мел ги държал настрана от журналистите, макар че заради Лиз това било трудно. Тя се отличавала с изключителна красота и фотографите я следвали неотклонно в продължение на години. Всъщност самата Сабина си я спомняше от времето, когато пристигна в Холивуд. Тогава Лиз вече се беше оттеглила от киното, но несъмнено бе красавица — естествено червенокоса с големи сини очи и гладка кожа, зашеметяваща усмивка и фигура, която караше мъжете да губят разсъдък си. Участваше в организация за правата на жените,

занимаваше се активно с благотворителност. Вече имаха къща в Бел Еър и ранчо близо до Санта Барбара. Той бе идеалният съпруг, дори сега, след толкова години внушаваше същото усещане, независимо колко млади актриси бе излизал. У него прозираше нещо бащинско и всички твърдяха, че хората от екипите му се чувстват като едно семейство. Интересуваше се лично от техните проблеми. Мел Уекслър се грижеше за всички и най-вече за близките си. Беше чудесен, обожаваше Лиз и децата. Всяка година пътуваха до Европа, а през 1969-а ги заведе в Израел. Пътуването бе незабравимо и той много се ядоса, като разбра, че го викат да се върне в Лос Анжелос заради съвещание в телевизията, на което настояваха да присъства. Остави Лиз и децата в Тел Авив и обеща да се върне след четири дни. Възнамеряваше, веднага щом свърши заседанието, да замине обратно, но когато пристигна в Щатите, оказа се, че нещата са по-сложни, отколкото очакваше. Имаше проблем с най-голямата му програма, а по това време той не бе с толкова силни позиции, както сега. Отказа се от намерението да се върне в Израел и се обади на Лиз да се прибира. Тя обаче реши да остане няколко дни в Париж и да не разваля първоначалните им планове. Не искаше да разочарова децата. Взеха полет на „Ел Ал“ и по времето, когато вече бяха в самолета, Мел пак имаше среща в телевизията, но стомахът му се свиваше от безпричинна тревога. Погледна часовника си и се замисли дали не е късно да телефонира на Лиз. Настояваше да пътуват с „Ер Франс“ или някоя друга авиокомпания, после взе да се укорява за глупавите си притеснения... докато не му позвъниха... обадиха се от Държавния департамент още преди да е чул съобщението по новините. В самолета се качили седем арабски терористи и го взривили заедно с всички пътници и екипажа. Двеста и девет души загинали в името на тяхната кауза... Лиз и Барби, Дебора и Джейсън... в продължение на седмици Мел блуждаеше като призрак, не можеше да повярва на случилото се... ако не ги беше оставил... ако не беше се върнал... ако бе позвънил... Всички „ако“ от този ден го преследваха от години. Струваше му се, че сънува кошмар, от който никога няма да се събуди, и единственото, за което копнееше силно, бе да си е отишъл от този свят заедно с тях. Насън преживяваше целия ужас на полета и от близо десет години не се бе качвал на самолет. Ала миналото не можеше да се поправи. Връщане назад нямаше. Барби и Деб бяха на дванайсет,

Джейсън — на десет. Вестниците и друг път бяха съобщавали за терористични актове. Само че сега се бе случило на него. Цялото му семейство бе унищожено от бомба на насилници и животът му напълно се промени. Хвърли се с настървение да работи, а актьорите край него му бяха като деца. Но не неговите собствени... нямаше да има жена като Лиз. Никога. Не бе възможно да намери друга като нея, а и не искаше. Живееше със спомените, дори сега. Разбира се, понякога се появяваше някоя жена, макар че му трябваша доста години, преди отново да забележи другия пол. Най-сетне мъжките му инстинкти се възвърнаха, но оттогава бе имал само една сериозна връзка. Не се ожени повторно, даваше си сметка, че не може. А и нямаше защо. Само за миг беше изгубил идеалното семейство. Това създаде у него философско отношение към живота и му помогна да гледа мъдро на всекидневието в Холивуд. Не го преживяваше в душата си, но го приемаше на сериозно. Работата го интересуваше, това бе игра, с която той се справяше добре. Ала в сърцето му имаше болезнен спомен и вратата към него бе заключена завинаги. Затръшна я с всичка сила в мига, в който му се обадиха от Париж. Мел обаче не бе сляп за красотата, която го заобикаляше всеки ден, и умееше да се наслаждава на компанията на жените, с които излизаше. Истината го връхлиташе безмилостно само когато се прибираше вечер вкъщи или когато дамите си тръгваха от дома му на сутринта... а той оставаше сам... сам със спомените си. Ето защо работеше толкова упорито. Това бе начинът да избяга безболезнено от миналото, така успяваше да се справи с мъката. Ала част от сърцето му бе умряла заедно с жена му и децата.

— Е, какво правиш напоследък? — Устните му бавно се разтеглиха в усмивка, отправена към Сабина. Тя си припомни житейската му трагедия. Но то се бе случило толкова отдавна, а и той не даваше израз на чувствата си. Никога не споменаваха жена си или децата, като се изключат разговорите с много, много близки приятели. Всички бяха потресени от смъртта им. Бе отслужена заупокойна литургия в храма „Стивън Уайз“ в Мълхоланд и на нея в буквалния смисъл на думата присъстваха хиляди познати. Нямаше погребение, нямаше тленни останки. Не бе останало нищо. Само въздух. И болка в сърцето. Внезапно прекъснати спомени. Мъка. — Чух, че миналата година си направила много хубав филм. — Всъщност имаше и други сведения — например, че на филма не му бе потръгнало въпреки

сносните отзиви на критиците. И все пак бе сигурен в таланта на Сабина. Гледал я бе в немалко роли. Знаеше точно коя е и каква е. И я искаше. Много повече, отколкото тя допускаше. Дори нямаше нужда да купува шапката, но въпреки това Мел се наслаждаваше на ефекта от нея и наблюдаваше Сабина с блясък в очите. Работата го бе върнала към живота — работата, която обичаше и за която живееше. От доста отдавна трагедията от загубата го гнетеше, затова я бе изместил малко настрана и просто стоически я понасяше. Мъката вече не управляваше живота му. На първо място бе работата и това му харесваше, а сега бе изцяло погълнат от нея. Сериалът се казваше „Манхатън“ и Сабина идеално пасваше за него.

Засмя се на доброжелателната му забележка. Само Мел можеше да се държи така. Винаги е бил джентълмен. Просто можеше да си го позволи. Беше на върха, в апогея си. Притежаваше света, в който се живееше, и телевизионните компании целуваха краката му, защото им гарантираше сигурен успех. Правеше богати всички — себе си, телевизията, спонсорите, ангажираните за по-дълго актьори. Към всички тях проявяваше щедрост. Не трябваше да използва сила, за да получава. Той бе желан мъж във всяко отношение и докато го гледаше с усмивка, която подчертаваше разкошните ѝ устни, Сабина не мислеше само за кариерата си.

— Филмът беше бомба. Малка, но все пак бомба.

— Критиките бяха добри. — Мел изчакваше сгоден момент.

— Така е, но добрите критици не плащат наема ми. — Нито другите ѝ разходи.

— Понякога и те вършат работа.

— Кажи го на онези, които правят филмите. Те искат приходи от касите, независимо на каква цена. И въобще не се интересуват от критиците. — И двамата знаеха, че е вярно до известна степен.

— Ето, това ѝ е хубавото на телевизията. — Изражението на лицето му не се промени, макар да разбра, че е навлязъл в минно поле, когато Сабина повдигна саркастично едната си вежда. — Класациите играят много по-голяма роля, отколкото критиците в киното. — Всъщност те означаваха всичко.

Видно бе, че тя се подразни.

— Класациите не разкриват реалността и ти го знаеш толкова добре, колкото и аз, Мел. Те са отражение на множеството малки черни

кутийки, прикрепени към телевизорите в домовете на безмозъчни наивници. На всички вас ви текат лигите и треперите от страх какво ще покажат класациите. Пускайте мелодраматични филми всеки ден.

— Все още ли не си променила отношението си към телевизията? — Изглеждаше благ и отпуснат, когато си поръча още едно перие.

— Свят на боклуци. — Очите ѝ горяха от възмущение под шапката. Винаги бе мразила телевизията. И не пропускаше да му го каже при всяка среща.

Мел се усмихна.

— Но печеливши боклуци.

— Възможно е. Все пак благодаря господ, че никога не съм се продавала за пари. — Изглеждаше доволна от себе си, а той се почувства леко обезсърчен. Но тя още не беше прочела сценария на „Манхатън“. Даваше си сметка, че ако я убеди, това може да промени всичко.

— Сабина, има твърде по-лоши неща. А ние с теб знаем, че много от филмите не струват дори колкото лентата, на която са заснети. И не носят по-голямо удовлетворение от второстепенна оригинална роля в комедиен телевизионен сериал.

Сабина се ядоса.

— Това е глупаво, Мел. Не можеш да сравняваш киното с телевизията.

— Мога, и то вероятно с повече основание от всеки друг, тъй като се занимавам и с двете. Носят удовлетворение, но са доста различни. Ала всяко си има своите достойнства. Няма нищо по-добро от истински интригуващия, дълъг телевизионен сериал. Той носи на актьорите по-голямо удовлетворение, отколкото е получил Кларк Гейбъл от ролята си на Рет Бътлър в „Отнесени от вихъра“. — Мел и Сабина се усмихнаха на сравнението. — Имам един филм, който е тъкмо за теб, Сабина. — Тя се изсмя само при мисълта, че може да приеме. Обикновено се възприемаше на сериозно, но сега Мел я подбуждаше да се смее сама на себе си. Той имаше способността да отпуска хората, да ти кара да се чувстват удобно, да се смеят... да изглеждат значими... и преуспели. Беше размишлявал надълго и нашироко за Сабина преди обяда. Тя бе в Холивуд от години, най-малко от двайсет, може би от двайсет и пет. През цялото време се бе

отдавала на киното и заслужаваше по-голямо признание от онова, което получаваше. Ето това можеше да ѝ даде Мел Уекслър или, най-малкото, „Манхатън“.

— Сабина, попитай някой актьор, който се е снимал в сериал по телевизията, какво е отношението му. Седмици наред ти имаш възможността да се докосваш до реалностите, да усъвършенстваш ролята, играта си. По дяволите, половината от актьорите в крайна сметка се захващат или да пишат сценарий, или да режисират, тъй като остават дълбоко свързани със сериалите.

— Вероятно го правят от чувство за самосъхранение. — Тя го погледна изпод периферията на шапката си и той се засмя.

— Някой някога да ти е казал, че си непреклонна?

— Само импресариото ми.

— Никой от бившите ти съпрузи? — Беше забравил как стоят брачните отношения при нея, но когато тя поклати глава в знак на отрицание, се сети. Сабина бе от самотните души, същото важеше за много други жени в киното. Те бяха твърде погълнати от самите себе си, от работата и ролите, за да губят времето си със съпрузи. Ако се излъжеха, бракът им не продължаваше повече от един сезон. Именно това го бе изправило нащрек, когато се запознаха — фактът, че тя никога не се бе омъжвала. Винаги предпочиташе жени с дълги връзки, те обикновено имаха и деца. Това запълваше една негова потребност, която той вече не бе в състояние да задоволи. Не искаше друго семейство, не би могъл да преживее загуба като първата, но обичаше да общува с хорските деца.

— Така и не намерих мъж, който да ме изкуши дотам, че да остана с него. — Очите им се срещнаха и те впериха погледи един в друг за кратко. Когато се появи сервитьорът, поръчаха обяда и преминаха на по-приятни теми. Мел нямаше планове за лятната отпуска. Отдавна бе продал ранчото край Санта Барбара и изпиташе ли нужда от неколкодневна почивка, наемаше къща в Малибу на плажа и прекарваше времето си в четене на сценарии и отдих. Сега обаче нямаше време за отмора. От седмици заседаваше в телевизията, а му предстоеше да свърши сериозна работа. Той лично определяше актьорите за в „Манхатън“ — най-големия, неவிждан досега сериал. — А ти, Сабина, не възнамеряваш ли да пътуваш?

Тя поклати глава и разсеяно взе да играе с вилицата си в салатата, после пак го погледна под периферията на шапката. За момент му се стори толкова уязвима, колкото не бе я виждал никога преди. Прииска му се да извика: „Замрази образа“, да спре хода на времето и да запази лика ѝ такъв завинаги. Всичко изчезна в мига, в който Сабина се усмихна и сви изящните си рамене.

— Трябва да замина за Сан Франсиско за няколко дни. Иначе през лятото ще бъда тук. — Той знаеше, че тя не работи и не бе се явявала на снимачната площадка след онзи филм преди година. Запита се дали не се е отчаяла, задето не е станала по-известна. Или може би се задоволяваше с постигнатото. Трудно бе за вярване, като се имаше предвид каква жена бе Сабина. Мел се надяваше поне малко вече да бърза с кариерата си.

Изчака да им поднесат кафето и едва тогава елегантно зачекна въпроса.

— Ще ми се да прочетеш един сценарий, който ще ти дам.

Очите ѝ просветнаха топло. От самото начало таеше надежда, че я вика за нещо подобно. За работа или може би, за да я ухажда. Нямахше нищо против и тази възможност. Всъщност би ѝ било приятно, дори не беше сигурна кое точно предпочита, дали не ѝ се иска да има и двете — Мел и роля в следващия му филм. Напоследък той рядко снимаше в киното и затова тя се почувства още по-поласкана, че се е сетил за нея. При всички случаи би била доволна, макар че се нуждаеше от ангажимент, и се питаше дали това му е известно. Холивуд беше малък град и подробностите, които хората не знаеха, допълваха сами и ги препредаваха. Бродеха какви ли не клюки, слухове и зле опазени тайни.

— С удоволствие. Предполагам, че започваш нов филм.

— Не точно. — Нямахше смисъл да я лъже. Носеше сценария в куфарчето, което бе оставил до стола си, и беше готов да ѝ го даде, след като свършат обяда, ако тя се съгласи да го прочете. — Подготвям нов сериал.

Зелените ѝ очи заискриха от недоволство.

— В такъв случай това не се отнася до мен.

— Надявах се поне да го прочетеш, Сабина. Нищо няма да загубиш. — Гласът му бе настоятелен, но благ и в същото време съблазняващ. Усети как я привлича, докато седяха и пиеха кафето.

— Ти умееш да убеждаваш, ала истината е, че само ще си губим времето. — Опита се отказът ѝ да прозвучи вежливо, но стана съвсем очевидно, че не проявява интерес към сериала.

— Имам достатъчно време за теб. — Искаше му се да добави: „И ти също за мен“, ала предпочете да премълчи. — Колко време ти трябва да прочетеш един сценарий? И ако го намериш за добър, в което съм сигурен, не мисля, че ще съжаляваш.

Тя се усмихна и развеселена поклати глава.

— За теб, Мел, съм готова почти на всичко, това обаче няма да направя. Знам какво искаш. Целта ти е да го харесам, но няма да стане.

— А ако стане?

— Не ще се поддам.

— Защо?

— Може би ще ти прозвучи налудничаво, но това е въпрос на принципи. Просто не желая да имам нищо общо с телевизията.

— Та това не е в твой интерес, Сабина. Не бих те поканил тук, ако не бях убеден, че тази роля е точно за теб. С главната героиня си приличате толкова много, сякаш е твое копие. Представям си теб и Елоиз Мартин. Сериалът се казва „Манхатън“ и не е просто сериал. Това е пищно, значимо и скъпо начинание. То ще окаже влияние върху американската телевизионна индустрия, както никое друго досега, и аз съм сигурен, че ти си родена за тази роля. Вместо да те каня тук днес, можех направо да се обадя на импресариото ти. Да размахам пачки долари и договори пред него, но не исках да го правя. Моето желание е ти да харесаш тази жена, да разбереш с какво съм се захванал, колко много прилича тя на теб... и после бихме могли да говорим за останалото. Повярвай ми, уважавам принципите ти... но аз виждам бъдещето. Убеден съм, че дългата телевизионна поредица ще е от огромна полза за теб. За кариерата ти. След година ти може да си най-голямото име в тази страна. Сега е трудно да си го представиш, но съм сигурен, че филмът ще има невероятен отзвук. През последните години, да чукам на дърво, рядко съм грешал. — Мел почука по масата и ѝ се усмихна — И твърдя, че и сега съм на прав път. Наистина бих искал да го прочетеш. Това може да те отведе до върха в кариерата ти, Сабина, ти го заслужаваш. — Изглеждаше твърде уверен в онова, което говореше, ала когато свърши, тя нямаше вид на убедена.

— А ако се окаже провал?

— Не е възможно, но ако стане така, няма да е по-лошо от последния ти филм. И какво от това? Ти си силна, умееш да оцеляваш. Всички ние сме такива. Провал обаче няма да има, Сабина. Ще пожънем огромен успех, цялата страна ще притаи дъх. Филмът ще е драматичен, безпощаден, бляскав. В него няма лицемерие и пошла забава, нищо подобно. Веднъж в седмицата шейсет милиона души ще гледат теб, Сабина. Ще те гледат и ще поглъщат всичко от екрана. Животът ти никога повече няма да е същият. Никога. В това съм толкова сигурен, колкото, че седя срещу теб в момента. — Звучеше съвсем убедително, за миг тя се изкуши да прочете сценария, просто хей така, само да види дали наистина се е захванал с нещо изключително. По дяволите, нямаше какво друго да прави, освен да се излежава на терасата, да плува в басейна и да чака телефонът да звънне. Какво ще ѝ струва да го прочете? Изведнъж се усмихна при тази мисъл и се разсмя високо, когато погледна към Мел Уекслър.

— Не е чудно, че винаги успяваш, Мел, страхотен търговец си.

— Дори не е необходимо да бъда, Сабина. Ще разбереш какво съм имал предвид, след като го прочетеш. „Манхатън“ — това си ти, от началото до края.

— Работиш ли по рекламните клипове?

Този път той се засмя.

— Не ме ласкаеш много, скъпа. Дори в телевизията не са така жестоки с мен. Не, нямам намерение да се занимавам с реклама. — Начинанието бе толкова сигурно, че никой не очакваше Мел Уекслър да прави клипове. — Ще започнем с тричасово излъчване, а после ще продължим веднъж в седмицата с шейсетминутни серии. Възнамеряваме да тръгнем ударно и така ще стане.

— Може да прочита сценария. Но не искам да те подвеждам, Мел. Не съм променила отношението си към телевизията.

— Добре. — Той протегна ръка под стола си и след миг измъкна сценария за тричасовото пилотно излъчване. — Съгласен съм, но ще ти бъда благодарен, ако го прочетеш. — Благодарен. Подбираше точно думите си — нещо твърде характерно за Мел. Благодарен. Той беше благодарен, а тя дяволски щастлива. И двамата го знаеха. — Много ми е интересно да чуя мнението ти. За бога, и двамата сме преглеждали достатъчно сценарии, тъй че имаме нюх. — Мел я въвличаше в начинанието си и не го правеше случайно. Внезапно тя осъзна какъв

голям професионалист е. В интерес на истината той беше гениален — в отношенията си с хората и в своя бранш. Обядът с него й беше много приятен. И я обнадеждаваше, че пак ще й се обади. Най-малкото, ако вземе да прочете сценария, отново ще има повод да го види. — Не искам да ти влияя допълнително, а и вероятно не даваш пет пари за това, но костюмите ще са дело на Франсоа Брак. В Париж. Изпълнителката на ролята на Елоиз Мартин ще прекара месец в Париж, през това време неговата модна къща ще подготви моделите, а после актрисата ще запази дрехите за себе си. — Макар да не искаше да издаде интереса си, Сабина почувства, че погледът й просветна. Предложението бе твърде привлекателно, да не говорим за парите, които щеше да получи. Би разрешила проблемите си за доста време напред. Може би дори завинаги.

— Не ме изкушавай, Мел. — Тя се засмя игриво и той усети странно леко потръпване както заради победата, която се надяваше да постигне, като я уговори да приеме ролята, така и заради факта, че е до нея. Бе много вълнуваща жена и тъкмо затова я избра за филма си. Винаги бе имал подобно усещане и сега то отново се потвърди. За момент трябваше да си припомни, че я иска за „Манхатън“, а не за собствено забавление.

— Мога да те изкушавам с много други неща, Сабина. Но първо прочети сценария. — Този път я провокираше, ала тя бе твърде добра в тази игра.

— А аз си мислех, че си ме поканил на обяд, защото изведнъж си открил, че съм любовта на живота ти. — И тя го предизвика на свой ред, но в очите й имаше такова безразличие, че той чак се задуши и доста време не намери сили да отговори.

— Беше ми много приятно да те видя отново, Сабина. — Гласът му бе тих и тя разбра, че е искрен. И на нея й беше приятно, независимо дали щеше да хареса сценария, или не и дали щеше да реши да промени твърдата си позиция относно работата в телевизията. За момента това бе без значение. — Обади се, когато го прочетеш.

— Добре.

Мел й записа домашния си телефон на визитката картичка и даде знак на сервитьора да донесе сметката, а тя със съжаление констатира, че техният обяд е към края си. Чувстваше се превъзходно с него.

— Между другото, с кого още си говорил?

— С никого. — Погледна я право в очите. — Започвам с изпълнителката на главната роля. Трябва да имам яснота за нея, преди да обсъдя останалите. Мислил съм за някои актьори. Предвиждам Зак Тейлър за главния герой и ми се струва, че той ще се съгласи. Знам, че в момента е свободен. Сега е в Гърция, но ще се върне до няколко седмици и ще се срещна с него.

Сабина явно не беше недоволна. Зак Тейлър бе един от най-привлекателните актьори в страната и се ползваше с добро име. Беше правил всичко — от телевизионна драма до истински театър. Преди няколко години дори бе похънал голям успех на Бродуей. Без съмнение би бил силен партньор за главната героиня и това допаднаше на Сабина.

— Ти не вършиш половинчати работи, нали, Мел?

— Никога. — Той се усмихна, стана и внимателно я преведе покрай масите, докато излязоха на Норт Кенън Драйв. До ресторанта имаше детски магазин, но Мел вече не поглеждаше към такива неща. Нямаше защо. Съсредоточи вниманието си върху Сабина. — Много ми беше приятно да те видя... не само заради това... — Тя държеше в ръката си сценария, а неговото куфарче бе празно. Колата му бе паркирана до тротоара — „Мерцедес 600“, шофьорът работеше при него от години. Този модел бе едновременно скъп, внушаваше авторитет, но бе дискретен, като самия Мел. И имаше стил. Подобно на него. — Обади ми се, Сабина.

Зелените ѝ очи се задържаха върху неговите за миг и тя се усмихна, съвсем забравила за сценария в ръката си. За момент от съзнанието ѝ бе излязъл „Манхатън“ — единственото, което я занимаваше, бе Мел и неговата привлекателност. Би искала да го познава по-отблизо.

— Ще се обадя... — После ръката ѝ стисна ръкописа, той ѝ предложи да се качи в колата, но тя отказа с усмивка, която го накара да я пожелае. Това ѝ качество го влудяваше — чувственост, примесена с хладна резервираност, която те тласка да разкъсаш дрехите ѝ само за да видиш как изглежда останалата част от нея. Той подозираше, че изглежда дяволски добре. Нямаше да го интересува, ако не бе така.

Помаха му и се запъти към Родио Драйв, а той я проследи с поглед, докато не зави с висока скорост зад ъгъла, който я скри от очите му. Мисълта за Сабина го преследваше целия следобед и той

вече не беше сигурен какво иска. Дали да играе в новия му филм, дали да е негова или и двете. Съзнаваше само, че мисълта за нея не го напуска.

3

Същия следобед, когато Сабина се връщаше към Бевърли Уилшир да вземе колата си и да се прибере вкъщи с намерението първо да плува, а после да започне да чете сценария за „Манхатън“, Уоруик мина на три прослушвания. За разлика от Сабина и Мел той не бе в добро настроение, не изпитваше плътски желания и не смяташе, че животът все още може да му предложи нещо вълнуващо — независимо дали ставаше дума за роля или за любовна връзка. И на трите прослушвания бе отхвърлен и последното, което би му дошло наум, бе да сваля някоя жена. Единственото му желание бе да намери работа. Каквато и да е. Бяха му останали всичко на всичко осемстотин долара в плик в чекмеджето на бюрото му, куче с добър апетит и съпруга, която не работеше от близо дванайсет месеца, макар че когато се ожениха преди година, имаше добра роля в комедиен сериал. Ала шест седмици след сватбата я уволниха и оттогава дори не направи опит да си потърси работа.

Нищо. Денонощно седеше, без да помръдне, и непрестанно бе пияна. Не бяха се любили от два месеца, а тя бе отслабнала толкова, че изглеждаше като болна от анорексия. Още преди години бе започнала да употребява хапчета за отслабване, бе минала на амфетамин и метедрин, после — на успокоителни и хероин, и накрая бе стигнала до кокаина. Напоследък предпочиташе смес от кокаин и хероин, която я поддържаше бодра, но ѝ създаваше илюзията, че е с ума си, а това нямаше нищо общо с истината. Бе силно пристрастена към дрогата и той се питаше дали някога ще може да откаже наркотиците.

Разхлаби вратовръзката си и се приготви да стои на спирката поне един час в очакване на автобуса, и то при положение, че имаше късмет да се размине само с толкова. Наложил се да продадат колата си — очукан фолксваген, и ако в най-скоро време не платеше наема, щяха да ги изхвърлят, което до известна степен можеше да му донесе облекчение. Нищо чудно най-сетне Санди да се вразуми. Бе на двайсет и пет години и животът ѝ бързо вървеше по наклонената плоскост. А тя

бе дяволски сладка, когато се запознаха — дълга черна коса и големи кафяви очи, приличаше на кукла. Или на момиченце. Той все още чувстваше прилив на нежност при спомена за първата им среща на една забава в Холивуд. Сякаш видя изгубило се дете, сърцето му се разтопи, щом я зърна. Изглеждаше съвсем безпомощна, неспособна да се справи с вълците, с които изобилстваше професията. Лошото бе, че поради невъзможността да преодолее влиянието им и да се освободи от напрежението тя все повече се пристрастяваше към наркотиците и смяташе, че Бил трябва да разрешава всичките им проблеми. А сега от него се очакваше да печели достатъчно пари, за да задоволява порока ѝ.

— Какво искаш от мен? Да стана уличен актьор, за бога? — Спомни си свадата им от сутринта, направо му се повдигаше от караниците с нея. От доста време се биха вкопчили в люта борба помежду си и той вече се питаше дали родителите му не са били прави. Според тях актьорството бе занимание за незрели, неуравновесени и нестабилни хора. Несъмнено Санди не притежаваше вътрешна сила, а Бил си задаваше въпроса това ли е заслужил. Демонстрационните му клипове, които съдържаха откъси от реклами и от телевизионни предавания с негово участие, бяха обиколили всяко студио, продуцент, режисьор и импресарска агенция в Холивуд, но успехът все не го спохождаше. Тази сутрин дори вдигна скандал на импресариото си, който държеше да приеме ангажимента в „Старата игра“, но Бил избухна при това настояване.

— За бога, аз съм женен.

— Че кой го знае? И двамата го държите в такава голяма тайна, че никому не е известно. Да не би да си въобразяваш, че на някой му пука?

— На мен. — Въпросът беше дали на Санди ѝ пука достатъчно, за да се излекува. Бил вече се съмняваше. Тя, изглежда, не даваше пет пари за нищо, освен за собствените си потребности. Парите от последния ѝ ангажимент се стопиха и в момента харчеше всеки цент от помощите за безработни за кокаин. Страхотен живот. Хари беше прав, че никой не знае за тяхната женитба, защото навремето импресариото на Санди реши да не я разгласяват, за да не разочарова публиката в представата ѝ за невинно момче и момиче. Същия

потресаващ ефект сега щяха да имат следите от убожданията по ръката ѝ, ако някой ги видеше.

Както винаги, автобусът пристигна след четирийсет минути, на път към къщи Бил си даде сметка, че дори не иска да я погледне. Не можеше да понесе още веднъж гледката на неоправеното легло, празните кутии за лед, наполовина изядената от снощи вечеря, която още бе на кухненската маса. Напоследък мразеше да се прибира вкъщи. Дори кучето му изглеждаше нещастно. А той изпитваше чувство на дълбока вина. Това беше най-лошото. Продължаваше да мисли, че ако успее да спечели много пари, ще може да я настани в някоя добра болница, където ще я излекуват. За момента обаче това бе изключено. Беше на трийсет и две години, женен за наркоманка, писнало му бе да е безработен актьор. От месеци нямаше пропуснато прослушване, но никой не го взимаше на работа. В началото на годината засне две реклами, скъпи, слава богу, ала и тези долари се стопиха. Очакваше хонорари, но не кой знае какви, а междувремежно започна да търси пари назаем от импресариото си. И преди го бе правил и Хари винаги откликваше — просто луд наивник. Именно той многократно обнадеждаваше Бил, че един ден ще спечели много пари. Но кога? Господи, така се нуждаеше от работа. Положението изглеждаше безнадеждно. Тази дума наистина започваше да му подхожда. Бил Уоруик беше безнадежден случай.

Седеше загледан в уличното движение през прозореца на автобуса и малко преди да стигне до къщата си на Холивуд Хилс, реши да слезе и да пийне набързо една бира в „Майкс“. Ходеше там от четиринайсет години, откакто пристигна от Ню Йорк и се записа в Калифорнийския университет в Лос Анжелос, обзет от големи надежди. Тогава си мислеше, че няма начин да не успее, и сега му се искаше пак да е така сигурен. Единственият, който продължаваше да вярва в светлото му бъдеще, бе Хари, неговият импресарио.

Замижа за миг, докато вървеше към „Майкс“. Обстановката бе неизменна — неприветливо, мрачно, вонящо на бира и пълно с безработни актьори. Дори барманите бяха познати му актьори, включително Адам, който сега бе на смяна. Учиха заедно и от години бяха приятели. Той познаваше и Санди, макар и бегло. Четирима приятни на вид мъже, късо подстригани и в джинси, играеха билиард и около тях се бяха натрупали посетители от различни маси, заети с

обсъждане на вече получени от тях роли, на прослушвания или на слухове за нови филми и възможности. Тук-там се виждаха жени, но публиката беше главно мъжка. Бил седна на бара, поръча си бира на Адам и му разказа как късметът го е подминал за три реклами. Уморено протегна дългите си крака. Сякаш бе вървял километра, и то напразно.

— Единият реши, че изглеждам много млад, другият прецени, че имам твърде еротично излъчване, а третият ме попита педераст ли съм. Страхотно. Започвам да придобивам вид на сексуално вманиачен педал с бебешко лице.

Адам се засмя. Той току-що бе получил малка роля в един сериал и обещанието, че появата му няма да е еднократна, както бе в първоначалния вариант на сценария. Адам обаче никога не бе имал амбициите на Бил Уоруик. Изпитваше удовлетворение от работата в „Майкс“, но познаваше отблизо проблемите на професията.

— Импресариото ми искаше да ме пробута в „Старата игра“. Започвам да си мисля, че моят приятел е прав и ще трябва да си направя осигуровка. — При тези думи завъртя очи, Адам постави пред него бирата.

— Не се отчайвай, човече. Най-голямата роля в живота ти може би ще се появи всеки момент.

— Знаеш ли — Бил отпи от бирата си и прие сериозен вид под напора на собствените си мисли, — наистина вече се питам дали нашата професия не е като играта на монетните автомати, може би някои хора никога не печелят. Нищо чудно да съм един от тях. Нямам предчувствието, че ми предстои нещо добро.

— Глупости. — Барманът беше благоразположен, а Бил изглеждаше изтощен и потиснат, жегата и неуспехите очевидно го съсипваха. Все още помнеше от детството си прохладните лета на Кейп Код и май никога нямаше да се приспособи към жегата в Калифорния. Санди беше родена в Лос Анжелос и високите температури не ѝ пречеха. А и тя, изглежда, вече не усещаше горещината. Липсваха ѝ възприятия. — Как е Санди? — Сякаш Адам четеше мислите му. Той обаче веднага забеляза, че темата не е приятна на Бил. Имаше вид на още по-потиснат, когато сви рамене.

— Добре е... без промяна, струва ми се... — Погледна мрачно Адам и очите им се срещнаха. — Мисля, че е свършено.

— А метадонът? — Адам знаеше, че тя е взимала хероин известно време. Беше виждал достатъчно наркомани и разпознаваше признаците, а последния път, когато бе дошла в бара с Бил, му предложи кокаин. Приятелят му толкова се ядоса, че веднага я накара да си тръгнат. Адам си даваше сметка до каква степен нейната пристрастеност дразни Бил и изпита съчувствие към него. Самият той го бе преживял. Преди няколко години ходеше с едно момиче от Нюпорт Бийч, но след дванайсетина месеца се раздели с нея. Родителите ѝ не пропускаха да я изпратят в санаториум или болница, ала в крайна сметка умря от свръхдоза в един евтин хотел.

— Не знам, предлагам ѝ всякакви варианти. Тя не иска и да чуе. Единственото, което я интересува, е да има наркотици. Дори вече не ходи на прослушвания. Пък няма и смисъл. На последното задряма. Направи отвратително впечатление на режисьора.

— Ако не внимава, ще придобие лоша репутация. — Адам също се натъжи. Знаеше, че вече я има. Бил не отговори, а Адам отиде да сервира на друг. По-късно Бил си поръча хамбургер и когато отново се озова на автобусната спирка, минаваше осем вечерта. След двайсет минути си беше вкъщи. Влезе, очакваше да намери Санди заспала, задрямала след поредната доза или превъзбудена, ако доставчикът ѝ бе осигурил кокаин. Ала къщата бе празна, навсякъде цареше обичайният хаос, леглото бе неоправено, чиниите неизмити, дрехите им се въргаляха на топка на пода, а санбернарът радостно затича към него, щом го усети.

— Здравсти, старче... къде е Санди? — Кучето помахаше с опашка, набута огромната си глава в краката на Бил, жадно за ласки. Не намери бележка, която да обяснява къде е, но не беше трудно да се досети, че или е излязла с приятели, или е отишла сама да търси дрога, или има среща с доставчика си. Напоследък това беше за нея единствената работа за цял ден и ѝ отнемаше много повече часове от актьорството. Погледът му попадна на тяхна снимка отпреди година, малко преди да се оженят, и той изведнъж с изумление установи колко различна бе тя сега. Беше отслабнала поне седем, ако не и десет килограма, а погледът ѝ почти непрекъснато бе изцъклен. Ходеше несресана, изобщо не я интересуваеше какво облича. Или бе превъзбудена, или търсеше наркотици и това поглъщаше съзнанието ѝ до такава степен, че не ѝ пукаше как изглежда. Бе покъртително и той почувства

познатото надигане на гнева у себе си при мисълта за нея. Започна да се бори с безпорядъка, а кучето го следваше, махайки с опашка, с надеждата, че ще получи нещо за ядене, но в къщата нямаше дори кучешка храна, установи Бил, когато погледна в бюфета. Отвори две консерви с говеждо задушено и ги изсипа в паницата на кучето. Огромният санбернар ги излапа, премлясквайки лакомо, докато Бил трупаше мръсните чинии в мивката и изхвърляше развалената храна, която Санди просто бе зарязала в кухнята.

— Мамка му... — промърмори той на себе си, но гневът му бързо се стопи и когато влезе в спалнята, вече бе по-скоро притеснен, отколкото ядосан. Отвратително бе да живее по този начин, започна дори да мрази жилището, в което преди се чувстваше добре. Беше къщурка на градинар в някога обширно имение, която даваха отделно под наем за сто долара месечно. Собственикът го хареса, знаеше, че е гладуващ актьор, и го пусна да живее, без да спази необходимите формалности. За тях беше чудесно, Бил пребиваваше тук от три години. Преди Санди да се нанесе, поддържаше безупречно чисто, но сега цареше пълен хаос.

Приведе в относителен ред спалнята, дори смени чаршафите. После седна на бюрото и го прерови, за да види дали пликът, който бе оставил, е там. Мисълта да провери още ли е на място му хрумна изведнъж. Това бяха всичките им пари. Осемстотин долара, не беше казал на Санди, че ги прибира в бюрото, за да не я изкушават, но тя все пак ги бе открила. Намери плика, ала парите ги нямаше. Сълзи замъглиха погледа му, когато стана и тръгна бавно към банята. Там завари гледка, от която му се повдигна. И преди беше я виждал, но сега му бе още по-неприятно. На поличката до тоалетната чиния се въргаляха спринцовката, памукът и лъжичката. Не бе направила никакво усилие да се прикрие. Всеки можеше да ги види. Атрибутите на нейната пагубна страст. Приплака му се, както стоеше там, втренчен в спринцовката, проумявайки къде са отишли парите му. Повече не можеше да издържа. Беше профукала последните долари, а той нямаше към кого да се обърне. Да бъде проклет, ако се обади на баща си и на трийсет и две години започне да проси от него. По-скоро ще се хване на някоя бензиностанция или в „Майкс“, отколкото да се моли на родителите си. Много други актьори преди него са минали по този път и той ще трябва да се оправя сам. Реши да се свърже по-късно с Адам

и да го попита дали нямат нужда от още един барман или сервитьор. Телефонен звън осуети намеренията му. Беше Санди. Личеше си, че не е на себе си, той нямаше желание дори да говори с нея.

— Здравсти, бибчо... — издума тя отнесено и Бил съвсем ясно си представи спринцовката в банята.

— Не искам да разговарям с теб сега. — Беше доволен, че не се е прибрала вкъщи. В този момент имаше чувството, че е способен да я убие. Не я попита къде е, нито с кого е. Вече не го интересуваше. Все едно беше. Отвратително. Изпитваше дълбока погнуса от нея и приятелите ѝ и от всичко, което те харесваха. И преди се бе сблъсквал с наркотици, и то често, а докато учеше в Калифорнийския университет, бе пушил достатъчно опиум, за да бъде толерантен към пристрастията на другите, но нейното не беше обикновено пристрастие. Това бе самоубийство и той не желаше да ѝ става съучастник. Всеки имаше право на личен избор. Започваше да се убеждава, че няма начин да я спаси.

— Какво искаш? — Тонът му бе рязък. Точно в този момент я мразеше, ала тя не бе на себе си, за да го разбере. — Не са ми останали никакви пари и се надявам да не се обаждаш за това. Доколкото схващам, ти си похарчила всичко. И би ли ми обяснила какво ще ядем сега, макар да съзнавам, че това не е от първостепенно значение за теб напоследък, но ние с Бърни изпитваме нездравата потребност да се храним и...

— Аз... въ... имам нужда от теб... помогни ми. — Тя беше толкова замаяна, че на него му се повдигаше само като я слушаше, и не желаше да я вижда. Не и сега. А може би никога.

— Обади се на някой друг. Аз вече приключих.

— Бил... не... почакай. — В гласа ѝ се долавяше страх и нещо у него трепна, но после милостта към нея изчезна. — Арестувана съм. — Сякаш насреща си имаше беззащитно момиченце, той се отпусна тежко на стола.

— Мамка му. Къде си?

— В затвора.

— Страхотно. И сега какво? Разбираш ли, че заради теб дори нямам достатъчно пари, за да платя гаранцията ти?

— Не можеш ли да вземеш малко, въ... от някого... — Очевидно на нея ѝ беше много трудно да поддържа разговора и Бил въздъхна.

Това му се беше случвало вече два пъти, единия от които тя бе на прага на свръхдозата. Наложил му се да позвъни в полицията и те изпратили санитарии в къщата, които поддържали живота ѝ, докато я откарат в болницата. Едва бе оцеляла.

— Какви са обвиненията?

Вероятно обичайните, разбира се. Притежаване на наркотици.

— Притежаване на наркотици с намерение за продажба и въ... Не знам... има и нещо друго... — Тя се разплака. — Можеш ли да ме измъкнеш оттук? Страх ме е.

— Боже — промърмори той и взе да тършува за цигара. Беше ги отказал преди пет години, но заради нея напоследък пак пропуши. Напрежението от съжителството със Санди бе непоносимо. Имаше дни, когато се чудеше дали ще може да оцелее. На всичкото отгоре никаква работа и никакви пари. — Може би ще ти е от полза да постоиш в затвора. — Но той знаеше, че е само въпрос на време някой да се досети коя е и да позвъни във вестниците — „Бивша звезда от «Неделна вечеря», арестувана за притежаване на кокаин“, или нещо подобно, и тогава ще пристигнат фотографите и ще започнат да правят снимки. Не искаше да я подлага на това, както и себе си, защото някой можеше да разбере също и че са женени. Тя се превръщаше във все по-голямо бреме за него, което изнервяше импресариото му.

— Бил... вече трябва да вървя... — Той чу гласове и след миг Санди затвори телефона. Това бяха груби гласове, на безкомпромисни ченгета, и внезапно Бил осъзна къде всъщност се намира тя и на какво е подложена. Не можеше да го понесе. Бе напълно безпомощна, а той се бе уморил да я спасява, но разбираше, че няма избор. Дръпна от цигарата и набра номера на импресариото си.

— Как се справи при последното прослушване? — Хари беше изненадан, че му звъни вкъщи, ала не чак толкова. Повечето актьори му се обаждат у дома и на него наистина не му правеше впечатление.

— Лошо. Слушай, съжалявам, че те безпокоя, но нещо се случи... можеш ли да ми заемеш малко пари?

Отсреща настъпи напрегната тишина, ала Хари се окопити бързо. Бил беше човек, у когото той имаше огромно доверие, и затова бе готов на всичко за него. Сигурен бе, че един ден ще му върне заемите.

— Разбира се, приятелю, колко?

Бил едва сподави изненадата си. Беше забравил да попита колко е гаранцията, но можеше и да е по-зле.

— Да кажем, петстотин долара за всеки случай?

— Какво „за всеки случай“? Не ми казвай, че Санди пак е объркала нещата! — Знаеше за Санди и не я обичаше. Според него Бил Уоруик нямаше нужда от подобно бреме. Никой не заслужаваше такава съдба. Тя носеше само неприятности и положението ѝ се влошавало непрекъснато, както чуваше. Тази жена бе като зараза за Холивуд, Бил ходеше нещастен от месеци. Не беше трудно да се разбере защо. Ала той не обичаше да се доверява на никого, най-малко на своя импресарио.

— Не, тя е добре, но проклетото куче ще се наложи да претърпи операция и ми трябва малко пари, това е.

— Хубаво... разбира се... няма проблеми. Ела утре до офиса ми.

— Не може ли да мина тази вечер?

По гласа му Хари разбра, че става дума за Санди, но нямаше смисъл да спори. Вече бяха се разправяли, ала Бил бе обладан от рицарските идеи, че от него се очаква да я закриля като неин съпруг. Освен това той все още я обичаше, по-точно обичаше момичето, с което се бе запознал, момичето, което вече не съществуваше. Хари обаче бе проумял още преди години, че не трябва да спори с клиентите за съпругите им.

— Добре, добре, човече. Имам известна сума вкъщи. Ела, когато искаш.

Бил въздъхна облекчено и угаси цигарата. Погледна часовника си.

— До час ще дойда. — Трудно е да играеш рицар в блестяща броня, ако зависиш от обществения транспорт, особено в Лос Анжелос. Но Бил бързо излезе от къщи и тръгна надолу по хълма към автобусната спирка. Успя да стигне до дома на Хари в покрайнините на Бевърли Хилс за по-малко от час, после за трийсет минути се добра до участъка на Норт Уилкокс, където научи, че Санди е била задържана заедно с двама чернокожи и с още едно момиче за притежание на незаконни вещества с намерение за продажба, а двете с момичето бяха обвинени допълнително и в проституция. С побелели устни и вдървен отброи от парите на Хари за нейната гаранция, а после тя пристъпи към него изплашена и изтощена и той я пое в ръцете си.

Не я гълча, излезе навън и хвана такси, а когато се качиха в колата, забеляза, че започна да трепери, после се разплака. Беше силно дрогирана, изглеждаше мръсна и занемарена. Изведнъж я видя такава, каквато е — омаломощена, съсипана, изпаднала и нечистоплътна, и мисълта, че жена му е била арестувана за проституция, го нарани повече от всичко останало. Тя бе готова на какво ли не, само и само да си осигури наркотици, включително не се беше поколебала да открадне от него и да продаде тялото си на непознат. Не ѝ продума и когато се прибраха вкъщи. Кучето затича към тях, а Санди се стовари на дивана. Бил отиде в банята, за да ѝ подготви ваната. Взе спринцовката и останалите принадлежности и ги хвърли в кошчето за боклук. Натъпка ги с крак и щом ваната се напълни, се върна в стаята.

— Отивай да се къпеш. — Сякаш искаше тя да отмие мръсотията от себе си, но и двамата знаеха, че е невъзможно. Запита се колко ли пъти преди го е правила, колко пъти е спала с него, след като е била с някой чужд мъж, за да спечели пари за наркотик. Сълзите пак опариха очите му, когато я погледна. Бе задрямала на дивана и повече от всякога приличаше на изтерзано дете. Болеше го дори само да я гледа и се чудеше дали някой не се бе обадил на вестниците, преди тя да излезе от ареста. Поне срещата с репортерите им бе спестена, макар че новината се появи на четвърта страница на „Лос Анжелос Таймс“ на следващата сутрин. „Санди Уотърс арестувана по обвинение за наркотици“, гласеше заглавието. Бяха изредени всички обвинения и Бил се сгърчи вътрешно, докато четеше материала и допиваше последното налично кафе. По-рано сутринта се обади на Адам и за щастие той му съобщи, че може да започне работа в „Майкс“ веднага. Извади късмет, че един от сервитьорите си бе намерил друго място преди седмица, и търсеха нов човек, който да го замести. Щеше да има какво да яде и по дяволите всички прослушвания, поне за известно време. Нямаше настроение за това. Все още четеше вестника, когато Санди се появи на прага на кухнята бледа и крехка. Изглеждаше смъртно болна и Бил би изпитвал съжаление към нея, ако не чувстваше силно отвращение от случилото се предишната вечер. Беше решил да прекрати играта. Свършено бе.

— Пише ли нещо? — Залитайки, стигна до кухненската маса и седна, приличаше на дванайсетгодишно дете, покосено от неизлечима болест. Беше слаба и бледа, но имаше хубави очи и лице като камей,

дълга черна коса, която падаше сплъстена по раменете ѝ подобно на вдовишка кърпа, а когато погледна към съпруга си, в дълбините на очите ѝ се четеше безкрайна тъга. — Съжалявам, Бил — прошепна тя и той избягна погледа ѝ.

— И аз. А що се отнася до въпроса ти, да, във вестника са изредени подробно всички обвинения. — Единственото, което бе им убягнало, бе фактът, че е омъжена за Бил, просто не знаеха.

— Господи, Тони ще ме убие! — Тони беше импресариото ѝ. Бил я погледна, невярващ на ушите си. Шегуваше ли се? Беше арестувана за проституция, освен другите обвинения, и Тони щял да я убие! А той самият? А брачните им клетви? Но замълча. Запали цигара и продължи да чете. С мъка се сдържа да не избухне, искаше обаче да уреди отношенията си с нея, а нямаше по-подходящ момент от настоящия.

— Какво ще правиш сега? — Насили се да я погледне в очите, независимо колко трудно му беше.

— Сигурно ще наема адвокат. — Тя сви рамене и отметна сплъстената коса от раменете си.

— Наистина ли, и с какви средства? Да не би новото ти амплоа да ти осигури пари и за това? — Санди видимо потрепери от жестоките думи, но по изключение той не изпита жалост към нея. — Струва ми се, че преди всичко трябва да влезеш в болница.

— Мога да се справя сама. — Беше го чувал вече. И му бе дошло до гуша.

— Глупости. Никой не е успял без чужда помощ. Постъпи в някое болнично заведение. — Не възнамеряваше да се обвързва повече. Никой на негово място не би издържал. Самата тя трябваше да поиска да се лекува, иначе нямаше да я приемат. Вече бе пробвал хиляди пъти, безуспешно.

— А какво ще стане с нас? — Санди потърси погледа му, но той остана загледан надалеч в един миг на вътрешно терзание. — Имам чувството, че си решил да се разделим. — „Имам чувството... струва ми се“... вечният ѝ наивитет... на двайсет и пет години тя все още беше дете.

— А как би се чувствала ти на мое място?

— Имаш предвид арестуването ми? — Изглеждаше безпомощна и слаба и Бил полагаше усилия да не изпита жал към нея.

— Имам предвид обвиненията, Санди. Или вече ги забрави?

Видя я как се сви на стола, но осъзна, че не бе само от чувство на вина. Вероятно се нуждаеше от дрога. Неотдавна разбра, че започва от сутринта.

— Това не означава нищо... знаеш го. Само ми трябваха пари... и толкова.

— Нима? И аз имах същата нужда, но не хукнах по Сънсет Стрип да продавам задника си на първия срещнат мераклия. Не това е моята представа за брака ни. — Изведнъж се ядоса. Болеше го само от мисълта за поведението ѝ и яростта отново го обзе. Винаги я бе възприемал като невинно дете, дете с ужасни навици. Всъщност бе много по-лошо, това бе стил на живот, породен от манията за самоубийство.

— Съжалявам. — Гласът ѝ едва се долавяше, в тихата стая се чуваше само пъхтенето на кучето от ъгъла, където лежеше. — Съжалявам за всичко. — Санди се изправи нервно, сякаш внезапно бе видяла непознат. Имаше вид на човек, решил да излезе навън. Това нейно състояние му бе познато. Като че с вида си казваше: „Имам нужда сега... независимо какво говориш...“. Същият този израз на лицето, който бе разстроил брака им.

— Къде отиваш?

— Трябва да изляза. — Все още бе облечена със снощните дрехи, не се бе сресала, не бе мила зъбите си. Само вдигна чантата си и се огледа, а Бил бе прорязан от чувството, че тя си тръгва за последно, и се уплаши. Стана, остави вестника и я погледна.

— За бога, Санди, снощи ти беше арестувана. Няма ли да престанеш?

— Налага се да се видя с един човек за малко. — Бил бързо пристъпи напред и прекосявайки малката кухня, я сграбчи за ръката и я задържа.

— Не ми разправяй повече тези глупости. Отвеждам те в болницата веднага. Веднага! И не давам пет пари дали ще ме видиш отново, но няма да допусна да продължаваш така и да свършиш от свръхдоза в някое вонящо стрелбище или наръгана с нож. Чуваш ли ме? — Внезапно тя започна да плаче, от мъка, от болка, заради любовта, която изпитваше към него, заради непреодолимата ѝ зависимост от наркотиците. Той също заплака, прегърна я и ридания

разтърсваха тялото му, докато се питаше къде бе изчезнало момичето, което обичаше.

— Съжалявам, Били... Съжалявам... — Никой преди не го бе наричал така и това разкъса сърцето му. Отчаяно искаше да я спаси.

— Моля те, бебчо... ще остана с теб цял ден... Ще остана с теб в болницата. Ще направим каквото трябва. — Ала тя само поклати глава, а сълзите се стичаха надолу по бузите ѝ.

— Не мога...

— Защо?

— Не съм достатъчно силна. — Направо шепнеше и той я притисна още повече към себе си. Станала бе само кожа и кости, но не това го тревожеше сега. Знаеше, че дълбоко в себе си все още я обича.

— Силна си. Аз ще бъда силен и за двама ни.

— Не можеш. — Тя бавно се отдръпна от него, сълзите проблясваха по бузите ѝ, протегна се и вдигна косата, която скриваше очите му, с бледа, трепереща ръка. — Трябва да го направя сама... когато бъда готова...

— И кога ще стане това?

— Не знам... не още...

Все едно някой го сграбчи за сърцето. Сякаш я виждаше как умира.

— Не мога да чакам повече, Санди... — Никога в живота си не бе съжалявал толкова, но съзнаваше, че не може да ѝ помогне.

— Знам... знам... — Кимна, повдигна се на пръсти и го целуна по устните; когато се отдели от него, той видя, че тя вече не носи брачната халка. Веднага осъзна, че я е продала. Санди задържа поглед върху него за миг, кучето тихо скимтеше отзад, усещаше мъката на Бил, после тя безмълвно си тръгна и този път той не я спря. Знаеше, че не е в състояние да ѝ попречи да излезе. Безполезно беше. Абсолютно безполезно. Изтри сълзите от бузите си и се опита да преглътне отново напирания плач, докато миеше зъбите си, припомни си как беше преди... колко бе красива... бяха луди един за друг... запознаха се едва преди две години, а сега му се струваше цяла вечност... вечност в дълбините на ада с жената, която някога бе обичал и все още обичаше, макар че тя отдавна бе умряла. Жената, която бе арестувана за проституция предната вечер, бе вече непозната... беше никоя.

4

Къщата в Пасадена беше във формата на буквата Г, простираше се на голяма площ, облицована бе с дърво, на двата ѝ края имаше каменни камини, отпред се виждаха подстригани розови храсти, обширна зелена ливада отвеждаше до правоъгълен басейн, откъдето долиташе врявата на радостни младежи. Бяха седемнайсет — осемнайсетгодишни, играеха волейбол във водата, и издаваха викове на възмущение или задоволство, подсвиркваха си един на друг и си подхвърляха приятелски закачки. До басейна, сякаш глуха за врявата, се излежаваше жена, чието тялото бе толкова прекрасно, че можеше да спре уличното движение. Като че шумът наоколо не достигаше до нея; носеше черни бикини, светлата ѝ кожа беше обилно намазана с плажно масло и леко потъмняваше на сутрешното слънце. Голяма сламена шапка покриваше лицето ѝ, до нея се виждаше купчина кърпи. Гърдите ѝ бяха едри и стегнати, изхвъркваха от сутиена на банския, надолу погледа притегляше тънката талия, след това закръглените, чувствени бедра, които завършваха с дълги, елегантни крака. Имаше тяло на Мис Свят. Всъщност, когато преди почти две десетилетия пристигнала от Бъфало, тя започнала кариерата си с конкурс за красота. Джейн Адамс беше на трийсет и девет години, но плътта ѝ не показваше признаци, че е родила три деца.

Отвори едното си око — голямо и синьо, и надзърна под шапката си, за да е сигурна, че младежите са добре, после пак се унесе в дрямка под слънцето. Не носеше никакви бижута, ако не се смяташе тънката златна венчална халка и семплите златни обеци. Къщата издаваше еснафско благополучие, в гаража бе паркиран мерцедес комби, който караше тя, за прислужницата и децата бе волвото, а съпругът ѝ бе отишъл на работа с мерцедес лимузина. Басейнът бе огромен дори за стандартите в Пасадена.

— Хей... насам... момчета!... Хайде! — Топката излетя от басейна и се приземи близо до шезлонга ѝ, тя скочи чевръсто с детска грация и придържайки сутиена на банския си с една ръка, изтича да я

хване. Младежите се уловиха, че са вперили поглед в нея както винаги, а синът ѝ ги стрелкаше намръщено. Винаги се дразнеше, когато приятелите му я съзерцаваха, сякаш им бе връстничка. Слава богу, майка му обикновено се обличаше целомъдрено. Не ѝ беше позволено да носи нито дълбоки деколтета, нито цепки на полата. Дрехите ѝ бяха почти едни и същи, придаваха ѝ порядъчен вид — стари шемизети от плат оксфорд, поли с прихлупване и еспадрили. Човек имаше чувството, че тя не осъзнава колко е възхитителна. Ала щом тялото ѝ излезеше на показ, останалото от нея изглеждаше незначително. Беше приятна жена с хубаво лице и топла усмивка, с която даряваше всички. Косата ѝ бе червена, гърдите и ръцете ѝ бяха осеяни с лунички, големите ѝ сини очи гледаха невинно, когато хвърли топката обратно на младежите.

— Искате ли да обядвате? — извика тя към тях, но само докато седне, те отново бяха погълнати от играта. Винаги им приготвяше подноси със сандвичи, в хладилника бе пълно с любимите им безалкохолни напитки, имаше и сладоледена торта. Бе майка от осемнайсет години и добре знаеше какво най-много обичат децата. Есента Джейсън щеше да отиде в Калифорнийския университет в Санта Барбара, а двете ѝ момичета влизаха в гимназията. Алиса най-сетне щеше да е първокурсничка, след като по нейните думи бе чакала това цяла вечност, а Александра, по-малката, настояваше да ѝ купят кола. Твърдеше, че волвото било много голямо, а тя искала нещо по-маневрено, като автомобила, който Джак Адамс даде на сина си преди месец, когато той навърши осемнайсет. През септември в Санта Барбара Джейсън щеше да кара своя „Триумф“. Александра намираще тази кола подходяща и за себе си. Майка им се усмихна и отново се излегна. Бяха типични юноши, съвсем различни от младежите някога в Бъфало. Самата тя умираше от ужас, че трябва да постъпи в гимназията, едва дочака да навърши шестнайсет и избяга. Отиде в Ню Йорк, бе уплашена, работи там само докато изкара достатъчно пари, за да замине за Лос Анжелос... Лос Анжелос... Холивуд... градът на мечтите... тогава спечели първата си титла като кралица на красотата. Беше на седемнайсет... имаше ангажименти за модел... и хиляди други работни места — сервираще хамбургери в крайпътно заведение... накрая получи роля във филм на ужасите. Усъвършенства се да крещи и се справяше добре според нея, когато срещна Джак

Адамс. Беше едва на деветнайсет. Влюби се лудо в него. Мистър Америка. Двайсет и три годишен, бе завършил Станфордския университет и работеше в брокерската фирма на баща си. Никога преди това не бе виждала толкова хубав и свършен мъж. На четвъртата им среща я отведе вкъщи и я запозна с родителите си, каза ѝ какво да облече, какво да говори, как да се държи. Беше по-приятно, отколкото да играе във филмите на ужасите, много по-забавно. Имаха хубава тухлена къща на Ориндж Гроув, Джейн благоговееше пред тях и пред Джак, толкова зрял, възмъжал и прекрасен в леглото. Смяташе го за най-милиия мъж, когото бе познавала, докато той не започна да настоява да се откаже от кариерата си на актриса. Но киното бе голямата ѝ мечта и тя знаеше, че ако упорства, ще успее. Ала Джак не искаше да става част от това. Мразеше моминската ѝ квартира, приятелите ѝ, филмите, в които се снимаше, мразеше всичко, свързано с нея, като се изключи чарът ѝ в леглото. Никога не бе срещал друга като Джейн, заравяше главата си между краката ѝ в златистото гнездо от къдрици, което тя му предоставяше толкова щедро, знаеше, че никога няма да се откаже от него, независимо какво мислят родителите му. Те я смятаха за уличница, майка му дори си позволи да я нарече проститутка, но само веднъж. Той не склони да я изостави. Вместо това я накара да се прости с мечтите си. Направи я нехайна както никога преди, не бе навършила двајсет и една, когато разбра, че е бременна. Всичко свърши. Джак нямаше да ѝ позволи да махне детето. Тя откри едно място в Тихуана, където правеха аборти. Хлипайки, му разказа всичко. Същата вечер той ѝ предложи брак и две седмици по-късно те се ожениха в малка черква близо до дома на родителите му и това сложи края на филмите на ужасите и на кариерата ѝ.

Стана госпожа Джон Уолтън Адамс Трета, шест месеца по-късно се роди Джейсън, енергично усмихнато бебе, което бе взело нейната червена коса, едва на година, се държеше здраво на краката си. Беше толкова сладък, а Джак се отнасяше чудесно с нея и светът, който бе загубила, изобщо не ѝ липсваше. През първите пет години почти нямаше време, за да мисли за кино. Александра се роди, когато Джейсън бе на две, а Алиса се появи, щом той навърши четири години. Александра приличаше на Джак, а Алиса — на никого, може би, както твърдеше майката на Джак, на една тяхна леля. Бяха идеалното семейство и Джейн с радост се грижеше за всички. Децата ангажираха

дните ѝ, а Джак — нощите. Никога не можеше да ѝ се насити. Денонощно жадуваше за нея, понякога я сграбчваше в банята, само колкото да притисне мъжката си гордост между гърдите ѝ и да изживее разтърсващ оргазъм, докато децата гледаха телевизия или вечеряха. Едва я дочакваше да си легне, любеха се всяка нощ, независимо че нерядко беше уморена до смърт, след като цял ден се бе грижила за децата и съпруга си. Понякога си даваше сметка, че няма капка време за себе си, но това не я разстройваше. Искаше да е идеалната съпруга, идеалната майка, да задоволява и прави щастлив всеки. Много рядко си позволяваше да мисли за себе си. Беше доволна, че е толкова далеч от Бъфало, харесваше ѝ да е госпожа Джак Адамс. Това бе най-добрата роля, която някога бе получавала; едва след като децата тръгнаха на училище, тя започна да копнее за всичко, което бе изоставила заради мъжа си. Вече бе на двайсет и седем, но не изглеждаше много по-различно в сравнение с преди десет години, особено когато плуваше гола в басейна: Джак обичаше да я наблюдава, късно вечер угасваше лампите и влизаше след нея във водата. Джейн не биваше да се притеснява, че децата ще ги видят. Не биваше да се притеснява за нищо. Той бе поел изцяло грижите за нея, за сметките, за живота им, казваше ѝ с кого да се среща, какво може да прави, какво да облича.

Превъплъти най-приказните си мечти в реалност и единственото изключение бе силният ѝ копнеж към старата ѝ работа. Понякога унесено говореше как ще се върне на снимачната площадка, но Джак не искаше и да чуе.

— Ти нямаш нищо общо с това вече. Никога не си имала. — Тонът му бе рязък, като засягаха тази тема. — Това е свят на уличници и досадници. — Не ѝ бе приятно, че съпругът ѝ говореше така. Обичаше света на Холивуд, липсваха ѝ някои приятели, Джак никога не ѝ позволи да се види с тях. Всичките ѝ стари съквартирантки се бяха разпръснали, а когато той веднъж я завари да пише картичка на импресариото си, я взе и я изхвърли. — Забрави, Джейн. Всичко е свършило. — Щеше му се да е така. До безразсъдност. Искаше тя да забрави всичко... дори ролите, които бе обичала... хората, които бе познавала... мечтите, които бе имала... Алиса бе едва на три, когато един мъж в супермаркета се приближи и ѝ подаде визитката си. Беше от някаква агенция, търсеше артисти, това я върна към старите дни в Холивуд. Покани я да отиде в офиса му за пробни снимки, тя се засмя

на предложението. Беше направила толкова много навремето, особено след пристигането си в Лос Анжелос. Изненада се от настоятелността му, но не му се обади и в крайна сметка изхвърли визитката. Ала той събуди у нея сили, които бе потискала твърде дълго. Един ден позвъни на импресариото си само да го поздрави и да го попита как е и той започна да я уговаря да се върне. Обещавахе ѝ работа. Шест месеца по-късно, когато мина през Лос Анжелос, се отби да го види, просто хей така. Той я прегърна и я помоли да му позволи да ѝ направи няколко снимки. Тя дори му изпрати още фотографии, а след четири месеца Джейн взе великото решение. Предлагаха ѝ работа. В сапунена опера, уточни импресариото ѝ. Била идеална за нея. Опита се да отхвърли предложението с усмивка, но този път той не я пусна. Настоя да отиде на прослушване, само за тренинг, заради доброто старо време, просто така... заради него... заради себе си... заради цялата упорита работа, която бе свършила преди десет години... През нощта в леглото тя обмисляше предложението, искаше ѝ се да пробва, притесняваше се какво ще каже Джак. Опита се да му спомене нещо, но не знаеше как да започне, как да му обясни каква празнота чувства, колко е самотна, докато децата са на училище. Всичко онова, което той искаше от нея, беше между краката ѝ. Не би я изслушал. Никога не разговаряше с нея. Никой не го правеше. След десет години жадуваше за нея така, както при първата им среща, и тя съзнаваше, че трябва да му е благодарна за това. Приятелките ѝ се оплакваха, че съпрузите им не им обръщат внимание, не искат да се любят, не проявяват сексуален интерес към тях... а Джейн имаше мъж, който бе ненаситен, шепнеше ѝ неща като: „Ще те побъркам от любов нощес“ над главите на децата и тя винаги се плашеше, че те ще чуят. Ала не можеше да разговаря с него. Той нямаше представа какво се върти в главата ѝ, в сърцето... в душата ѝ... нейният импресарио обаче знаеше. Беше го доловил в очите ѝ, когато се отби при него в Лос Анжелос, и нямаше намерение да я изпусне от ново. У нея имаше нещо, което можеше да се продаде, нещо повече от сексуална привлекателност. Джейн излъчваше милосърдие, благоприличие, топлота, беше скромна и в същото време най-сексуалната жена, която познаваше; подобно на Мерилин Монро я харесваха и жените, и мъжете, не бе срещал друга, която така да го привлича. От нея струеше сърдечност, която притегляше хората като объркани деца, които търсят изгубеното си мече... когато идеше реч за

нея, думите „гърди“ и „дупе“ звучаха цинично, защото тя имаше нещо много повече.

Най-сетне един горещ юнски ден отиде на прослушване, пробваха я за съвсем друга роля. Джейн настоя да се снима с черната перука, която си купи. Когато Лу я видя след това, подсвирна и устните му се разтеглиха и щастлива усмивка. Беше по-секси, по-пищна, помлади от Джина Лолобриджида. И тя получи ролята. Никой не повдигна въпрос за черната перука. Искаха я за филма. Незабавно. В офиса на Лу Джейн избухна в плач.

— Какво ще правя сега?

— Върни се на работа. Това трябва да направиш. — Усещаше как сърцето ѝ бие, гледаше я не с желание, а с вълнение, че ѝ е осигурил ангажимент. Съзнаваше, че ако има шанс, би могъл да постигне големи успехи с нея. Беше привлекателна както никоя друга актриса в Холивуд, само ако можеше да я накара да се освободи от този мерзавец, за когото бе омъжена.

— Какво, по дяволите, да кажа на Джак?

— Кажи му, че искаш да се върнеш на работа. — Не беше толкова лесно. Нощем лежеше в леглото, не можеше да заспи, прекара така повече от седмица и в крайна сметка отказа ролята. Нямаше как да му обясни. Невъзможно бе. Той не би изслушал и дума. Само пъшкаше и стенеше, когато я любеше, и всеки път, щом тя се опиташе да разговаря с него, я обръщаше към себе си и отново започваше да я люби. За Джак това бе нещо като шега. По този начин той не я изслушваше. Единственото, което желаше от нея, бе да дели леглото му, да се грижи за децата му и да забавлява клиентите му на вечеря. Ала продуцентът на филма, който не подозираше за семейните ѝ проблеми, реши, че тя се прави на скромна. Удвоиха парите и Лу започна да ѝ се обажда по пет пъти на ден. Изпитваше ужас, че Джак може да вдигне телефона, и веднъж това наистина стана. Лу обаче беше достатъчно досетлив и каза, че е сгрешил номера, после затвори, ала накрая тя се предаде. Трепереща и уплашена, Джейн пхна черната перука в чантата и отиде в студиото в Бърбаик да разговаря с тях. Подписа договорите същия следобед, ужасена от постъпката си и от това, което Джак ще ѝ стори, ако разбере. Той неведнъж бе повтарял, че ако някога се върне към актьорската професия, ще я изхвърли. И тя знаеше, че е способен да го направи. Беше ѝ казал, че ще задържи

децата, къщата, всичко. Единственото, което я интересуваше, бяха децата... и филмът... най-лошото бе, че той я погълна изцяло. Играеше Марша в „Скритите ни болки“ с черната перука. Работеше от десет до четири всеки ден и се прибираше следобед вкъщи съвсем навреме, за да изслуша с интерес какво са правили децата в училище. Готвеше вечер, приготвяше им закуски, караше ги на училище, преди да иде на снимки. Всички, включително и Джак, се заблуждаваха, че тя се занимава с благотворителна дейност в една болница. Дори си съчиняваше и им разказваше случки. „Болницата“ бе животът ѝ пред семейството... а за нея това бе филмът. Обичаше колегите, вълнението, атмосферата... всички бяха луди по нея. Работеше под името Джанет Гоул — истинското ѝ име от миналото, от Бъфало, преди да пристигне в Холивуд, по чудо никой не разбра. Избягваше всякаква публичност и макар че година след година сериалът се класираше на първите места, никой от познатите ѝ не се сети, че тя много прилича на Джанет Гоул от „Скритите ни болки“. Излъчваха го всеки следобед на живо, никога през живота си не бе изпитвала такова щастие. Появиха се други роли, нови значителни възможности, но Джейн ги отклони. Не можеше да си позволи да изгуби анонимността си, а знаеше, че следващия път това ще е неминуемо. Никой не би се съгласил да спазва изискването ѝ да няма изяви в печата, никакви интервюта, никаква публичност. В продължение на десет години в „Скритите ни болки“ тя успя да съхрани и анонимността, и черната си перука. Даже и данъците си плащаше под името Джанет Гоул, имаше отделен номер на осигуровката, така че Джак дори не подозираше. Никой не разбра. Тайната бе напълно запазена.

Печеше се край басейна и гледаше как младежите играят волейбол, когато чу телефона. Тъкмо се бе излегла, след като им хвърли топката, и до ушите ѝ достигна извънпяването. От продукцията ги бяха пуснали в двумесечна ваканция, която напълно я устройваше. Можеше да постои при децата, после всички щяха да заминат за две седмици в Ла Джола както всяка година. Влезе в къщата и вдигна слушалката.

— Здравей, красавице. — Беше Лу. Често ѝ се обаждаше, понякога само да я чуе. Грижеше се за нея. Беше на шейсет години, винаги се държеше мило. Тя до голяма степен го уважаваше, а той зачиташе „лудостта ѝ“, по думите му, да крие кариерата си от Джак.

Беше внимателен, както се очакваше от него. Не искаше да изгуби онова, което имаше. Ала новият режисьор на сериала бе провалил плановете му.

— Здравсти, Лу.

— Добре ли прекарваш почивката? — Гласът му звучеше странно, но тя реши, че е от напрежението. То почти непрекъснато го гнетеше, работеше с много звезди, с армия от гладни актьори, които отчаяно търсеха ангажименти, не го оставяха на мира денем и нощем.

— Винаги съм обичала ваканциите. Предоставят ми възможност да бъда с децата. — Джейн и семейството ѝ. Само за това говореше. Също за къщата и готвенето. Господи, добре, че не даваше интервюта, често си мислеше той. С това тяло, никой не би ѝ повярвал. — Какво става?

Лу замълча, опитвайки се да намери подходящите думи. Знаеше, че ще я разстрои. Много. Но трябваше да ѝ каже, преди да го е разбрала от телевизията.

— Новините не са добри. — Реши да мине направо на въпроса. Не искаше да ѝ причинява това. — Ще те освободят след почивката.

— Какво? — Шегуваше се. Сигурно се шегуваше. Лицето ѝ пребледня въпреки тена, а големите ѝ сини очи се напълниха със сълзи. — Сериозно ли говориш?

— Опасявам се, че да. Новият режисьор иска други лица във филма. Още в следващата серия четирима от героите, сред които и Марша, ще загинат в автомобилна катастрофа. Те, разбира се, ще ти дадат страхотно обезщетение, ще се погрижа за това, но изглежда... — Не биваше да говори повече, сълзите ѝ се стичаха надолу по бузите. Това бе най-неприятната новина, която бе чувала. „Скритите ни болки“ бе целият ѝ живот, заедно с Джак и децата. Играеше във филма близо единайсет години... единайсет години...

— Това са десет години от живота ми, а той така да... — Случваше се много често, особено в сапунените опери. За нея обаче беше трагично. Хората от екипа ѝ бяха станали като семейство. — Не можеш ли да промениш решението му?

— Опитах всичко. — Спести ѝ, че на нейно място взимат младо момиче, ангажирани бяха и трима от хомосексуалните приятели на режисьора. Нямахме смисъл да ѝ го казва. Единственото, което имаше

значение, бе, че освобождават нея. — Искат да се върнеш за първия ден след почивката и после приключваш.

— Господи!... — Джейн плачеше гласно на кухненската маса, когато по-голямата ѝ дъщеря мина и я погледна с почуда.

— Какво е станало, мамо?

Тя поклати глава безмълвно, усмихна се храбро през сълзи, а Александра сви рамене, взе си един севънъп и се отправи навън при приятелите си, без да погледне повече Джейн, която отново се разплака.

— Не мога да повярвам.

— Не само ти. Аз лично смятам, че той е проклет глупак, но няма какво да се направи. Това е тяхно право и според мен трябва да се радваш, че издържа десет години. — Да, обаче сега какво? Знаеше, че никога повече няма да намери нещо подобно. В никоя друга сапунена опера нямаше да ѝ позволят да пази анонимност, а тя не можеше да допусне Джак да научи.

— Имам чувството, че някой е умрял. — Засмя се с горест. — Аз, разбира се.

— Майната им, ще ти потърсим нещо друго.

Тя се разрида, Лу се притесни.

— Не мога да правя нищо друго... знаеш го... това бе идеално за мен...

— Ще ти намерим друга дневна сапунена опера, в която се нуждаят от сексбомба с черна перука. — През последните десет години си бе купила дванайсет, в различен стил и дължини. Но Джейн бе неутешима, сълзите ѝ се стичаха и тя издуха носа си в хартиената салфетка, която намери до умивалника. — Не знам какво повече бих могъл да сторя, мила. Съжалявам. Наистина. — Вярно беше. Не искаше да я вижда обидена. Тя не заслужаваше подобно отношение.

— Какво да правя? — Джейн пак издуха носа си, а сълзите ѝ вече се стичаха от бузите по деколтето и попиваха в сутиена на банския.

— Оттегли се с достойнство. Нищо друго не ти остава. Отиди на работа за един ден и се сбогувай. — Той знаеше, че сцената ще е отвратителна; докато разговаряше с нея, написа нещо на календара си. Искаше да ѝ изпрати цветя, анонимно, както винаги. — Ще се огледам за нещо подходящо.

— Не мога да се захващам с друго, Лу.

— Не бъди толкова сигурна. Остави на мен. Ще ти се обадя до ден-два.

Тя затвори и отново издуха носа си, прободете я чувството, че е дошъл свършекът на света. В известен смисъл имаше право. Тъкмо приключи разговора и в кухнята нахлуха младежите, единайсет на брой. Джейсън, Александра, Алиса и приятелите им.

— Какво става с обяда? — Джейсън ѝ се усмихна и не видя следи от сълзите, които тя бързо изтри. Приличаше много на Джак при първата им среща на младини. И Александра беше като баща си, макар че и тя, и Джейсън бяха червенокоси. Като се изключи това, те по нищо друго не приличаха на майка си.

Обърна се с гръб към тях, за да не съзрат влагата в очите ѝ, и извади подноса със сандвичи от хладилника. Беше направила най-различни и те ги отнесоха навън заедно с шест стека кока-кола, а тя с въздишка седна на масата. Свърши се. Дойде краят. Най-сетне Джак победи, без дори да знае. Сякаш с мисълта си за него Джейн го материализира — чу шум от двигател по алеята, погледна през прозореца и видя познатия сребрист мерцедес да спира и той да излиза отвътре. Все още младееше, русата му коса криеше побеляването. Фигурата му бе спортна, изглеждаше в добра форма, човек не би казал, че е четирийсет и три годишен, ала в очите му се забелязваше нещо жестоко, устата му издаваше твърдост — все нещо, които липсваха преди години. Беше приятен на вид, но не притежаваше сърдечност и дори сега, като влезе през вратата на кухнята, не ѝ се усмихна, не видя мъката, която пълнеше очите ѝ. Всъщност Джак никога не я поглеждаше.

— Здравей, мили, защо се прибиращ? — Джейн се усмихна, когато той се обърна с гръб и извади бира от хладилника.

— Имах среща наблизо и реших да обядвам вкъщи. — Загледа се в нея, но от шията надолу, очите му никога не срещаша нейните. Разхлаби вратовръзката си и отпи от бирата, направо от кутията. Хвърли сакото си на стола и тя видя очертанията на мускулите му под ризата. Играеше тенис почти всеки ден, след като си дойдеше вкъщи. Двамата с Джейсън бяха страхотни на корта. Джейн не успя да се научи да играе добре и те я избягваха за партньорка. — Днес не си ли в болницата?

— В лятна почивка съм. Забрави ли? — Пак се усмихна, този път той ѝ отвърна.

— А, това е добре, винаги забравям. — Огледа зрялото пищно тяло и изгуби интерес към всичко останало. — Беше ли при басейна? — Осигуряваше ги доста добре. Басейн, коли, дрехи за нея и за децата, къща под наем в Ла Джола всяка година, почивка на Хаваите по Коледа, но на Джейн ѝ се струваше, че има толкова неща, които той не споделяше и не беше в състояние да даде. Например себе си. Винаги изглеждаше резервиран, не разговаряше с нея.

— Наглеждах децата. — Обменяха обичайните баналности, засягаха някои други теми. Джак никога не споменаваше работата си, рядко говореше за по-близките си колеги.

— Купи ли онези неща, които искам за почивката в Ла Джола следващата седмица? — Беше ѝ дал точен списък с риболовни принадлежности, които смяташе да подмени.

— Нямах време. Ще изляза следобед. — Изведнъж сякаш светът се свърши. Нима не беше така, запита се Джейн, когато той се приближи и пъкна два пръста в черните ѝ еластични бикини. Намери каквото търсеше, навлезе по-надълбоко, заболя я, но тя не реагира.

— Имаш ли време за нещо друго? — Реторичен въпрос. Никога не посмяваше да му откаже. Джак остави бирата и я сграбчи за гърдите с другата си ръка. Устните му налетяха върху нейните, ухапа я. — Искаш ли да се чукаме? — Беше свикнала да чува това. След двайсет години бруталността, с която я любеше, вече нито я шокираше, нито я изненадваше. Просто Джак беше такъв напоследък. Съвсем друг бе, когато се запознаха. Много по-нежен, но след като се ожениха, започна постепенно да се променя, сякаш понякога беше луд от желанието да я притежава и все не му достигаше сила да я обладае докрай. Така се държеше и докато беше бременна, на моменти това я плашеше, но не се случи нищо неприятно. Притесняваше се да каже на лекаря какво правят. Сега той я придърпа към себе си и я притисна силно, засмука долната ѝ устна, после се отдръпна и се усмихна. — Радвам се, че се прибрах вкъщи. Това е по-хубаво от обяда в града.

Джейн се засмя, ала очите ѝ не се смееха, Джак я хвана здраво за ръката и я повлече по дългия Г-образен коридор към спалнята им, която беше в противоположния край, той го бе измислил така, тя често се чудеше дали не го е планирал, за да не чуват децата шума от

интимните им занимания. Затръшна вратата зад тях и я заключи. Никога не си правеше труда да пуска щорите, но децата все едно не можеха да ги забележат от басейна. На нея ѝ стана приятно, че вижда дърветата, а той я придърпа грубо на пода и свали трескаво банския ѝ костюм. Само смъкна ципа на панталона си и навлезе в нея със сила без встъпление, без нежност, ръцете му мачкаха гърдите ѝ както винаги безмилостно, после се приведе и я ухапа по зърната. Понякога ги хапеше, докато не започнат да кървят, но не и този път, сега ги дразнеше само за да я възбуди и щом тя застана тихо под ласките му, той я изненада, като се отдръпна и започна да я милва с устни, разтвори я широко с двете си ръце и след това навлезе наново, за последно, нададе високо вик, а после се чу продължително стенание и остана върху нея, постигнал върховно удоволствие, удовлетворен от себе си, усмихвайки се, докосна пак гърдите ѝ, но не видя сълзите, които се стичаха от очите ѝ, когато го погледна.

Щом Джейн стигна познатата снимачна площадка, усети в стомаха си огромна топка. Виждаше близките лица на дърводелците, на озвучителите, на осветителите, които бе срещнала преди години. Всички ѝ бяха скъпи. Майстореше им сладки, носеше им кейкове, плетеше дрешки на новородените им бебета. Грижеше се за всеки, имаше нужда от тях. Нуждаеше се от обкръжението им, за да се чувства добре. Те бяха нейното семейство, наравно с децата ѝ. Това бяха единствените ѝ приятели. А щеше да ги загуби.

Атмосферата бе мрачна, никой не я поздрави. Знаеха какво ще последва. Новината бе разпространена. Жертвите бяха предупредени. Джейн с мъка се пребори със сълзите, когато режисьорът заговори с нея. Той ѝ описа сцената, „касапницата“ след това, но не отвори и дума какво ѝ причинява в реалния живот. Отнемаше ѝ ролята, която грижливо криеше от семейството си десет години. Всъщност това бе първият ден от единайсетия ѝ сезон във филма. Първият и последният. Дори не искаше да се връща към началото. Споменът за този прекрасен миг бе непоносим.

Качи се горе в гримьорната и опакова нещата си в куфара, който донесе за целта. Още четири черни перуки, пуловер, спортен екип и шорти, които понякога обличаше в почивките. Беше си оставила чифт пантофи и десетки малки бурканчета с грим, шишенца с лакове за нокти. Прибра всичко и се молеше да изиграе последната сцена, без да изпадне в истерия. Съзнаваше какъв шок за публиката ще е този финал и подобно на Лу смяташе, че режисьорът прави голяма грешка. Говореше се, че по Коледа всички стари герои ще изчезнат.

Дубльорите бяха по местата си, а осветителите работеха, когато тя слезе по стълбите. Те се грижеха светлините винаги да са насочени точно накъдето трябва и изведнъж Джейн им завидя. Би искала да остане като една от тях, да я вземат на някакво друго място в екипа, каквото и да е... изпитваше същото чувство както при напускането на родния си дом преди близо две десетилетия. Даде си сметка, че ѝ е

било по-лесно да замине от Бъфало, отколкото сега да си тръгне от снимачната площадка.

Наоколо имаше дващест и пет — трийсет души, бутафорните стени бяха придвижени по местата им, стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато чуе предупредителното позвъняване за последно, климатичната инсталация бе спряна, за да се елиминира всеки шум, просветна надписът, който им съобщаваше, че са в ефир.

Сцената бе много по-смазваща, отколкото си представяше Джейн, заснеха лицето ѝ във фаталната автомобилна катастрофа, която слагаше край на кариерата ѝ, сълзите и риданията бяха истински, както и последният ѝ смразяващ вик. Когато ги изключиха от ефир, Джейн припадна.

Режисьорът изчезна, а останалите от трупата я придружиха до гримьорната. Последваха сърцераздирателни сбогувания, прощални прегръдки и обещания да не се забравят, след това Джейн отиде на паркинга за последно, подкара бавно мерцедеса комби, плака по целия път до вкъщи и се опита да съчини подходяща ужасна „болнична“ история за пред семейството, за да оправдае външния си вид, когато се прибере. Там я чакаха цветята на Лу, за щастие и трите деца закъсняха след училище. Джейсън живееше в Санта Барбара, а момичетата имаха тренировка по хокей същия ден. Дори Джак ѝ даде почивка. Обади се да ѝ съобщи, че внезапно се наложило да отиде на някаква среща и няма да се прибере преди девет часа.

Остана в леглото си и плака с часове, нито веднъж не вдигна телефона тази вечер. Не искаше да говори с никого. Присъствието ѝ в „Скритите ни болки“ беше част от миналото, дойде краят на кариерата ѝ, за което Джак настояваше от много отдавна, животът ѝ се струваше безперспективен. Никога не ѝ бе изглеждал толкова безсмислен. Когато Джак се прибра, тя, слава богу, спеше, все още облечена. Тъй като бе здраво подпийнал, той се унесе в здрав сън, което ѝ спести редовния нощен сексуален ритуал. Остави я на мира, облечена, съкрушена и изтощена от безпощадния ден. Нямахше представа какво ѝ се е случило, какво бе правила през последните десет години, дори коя беше тя.

6

Към четири часа следобед, след като цял ден бе сервираше в „Майкс“, Бил Уоруик усети умора. Беше настъпил мъртвият час, неколцината посетители седяха на бара или играеха билиард, а той бърбореше с Адам, когато телефонът иззвъня.

— За теб е. — Бил погледна изненадано, докато Адам му подаваше слушалката, изведнъж му мина през ума, че може да е Санди. Не си спомняше дали ѝ каза къде работи. Цял ден се притесняваше за нея. Зачуди се дали е тя и колко е дрогирана. Не беше Санди, а Хари, импресариото му.

— Здравсти, приятелче.

— Как ме намери тук?

— Взех номера от телефонния ти секретар. Къде си? — Бил беше забравил, че записа телефона.

— Работя, за да се изхранвам. Сервитьор съм в любимия си бар.

— Кажим им, че напускаш.

— И по каква причина? Може би заради роля, която ще ме направи звезда? — пошегува се Бил и седна на бара.

— Навит ли си за новия сериал на Мел Уекслър? — Настъпи пауза, през която Хари безмълвно се наслаждаваше на новината, а Бил се втренчи пред себе си и се замисли дали това няма да му донесе поредното разочарование. — Събира актьори, ще бъде нещо голямо. Истинска сензация. Чух вестта миналата седмица и разбрах, че търси мъж на твоята възраст. Изпратихме му клипове и той се обади, че иска да те види.

Бил подсвири и погледна Адам ухилен.

— Мислиш ли, че имам шанс? — Дори не смееше да се надява, бе построил толкова много въздушни кули, които се бяха разсипали в краката му като пясък. Но може би този път... това бе чарът на професията. Винаги имаше надежда, винаги имаше друга възможност, винаги имаше утре.

— Струва ми се, че си заслужава да опиташ. Насрочи срещата за утре сутринта в десет, взел съм копие от сценария. Ще трябва да го прочетеш довечера. Приятелю, ще ти хареса. — Точно в този момент щеше да хареса дори реклама за кучешка храна, но да участва в продукцията на Мел Уекслър му се струваше нереално. — Можеш ли да прескочиш до офиса да ти го дам?

— На работа съм до десет. Да се отбия у вас, а?

— Тогава, като се прибирам, ще мина през вас да ти го оставя. Искам да ми обещаеш, че ще го прочетеш. Не давам пет пари какво ще ти скрои Санди довечера и дали няма да е свръххидрогирана. Ако трябва, затвори се в банята, но го прочети.

— Добре. Няма нужда да ме молиш, повярвай ми.

— Обади ми се, след като го прегледаш.

— Няма проблем. — Затвори, а на лицето му бе изписана момчешка усмивка, изглеждаше доволен от себе си и Адам се засмя.

— Нещо ново?

— Беше моят импресарио.

— Досетих се.

Дори не смееше да каже на приятеля си за филма на Уекслър, за който набираха актьори. Не искаше в никакъв случай да заложи на карта шанса си. По дяволите, нищо чудно някое от момчетата в бара да чуе и също да реши да се кандидатира, а Бил не можеше да си позволи лукса да изгуби ролята. През следващите шест часа имаше усещането, че не стъпва на земята, дори не чувстваше умора, когато се прибра вкъщи към единайсет вечерта. Отключи вратата и го обзе ужас, че Санди може да е зле и трябва да преживее поредната сцена. Искаше да остане сам и на спокойствие да прочете сценария, който Хари бе пуснал в пощенската кутия. Намери го там, според уговорката. Къщата беше празна, само Бърни, санбернарът, очакваше него и отпадъците, които му носеше от кухнята на „Майкс“. Изведе го в градината, сложи храната в купата му, а за себе си извади бира от хладилника и се съсредоточи върху сценария. Продължаваше да се тревожи за Санди, но изпита голямо облекчение, че не я завари вкъщи. Не искаше да се занимава с нейните проблеми. Не и тази вечер. Единственото му желание бе да прочете текста и да се подготви за утрешната среща с Мел Уекслър.

Към един часа, когато свърши, сърцето му направо препускаше от възбуда. Това бе най-добрата роля, която му бяха предлагали, все едно бе писана за него. Даваше си сметка, че ще свърши чудесна работа, само ако успееше да убеди Уекслър в това. Легна си, но не можа да заспи. Мислеше си за сценария, какви ще са сериите. Самата мисъл за филма го караше да желае ролята осезателно. В четири часа още се въртеше в леглото, задрямваше от време на време, стори му се, че чу шум отвън, и реши, че това е Санди. Но не беше. Може би някоя миеща се мечка, която търсеше нещо за ядене в кофите за боклук. Санди изобщо не се прибра тази нощ и той изпитваше едновременно облекчение и безпокойство, докато се бръснеше на следващата сутрин. Животът му се виждаше много по-лесен без нея, ала и по-тъжен. Спомни си как беше в началото, замисли се какво би могло да бъде, ако имаха истински брак. Питаше се дали някога са били семейство, или връзката им е била обречена от самото начало. Тогава не искаше да го повярва. Още помнеше медения им месец в Мауна Кеа на Хаваите, колко мила бе тя с него. В интерес на истината винаги се държеше мило с него, но това вече не беше достатъчно. То не компенсираше мъките, които му причиняваше, денонощните тревоги за нея. Ала сега не можеше да си позволи да мисли за проблемите, нито за добрите, нито за лошите времена. Трябваше да съсредоточи цялото си същество върху срещата с Мел Уекслър. Това бе единственото, за което би могъл да мисли.

Изчака автобуса, в главата му пак се въртяха сцени от сценария и пътуването до офиса на Уекслър в Бърбанк не му се видя дълго. Толкова се вълнуваше, че чак дъхът му спираше, когато стигна и даде името си на пазача. Очакваха го и веднага му посочиха в коя сграда да отиде. Прекоси паркинга, влезе в зданието, мина по дълъг коридор и се озова в преддверие с четири секретарки и цяла стена в книги и картини. Каза на най-близкостоящата името си и тя го покани да седне. Изведнъж се зачуди защо ли дойде. Никога няма да получи ролята. Това би бил твърде голям пробив. Може би той просто не беше готов за него.

— Господин Уоруик — извикаха името му точно когато си мислеше, че не е трябвало да идва, той се изправи, чувстваше се като малко момче, което чака да го приемат в директорския кабинет, но опасенията му започнаха да се разсейват, щом влезе в светилището на

Мел Уекслър. Той бе протегнал ръка през бюрото си и се усмихваше гостоприемно, а блестящите му сини очи оглеждаха всеки сантиметър от Бил Уоруик.

— Здравей, Бил. Благодаря ти, че дойде. — За миг Бил се запита дали Уекслър не му се подиграва. Трябваше да мине по натрошено стъкло и ръждиви пирони, за да стигне до тази среща. — Харесах клиповете ти.

— Благодаря. — Сякаш изведнъж езикът му се върза и той се уплаши много, не му идваше наум какво да каже, но Мел пое инициативата в свои ръце.

— Прочете ли сценария?

— Да. — Очите на Бил се оживиха и на лицето му се изписа онази усмивка, която би разтопила милиони женски сърца. Точно така Мел си представяше сина на Сабина във филма. Главната героиня в „Манхатън“ ръководеше корпорация, синът ѝ бе неин помощник, дъщеря ѝ я ненавиждаше, любовникът колега я обожаваше — за тази роля Мел се надяваше да ангажира Зак Тейлър. Другата важна женска роля бе на сестрата на главната героиня — жена, която отначало не се интересува от корпорацията, но впоследствие повежда борба за нея срещу сестра си, децата и любовника ѝ. Това бе история на надпреварата за власт, на битките в бизнеса между силни и алчни, но обаятелни хора. Мел смяташе, че Бил е идеалното попадение за ролята на сина на Сабина. По сценарий той беше млад мъж, ненавършил трийсет, и Бил изглеждаше точно така. — Допадна ми. — Очите му заблестяха от искрено възхищение. — Има хляб във всички роли, особено в онази, която аз харесах. — Той сияеше като малко дете и се засрами от погледа на Мел Уекслър. Все едно се бе изправил пред магьосника от Оз, знаеше колко влиятелен е в телевизионните компании, колко успешни са всичките му филми.

— Радвам се. И на мен ми харесва. Мисля, че ще стане хит от есента на следващата година. Искаме да започнем снимките през декември. — Бил го гледаше като Господ, после се кореше, че не е говорил повече, но не можеше изобщо да се сети какво да каже. Непрекъснато мислеше за филма и колко много желае да участва в него. — Как се вписва това в програмата ти?

— Ъъ... програмата ми?... — Съзнанието му блокира. Каква програма? Работата в „Майкс“ или в „Старата игра“? Или внасянето на

гаранция за Санди, за да излезе от затвора? Това също. — Аз... въ... добре... в момента нямам никакви ангажименти. — Сякаш бе деветгодишен и се пръскаше от яд, че езикът му така се върза. — Всъщност в момента съм напълно свободен.

Мел Уекслър се усмихна, блестящите му сини очи го поглъщаха целия. Беше млад и нервен, но Мел го хареса. От клиповете разбра какво може и остана доволен. Не искаше във филма му да играят неопитни актьори. За „Манхатън“ всички трябваше да са върхът. Смяташе, че Бил отговаря на изискванията. Беше хубав, с еротично излъчване, млад и дяволски добър актьор.

— Ти си добър, Бил. Много добър. — Спомена участията, които му бяха направили най-силно впечатление. Беше го гледал и в телевизионен филм от миналата година. Режисурата бе лоша и средствата малко, но Уоруик играеше безупречно.

— Благодаря. Не съм имал възможност да се изявя както аз бих желал. Напоследък повече снимам реклами.

— Всеки минава оттам. — Мел се усмихна. — Тази професия е трудна. От колко време си в бранша?

— От десет години. — Дори на него му се стори чудно. Десет дълги години на прослушвания и незначителни успехи, на провали, реклами и роли, до които можеше да се добере, стига да не се налагаше да жертва професионалната си почтеност. Трудно и продължително чакане, но сега, когато седеше в кабинета на Мел Уекслър, изведнъж времето на неволите сякаш се стопи. Струваше си да изтърпи всичко дотук.

— Това е немалък период.

— Учих в Калифорнийския университет в Лос Анжелос, а преди това специализирах театрално майсторство.

— И си на... — Искаше да знае годините му, повечето актьори не казваха истината, но той беше достатъчно млад, за да я крие. Във всеки случай изглеждаше точно на възрастта на героя и за него единствено това имаше значение.

— Трийсет и две.

— Чудесно. Синът на Елоиз Мартин, Филип, е на двацет и седем или двацет и осем. Все още не сме го уточнили, но някъде там. Ролята идеално ти подхожда. — Зависеше също на каква възраст ще пожелае да е Сабина във филма, ако приеме предложението, ала той

смяташе този път тя да играе героиня, която е почти на нейните години. — Освен това ти имаш подходящ вид за ролята. Щом започнем излъчванията, в теб ще се влюбят много зрители — девойки, баби и млади жени. Ще се прояви обичайната суета, дори нещо повече. Плакати, снимки, репортери, бог знае какво още. След това ще станеш голяма звезда, Бил. — Той се замисли дали това не означава, че е получил ролята, и притаи дъх, докато чакаше отговор. — Приемам, че си необременен. Във всеки случай поне публично. — Мел бе поразпитал и остана доволен от чутото. За Бил казваха, че е почтен, трудолюбив, харесваше се на повечето режисьори, с които бе работил. Мел Уекслър не обичаше наркотиците, отсъствията и главоболията с актьорите. Не толерираше закъсненията, пиенето по време на снимки, както и амбицията да се изуча всичко наоколо, което носи пола, тъй като това объркваше работната програма и представите на публиката. Поддържаше малък екип и възнамеряваше да бъде така и за „Манхатън“. — Не си женен, нали, Бил?

Бил Уоруик усети, че може да пропусне шанса на живота си заради съпругата наркоманка, която висеше на врата му като воденичен камък.

— Не, не съм. — Молеше се Мел никога да не разбере за Санди. Нямаше причина да научи. Никой не знаеше, че са се оженили. А ако тя се оправи, винаги могат да вдигнат голяма сватба. Въпреки че Санди бе загазила, той се почувства предател заради лъжата, която изрече.

— Разведен ли си?

— Не, сър. — Това поне бе истина.

— Добре. Почитателките ти ще са доволни. — Мел знаеше, че не е хомосексуален, поне такива сведения бе събрал. Два от източниците смятаха, че има сериозна приятелка, защото не излизахе много, поне от известно време, но бяха сигурни в предпочитанията му към жените и това бе хубаво. Мел Уекслър искаше Филип Мартин, тоест Бил Уоруик, да стане американският любимец. — Според мен ти си най-подходящият човек за ролята, какво ще кажеш?

Сърцето на Бил препускаше... беше почти в ръцете му... почти...

— Ролята ми харесва, господин Уекслър... Знам, че бих могъл... че мога да я изпълня превъзходно.

Мел Уекслър протегна ръката си.

— И аз мисля така. До няколко дни ще се обадя на импресариото ти за окончателен отговор. — Изправи се, Бил трябваше да направи същото, молеше се да е оставил хубаво впечатление. Беше готов да се моли за ролята. Знаеше колко често хората си тръгваха от срещи като тази с чувството, че са получили ролята, а после се оказваше, че някой друг им я е отмъкнал под носа.

— Надявам се да работим заедно, господин Уекслър — успя само да изрече Бил, очите им се срещнаха и той излезе безмълвно от кабинета. Не знаеше какво да мисли, нервите му бяха съвсем изострени, когато отиде в „Майкс“ и се обади на импресариото си. В бара Адам го посъветва да запази самообладание, защото и да се притеснява, не може да промени нищо. Най-сетне Бил му разказа, че е ходил на прослушване при Мел Уекслър, но не уточни за какво. Все още се страхуваше, че някой друг ще му отнеме ролята. Хари го окуражи по телефона.

— Спокойно, приятелю, в кърпа ти е вързана. — И преди беше чувал тези думи, а все се оказваше, че друг е късметлията.

— Изложих се, Хари.

— Какво направи? Целуна ли го?

— Не, бях толкова уплашен, че почти не бях в състояние да говоря. Дори ръсих безсмислици.

— И какво от това? Ти си актьор, а не дебютант. Получи сценарий, ще го прочетеш, ще научиш репликите си наизуст и всичко ще си дойде на мястото. Слушай, той разпитва за теб из цял Холивуд. Явно има предвид нещо голямо.

— За какво разпитва?

— Дали си почтен, как работиш, обичайните глупости. А ти си в добра форма. Всички те харесват. — И двамата си помислиха едно и също нещо в един и същи момент.

— Дали някой не му е подхвърлил за Санди?

— Освен мен и Тони Гросман никой не знае, нали?

— Не.

— Аз съм сигурен, че няма да кажа нищо, а Тони винаги е държал да не се разчуе, че тя е омъжена. Разбира се, така беше, докато Санди играеше в „Неделна вечеря“, може би сега не дава пет пари, ала не мисля, че ще се изпусне. За да може и следващия път да я представи за девственица. — Хари мразеше Тони Гросман и Бил го знаеше,

имаше някакъв конфликт между тях от времето, когато са били начинаещи, но Бил никога не бе чувал историята, сигурен беше обаче, че не питаят и капчица обич един към друг, и в началото на връзката му със Санди те почти се бяха превърнали в Ромео и Жулиета, които бягаха от враждуващите Монтеки и Капулети, тоест от Хари и Тони.

— Попита ме дали съм женен.

Хари преглътна с мъка.

— И ти какво отговори?

— Отрекох.

— Браво. Иска да те превърне в американския герой и затова му трябва ерген без ангажименти.

— И аз така реших, но все пак се почувствах отвратително. А ако разбере?

— Няма. Правилно си постъпил. Стига си говорил глупости, намери си занимание, което да отвлича вниманието ти, докато той се обади.

— Продължавам да работя в „Майкс“.

— Няма да е задълго.

Бил отвърна с една от любимите поговорки на Хари:

— От твоите уста в божиите уши.

— Ще ти позвъня.

— Благодаря. — Остави слушалката и веднага се зае да обслужва нахлулите за обяд клиенти. Като че ли бяха минали години, откакто бе седял срещу Мел Уекслър, а едва в пет часа успя да изпие едно кафе и да хапне хамбургер. Беше се настанил до бара да си почине и гледаше новините на телевизора, окачен над главата на Адам. Внезапно спря да яде. Показваха снимка на Санди от времето, когато играеше в „Неделна вечеря“, преди три години, и това отново напомни на Бил колко различно изглеждаше тя сега, после съобщиха, че същата сутрин е била арестувана заедно с група съучастници заради наркотици. Сутринта... докато той е разговарял с Мел Уекслър... отново му се повдигна. Сякаш бе прикован към стола, беше се втренчил в екрана, очакваше още новини, но казаха само, че Санди е задържана в градския затвор на Лос Анжелос с други петима заподозрени и че това не е първият ѝ арест. Споменаха още, че е била освободена от снимките на един сериал предишната година заради употреба на наркотици. После минаха на следващата новина.

Адам също чу, но не отрони дума, когато Бил отиде на телефона. Досети се, че сигурно ще се опита да ѝ се обади. Не грешеше. Ала всичко, което Бил успя да научи от затвора, беше, че някой вече е платил гаранцията ѝ, но не могат да му кажат кой. Следващите пет часа му се сториха петнайсет. Пет-шест пъти звъня вкъщи, там обаче никой не отговаряше. Когато се прибра, очакваше да я намери просната на дивана или на леглото, облечена, мръсна, силно дрогирана, с търкаляща се спринцовка наблизо. Вместо това завари безредието, което той самият бе оставил сутринта, а Бърни нетърпеливо чакаше вечерята си. Очевидно Санди не се бе прибирала. Изведнъж му мина през ум, че тя е осъзнала докъде е стигнала и вече ще се държи надалеч от него. В известен смисъл се зарадва, но дълбоко в себе си съжеляваше. Толкова бе привикнал да я спасява, че сега се чудеше какво да прави. Не можеше да я забрави просто така. Дрехите ѝ все още бяха в гардероба и в чекмеджетата на шкафа. Четката ѝ за зъби стоеше до неговата, тук бе и куфарчето с гримове, което носеше на снимачната площадка. Но тя не използваше вече нищо от това. Не я интересуваше. Дрехите ѝ бяха станали широки, не слагаше грим, рядко миеше зъбите си. Единственият ѝ ангажимент бе по цял ден да се дрогира.

Седна замислен на дивана, спомняше си за нея, чудеше се къде ли е сега, в този момент телефонът иззвъня. Беше почти полунощ. Сигурен бе, че е Санди. Не позна.

— Бил?

— Да. — Гласът му бе отривист. Да не би да са ченгетата? Може би е ранена или... и в следващия миг позна Хари.

— Извинявай, че ти се обаждам толкова късно. Наложих ми се да изляза, а исках лично аз да ти позвъня. Предположих, че няма да имаш нищо против.

— Какво става? — Бил гледеше начумерено. Мислеше само за Санди. Чудеше се къде е, по дяволите, в какво състояние. В същото време се презираше, че се притеснява. Не искаше да се тревожи повече за нея, но въпреки това... не му излизаше от ума, ненавиждаше я и я обичаше едновременно, негодуваше срещу мизерията, до която го докара.

— Получаваш я, момче. — Хари бе на върха на щастието, същото се очакваше от Бил.

— Какво получавам? — Главата му бе празна, но внезапно се досети. — О, боже!... Искаш да кажеш... че... че съм успял?

— Разбира се, че успя, приятелю. Секретарката на Уекслър ми се обади в шест часа. Следващата седмица ще изпратят договорите. Снимките започват в Ню Йорк на шести декември. На деветнайсети октомври отиваш за костюмите, това е, приятелю мой. Роди се звезда. Какво ще кажете, господин Уоруик?

Очите на Бил се напълниха със сълзи. След десет години упорита работа и разбити мечти и четири години надежди в университета преди това най-сетне бе получил... ролята на живота си.

— Кучи сине... Никога не съм си представял, че ще стане.

— Аз обаче бях дяволски сигурен. Не съм се съмнявал и за минута. — После си спомни нещо. — Между другото, тази вечер гледах новините. Предполагам, че си разбрал... — Бил знаеше, че Хари има предвид Санди.

— Да.

— При теб ли е?

— Не. Не съм я виждал от два дни, след като имахме неприятности. Пак я бяха арестували.

— Слушай, направи си сам услуга, Бил, и дръж устата си затворена, избягвай жена си. Само това ти трябва, да се провалиш заради нея. Тя е истинска беда.

— Просто е объркана, това е. — Да я защитава му бе станало като втора природа.

— Стига вече. Може да ти струва ролята. Нима го искаш?

— Не. — Ала не бе способен да предаде Санди. Ако тя се нуждаеше от помощта му, той щеше да се отзове. Но дискретно. Трябваше да се пази. Излъга Уекслър, че не е женен. — Не се притеснявай. Ще внимавам.

— Няма да е зле, защото, ако стане гаф, е способен да те съди до второ пришествие, понеже си му причинил неудобство и си го излъгал. Ще те натика в затвора така неусетно, че свят ще ти се завие и няма да имаш право и да му се сърдиш. Дръж я далеч от себе си, Бил.

— За момента няма проблеми.

— Продължавай така. И поздравления. Ще постигнеш страхотен успех. — Чувстваше се, че е развълнуван. — Гордея се с теб.

— Благодаря, Хари. — Затвори с усмивка, чак не му се вярваше, искаше му се при него да има някой, с когото да сподели радостта си. Ала единствената му компания бе Бърни, който махаше с опашка и чакаше да му сипе да яде. Бил нямаше представа какво се бе случило със Санди.

Сабина стоеше на терасата по бански. Тъкмо бе излязла от басейна и размишляваше. Предния ден бе обядвала с Мел, оттогава прочете сценария седем пъти. Седем. Ако някога бе възнамерявала да работи за телевизията, то е било точно в такъв филм. Мел беше прав. Ролята на Елоиз Мартин сякаш бе написана за нея. Все едно бяха близначки. Сабина Куорлс и Елоиз Мартин. Всъщност това бе една и съща жена. Ако Мел постигнеше целта си и Зак Тейлър поемеше главната мъжка роля, филмът щеше да стане страхотен. Знаеше, че Мел разчита на това, но беше ли достатъчно? Стигаше ли, за да промени принципите си? Щеше да стане за посмешище, ако отстъпеше от думата си. Макар че в интерес на истината щеше да е за посмешище единствено на самата себе си. Сутринта разговаря с импресариото си и той ѝ съобщи, че само за първия сезон ѝ предлагат три милиона долара. Три милиона. В живота си имаше и други потребности. Трите милиона долара щяха да ги задоволят докрай, за дълго, дълго време. Не можеше да си позволи да се откаже от тях, а смешното бе, че всъщност не искаше. Разбираше, че трябва да помисли още малко. Изведнъж, както стоеше там, до басейна, тя се разсмя, задавайки си въпроса кого заблуждава. Три милиона долара беше сума, неподлежаща на обсъждане и колебание. Трябваше да приеме.

Обади се на Мел в четири часа, но той бе на среща в телевизионната компания. Позвъни ѝ малко след шест, тъкмо когато тя излизаше от банята. Лежеше гола на дивана, четеше списание, косата ѝ бе завита с голяма бяла хавлиена кърпа.

— Сабина?

— Да. — Гласът ѝ винаги предизвикваше тръпка дълбоко в стомаха му, представи си как ще въздейства тя на зрителите в цялата страна, ако я уговори да участва във филма.

— Съжалявам, не бях тук, когато си се обадила.

— Да, нямаше те. — На лицето ѝ се изписа лукава усмивка, която бе в унисон с гласа ѝ. Всичко у нея си подходеше, всичко бе

точно премерено. Нямахте и частица, която да не е на мястото си. — Попрочетох нещо след нашата среща. — Не го потърси да му благодари за обяда. Искаше да остане сама със сценария и сега бе готова с отговора.

— Да те попитам ли какво е впечатлението ти, или да бъда вежлив и да чакам, докато решиш сама да ми кажеш?

Тя имаше по-добра идея.

— Защо не наминеш да пийнем и да поговорим? — Поне не го бе отрязала веднага. И това бе нещо. — Какво ще кажеш?

— Звучи чудесно. А ще вечеряме ли след това?

Изпита задоволство. Харесваше Мел Уекслър и й бе приятно да я виждат с него. Щяха да ги срещат многократно заедно, ако приемеше ролята.

— Примамливо предложение. Всъщност защо не пийнем след това у нас.

— Съгласен съм. Ще те взема в осем. Става ли?

— Добре. Доскоро, Мел. — Думите й накараха сърцето му да запрепуска лудо, когато затваряше телефона. Прибра се вкъщи да се преоблече и поръча на секретарката си да направи резервация в „Оранжери“. Отиде да вземе Сабина точно в осем, караше сам мерцедеса си, беше му приятно да шофира вечер. Беше по-удобно, ако бе ангажиран с дама, а човек никога не знае какъв ще е краят. Предпочиташе да използва шофьора си само през деня.

Ресторантът бе препълнен, нарочно го избра. Всички от Холивуд идваха тук, много посетители обърнаха глави, когато двамата влязоха в салона. Не бяха малко хората, които се сетиха коя бе Сабина, значително повече познаваха Мел. Беше един от най-влиятелните мъже на Холивуд, а със Сабина представляваха забележителна двойка, с впечатляващия си вид тя привличаше погледите, докато чакаха да ги настанят на масата им. Те стояха, а главният келнер проверяваше дали всичко е наред, така както го харесва „мосю Уекслър“, и нямаше гост на ресторанта, който да не се възхити на бялата тясна атлазена рокля, която бе облякла Сабина. Струваше му се, че няма нищо под нея, макар да не бе сигурен, но дрехата лягаше по тялото й като втора кожа и у него, от момента, в който я видя в апартамента й, се появи желание да прокара ръце по прекрасната й плът. Носеше висящи диамантени обеци и секси сандали на висок ток, също от бял атлаз. Русата й буйна

коса бе прибрана нагоре, наситеният ѝ тен контрастираше с бялата рокля и всички ги оглеждаха, докато отиваха към масата си.

— И това е така сега — започна Мел с приятен глас, щом седнаха, имайки предвид погледите, които бяха събрали, — а можеш ли да си представиш какво ще бъде след година, когато всеки американец ще те е гледал в „Манхатън“?

Тя се усмихна неопределено, измъчваше го — котка хванала жертвата си в ноктите, това ѝ харесваше. Той поръча шампанско, после бързо преминаха на сухо мартини и завършиха с изтънчена вечеря. Мел имаше удивителната способност да води неангажиращ разговор, бърбиха за какво ли не, без да споменават филма, докато накрая търпението му се изчерпа.

— Трябва да признаеш, че съм много добър. Дори не те попитах за мнението ти. Но не мога да издържам повече, Сабина. Какво мислиш? — За миг ѝ заприлича на малко момче, наведе се по-близо към него, усмихна се и го погледна в очите.

— Харесах го.

Той очакваше още, но тя не каза нищо повече.

— Това ли е всичко? — Изглеждаше разочарован.

— Идеален е. Точно както ми го описа.

— Но?... — Вече беше сигурен, че тя няма да се съгласи, и изпита горчиво разочарование. Ролята бе толкова подходяща за нея, а тя бе заслепена и не отстъпваше от ината си.

— Но какво?

— Идеален е, „но“?

— Но нищо. — Бе напълно спокойна.

— Сабина Куорлс — Мел хвана нежно ръцете ѝ и я погледна право в зелените очи, — би ли ми обяснила какво искаш да кажеш, защото ме влудяваш.

Тя отметна глава назад и се разсмя. Умираще от удоволствие. Измъчваше го и много добре съзнаваше какво прави, но всичко бе на шега. Знаеше, че това е само встъплението.

— Ще участваш ли в „Манхатън“, или не?

— Разбира се, че ще участвам. Бих била луда, ако откажа... смяташ ли, че наистина съм толкова глупава? — Погледна го така, сякаш от самото начало е било очевидно, а той имаше вид на човек, който би я удушил с удоволствие, после изведнъж я прегърна и я

целуна. Любопитните погледи не пропуснаха жеста, а Мел повика сервитьора, за да поръча шампанско, но Сабина го спря и му прошепна: — Защо не отидем у нас да пийнем по случая? — Погледна я за миг, после кимна и поиска сметката, след пет минути я водеше към очакващия ги отвън мерцедес. Още не можеше да повярва. Чувстваше се като малко момче, спечелило голямата награда. Сабина Куорлс ще играе в „Манхатън“.

— Все още не ми се вярва, Сабина. Ти си чудесна! Страхотна си!

— Благодаря ви, господин Уекслър, това може да се каже и за сценария ви. Във всеки случай е първокласен. Желателно е другите също да са толкова добри. — И двамата знаеха, че ще е така. Мел наемаше най-способните сценаристи, а за тази продукция се вълнуваше повече от обикновено. Това бе „Манхатън“.

Тя бе толкова красива, колкото когато влизаха в „Оранжери“, и той подкара бързо към жилището ѝ. Пристигнаха в сградата, портиерът ги поздрави и те се качиха горе. Мел седна на дивана, все още усещаше празничната атмосфера, а Сабина отиде за една от двете бутилки шампанско, които винаги държеше в лед за всеки случай. А този случай бе много специален. Това бе началото на нов живот за нея и двамата го разбираха.

Донесе бутилката и две чаши, Мел я отвори и тапата изхвърча във въздуха, той се обърна към нея с усмивка.

— Не мога да ти опиша колко съм доволен, Сабина. Ще стане чудесен филм.

Тя се засмя, погледна го в очите.

— Сигурна съм, че ще го приема като част от себе си. — Но не говореше само за филма и той усети тръпката, която преминаваше през него всеки път, щом срещнеше очите ѝ. Много жени бяха идвали и бяха си отивали от живота му след смъртта на съпругата му, ала никоя не бе като Сабина.

Сипа шампанско в чашите и вдигна на здравица:

— За теб, Сабина... за Елоиз Мартин. — Сабина никога не бе изглеждала по-прекрасна, отпи от шампанското си и безмълвно се загледа в него. Усети, че този мъж силно я привлича, и почувства, че е взаимно. За нея работата щеше да е интересна в много отношения. Не само ролята... но и Мел... Той ѝ припомни, че ще прекара около месец в Париж във връзка с костюмите на Франсоа Брак, а Сабина се

усмихна доволно. Изведнъж на главата ѝ се струпаха доста задължения. — Била ли си преди в Париж?

— Веднъж. Много отдавна. Всъщност бях на снимки. Ще заснемем ли някои епизоди там?

— Не. Макар че може би втората година... В подобен филм има място за всичко, винаги сме отворени за предложения. — Опияняваше я всяка негова дума, но най-вече ѝ допадаше как я гледа, като че ли бе загрижен за нея, много повече от всеки друг от години насам. Докосна я, тя се протегна и допря ръката му.

— Благодарна съм ти за възможността, Мел. Знам, че това звучи изтъркано, но аз... — Думите рязко контрастираха с представата, че Сабина се държи резервирано като звезда, ала тя си знаеше какъв шанс е да получи тази роля на нейната възраст. А той бе прав. Подобен ангажимент в продукцията като „Манхатън“ може да я направи най-голямата звезда в страната. Страхотен пробив бе да постигне това на четирийсет и пет години, независимо колко добър бе пластичният хирург или в каква форма беше. Извади късмет и го съзнаваше. Разбираше, че дължи всичко на Мел, и искаше той да го знае.

— Недей да ми благодариш, Сабина. Нямах да съм тук, ако не беше толкова специална. Ти си родена за филма. — И двамата долавяха, че има нещо повече, и преди той да успее да заговори отново, тя се наведе и го целуна. Отначало целувката бе лека, но после Сабина се възпламени от обзелата я страст, Мел я взе в ръце и силно я прегърна. Държеше я здраво, устните му силно притискаха нейните и когато я пусна, бе останала без дъх. Не каза нищо, ала погледът ѝ говореше, той я целуна отново и после се изправи с разкаяние в душата. Мел си знаеше мярката и съзнаваше, че я е достигнал. Още една целувка би означавала да разкъса бялата ѝ атлазена рокля, а не мислеше да го прави.

— Време е да тръгвам. — Усмихна ѝ се и я погледна така нежно, че душата ѝ се стопли.

— Имаш ли специална причина?

Той се засмя леко под приглушената светлина в апартамента ѝ.

— Много специална. Ти ме подлудяваш, госпожице Куорлс. И ако от мен се очаква прилично държание, по-добре да тръгвам, за да не се нахвърля върху звездата на новия си филм.

Тя се усмихна лукаво като котка и това го доведе до умопомрачение.

— Мислех, че ще празнуваме.

— Мислех, че свършихме с празненството.

— Мислех, че тъкмо започваме. — Сабина го притегли леко до себе си отново, после изведнъж той се разсмя.

— Не искам да ме обвиняват, че използвам положението си. Искам тук и незабавно да потвърдиш, Сабина Куорлс, че вече си приела ролята и че това е само празненство.

— Точно така, господин Уекслър.

— Добре тогава. — Пак я целуна и този път страстта обзе него, а тя се топеше в ръцете му и той усещаше как атлазът на роклята ѝ се отделя от плътта ѝ под пръстите му, миг по-късно Сабина стоеше пред него изваяна и съвършена, в цялото великолепие на голотата си, отразявано от двете огледални стени в стаята. Изглеждаше забележително, взе го за ръка и го поведе към спалнята. Това бе последният път, в който той позволяваше тя да го води. От момента, в които стигнаха до леглото ѝ, Мел пое нещата в свои ръце, докара я до висоти на удоволствието, които отдавна бе забравила и дори не бе мечтала да изпита отново. Това бе нощ на страстта, напълно заслужена от двете най-важни персони в „Манхатън“. Продуцентът и звездата.

8

Зак Тейлър се завърна от Гърция след Деня на труда, беше придобил здрав тен и много елегантни нови дрехи, които си поръча в Лондон. Приличаше повече на състезател по поло във ваканция, отколкото на филмова звезда. Имаше излъчването на човек от висшето общество — онази част от привлекателната му сила, която го правеше изключително подходящ за „Манхатън“. Отсъства три месеца, след като завърши един филм, чувстваше се щастлив, че се е завърнал в Бел Еър. Тук имаше хубав дом и, подобно на всички останали, къща в Малибу, притежаваше няколко състезателни коне, които държеше в Дел Мар, близо до Сан Диего. Беше човек с много занимания и безбройни пристрастия. Слушаше Мел заинтригуван. Харесваше духа на филма и преди всичко идеята за Сабина Куорлс. Бе работил веднъж с нея и макар тя да не беше голяма звезда, той знаеше, че се труди упорито и играе професионално, а присъствието ѝ в този филм щеше да задържи самия него в челната част на списъка на актьорите.

Прокара ръка по леко чупливата си коса, побеляла по слепоочията през последните години, и се усмихна на Мел. Обядваха в „Хилквест Кънтри Клуб“.

— Любопитен съм да прочета сценария, Мел. Ако е толкова добър, колкото твърдиш, явно си се добрал до големия успех. Но всъщност ти винаги го правиш.

— Благодаря ти, Зак. — Усмихна се и му разказа за Бил Уоруик и за другите актьори и актриси, които предвиждаше да покани за филма. Държеше да привлече още двама, засега Сабина и Бил бяха единствените сигурни. — Телевизионната компания е зад всяко мое начинание. — Винаги работеше с една и съща компания и нямаше проблем с нея. Собствениците знаеха, че онова, до което се докосне Мел, означава сигурен успех, на същото залагаше и Зак. Той не хранеше предразсъдъци към телевизията. Дори я обичаше и приветства идеята за голям сериал. Известно му бе, че ще му донесе дивиденди, що се отнасяше до брой на зрителите. Предимство, което

Сабина призна едва наскоро. Зак обичаше да играе в телевизионни филми от години.

Мел му даде сценария, точно както на Сабина преди две седмици, беше сигурен, че ще му направи силно впечатление, както и на всички останали — възхитени, развълнувани и нетърпеливи да започнат снимките.

— Ще ти се обадя утре, Мел. — Зак никога не мамеше, не погаждаше холивудски номера, затова допадна на Мел. — Нямам какво да правя довечера, ще го прочета и сутринта ще ти кажа мнението си.

— Благодаря ти, Зак. Мисля, че ще ти хареса.

— Няма начин, след всичко, което ми наговори. — Двамата мъже размениха усмивки и Мел се замисли за него както неведнъж досега. Закари Тейлър бе привлекателен мъж, от хората, с които би се сприятелил, но той винаги издигаше около себе си невидима стена и държеше другите на разстояние. Не му бе известно Зак да е близък с някого и Мел се зачуди защо ли. Да не би да е притеснителен, или просто е резервиран? Трудно бе за вярване, имайки предвид огромния му успех. Мел нямаше представа кои са приятелите на Зак.

Двамата мъже се разделиха откън и Зак се качи на тъмносиния си „Корниш“, който бе паркиран отпред. Колата изглеждаше страхотно, а и той самият също — в блейзера и синята си риза. Подкара към Бел Еър, помахна на Мел, а две жени взеха да го сочат и да крещат подире му, след като го разпознаха. Почакайте само до догодина, дами, помисли си Мел със задоволство и се качи на мерцедеса си, за да се върне на работа.

В кабинета му го чакаше съобщение от Сабина и той се усмихна вътрешно, когато го погледна. От две седмици бяха заедно почти всяка вечер, тя пробуди у него страст, която преди не бе изпитвал. Днес също щяха да вечерят двамата. Беше му приятно да се показва с нея, макар че решиха да са по-дискретни. Той смяташе, че не е разумно да демонстрират връзката си. За продуцента бе добре да излиза със звездата на филма си, но това щеше да й създаде проблеми с останалите актьори, като започнат снимките.

Мел беше все още на работа следобед, когато домофонът в апартамента на Сабина иззвъня. Портиерът й съобщи, че е пристигнало пакетче за нея и само тя може да го получи. Нямахше

търпение да види какво е, задаваше си десетки въпроси, докато някакъв мъж ѝ подаваше светла синьо-зелена кутия, завързана с бяла атлазена панделка. Подписа бележката и затвори вратата, чудейки се от кого е; като махна панделката, видя надпис „Тифани“. Запита се изведнъж дали не е от Мел. Отвори кутията и ахна от почуда, когато зърна тежка гривна с диаманти. Веднага я пробва, стоеше ѝ чудесно, беше изящно произведение на бижутерското изкуство, толкова бе изненадана, че почти не обърна внимание на картичката, на която пишеше само: „Добре дошла в Манхатън“.

9

Джейн Адамс имаше чувството, че животът ѝ е свършил в последния ден на снимачната площадка на „Скритите ни болки“. Сякаш нямаше за какво повече да живее, а когато децата се върнеха от училище, бе толкова потискащо, че едва издържаше. Търсеше утеха в разни романи, излежаваше се край басейна, остави се Джак постоянно да я командва и изпълняваше всички неприемливи негови искания, които бяха едни и същи от двайсет години, но тя вече не даваше пет пари. За нищо. Отказа да чете каквито и да било сценарии, изобщо не отиде на прослушванията, за които импресариото ѝ я информира. Нямаше никакъв смисъл. В дневните сапунени опери всички роли бяха разпределени, той ги бе проверил до една, а тя не можеше да се ангажира във вечерна продукция. Не бе възможно да скрие от Джак.

Притесни се, когато импресариото ѝ изпрати сценария на „Манхатън“. Беше го адресирал до дома ѝ, а Джак би могъл го нищо да отвори плика.

— Лу, знаеш ли какво ще направи мъжът ми, ако го види?

— Какво? — Той наистина не можеше да си представи, че съпругът ѝ е толкова непреклонен, колкото твърдеше Джейн. Никой не вярваше. Не и хората от света на Лу Търман.

— Ще се разведе с мен.

— Все пак го прочети. Страхотен е, не знаеш колко трудно го доставих.

— Защо? Какво специално има в него? — Звучеше нещастна, отегчена и очевидно се дразнеше от него, така бе от седмици. След като престана да плаче за изгубената роля, тя стана раздражителна. Но той разбираше колко нещастна е и каква криза преживя, когато я освободиха от филма, в който бе играла почти единайсет години. Това би било удар за всеки.

— Специалното е, че става дума за новия сериал на Мел Уекслър и той си търси актьори. Искам да му изпратя няколко касети от „Скритите ни болки“, ако ми позволиш.

— През деня ли се излъчва? — За миг у нея се появи надежда.

— Вечер. — Той бе горд с това, а тя едва не му затвори телефона.

— По дяволите, Лу. Обясних ти, че не мога.

— За бога, прочети сценария и после ще продължим да спорим.

— Не ѝ каза, че вече е изпратил на Уекслър касети, но още на следващата сутрин ѝ позвъни, за да я уведоми, че продуцентът му се е обадил.

— Защо? — Джейн все още не разбираше. Беше прочела сценария предишната вечер, след като Джак си легна, и направо подскочи от възбуда, когато го свърши, ала в същото време съзнаваше, че няма шанс. Не и за вечерен сериал по телевизията.

— Защо ли? Обади ми се, тъй като е харесал касетите ти от „Скритите ни болки“, ето затова. Прочете ли сценария?

— Да.

— И? — Все едно ѝ теглеше думите с ченгел от устата.

— Хареса ми, но това няма значение. Не мога да участвам и ти го знаеш.

— Глупости. Ако получиш роля в този филм, това ще е най-големият ти успех, а аз ще те убия, ако се откажеш.

— Все още не ми е предложил нищо.

— Искане да се видите.

Сърцето ѝ спря да тупти.

— Кога?

— Утре. В единсет. — Не я попита дали има възможност. Трябваше да има.

— Може ли да съм с перука? — Защо да не отиде, просто хей така, колкото да отбие номера пред Лу. Нямаше с нищо да си навреди. Джак никога не ще разбере.

— Не ме интересува дори да си цялата с перуки и шапки, само отиди, Джейни. Заради мен... моля те, за бога...

— Добре, добре. Не мога обаче да приема ролята и ти го знаеш. — Нямаше опасност да я ангажира, но умираше от любопитство да се срещне с Мел Уекслър. Когато същата вечер Джак се прибра вкъщи, възбуден и леко пийнал, тя не обърна внимание колко е намусен, колко се оплаква и по колко пъти иска да прави любов, мислеше си само за Мел Уекслър и за срещата си с него на следващата сутрин. Най-сетне Джак заспа, тя стана и отново започна да чете сценария. По-добър не ѝ

бе попадал; преди да си легне, го скри в гардероба си, после дълго лежа будна, представяше си какво би било да влезе пак в студио, дори само на посещение.

На следващата сутрин Джак стана, както винаги в пет часа, и тръгна на работа в шест. Джейн му направи кафе, имаше един час за себе си, преди да започне да приготвя закуска на момичетата. В осем отново остана сама и разполагаше с два часа да се подготви за паметната си среща с Мел Уекслър. Гримира се грижливо и избра хубава бежова рокля, която бе купила миналата седмица. Не беше ефектна, но си личеше, че е скъпа, не си направи труда да фризира косата си, защото на път към Лос Анжелос щеше да си сложи перука. Избра една къса и къдрава, възнамеряваше да я нагласи в тоалетната на някоя бензиностанция.

Караше нервно и почти забрави, че трябва да се отбие до бензиностанцията близо до автострадата на Пасадена, но в последния момент се сети и спря. Когато се видя в огледалото, беше на път да се откаже от срещата. Изглеждаше уморена, край очите си забеляза нови ситни бръчици, а черната коса изведнъж ѝ се стори неподходяща. Дори ѝ мина мисълта да зареже перуката, ала все пак не посмя да се яви със собствената си яркочервена коса. Съвсем беше забравила за чувственото си тяло, което беше като излято в бежовата кашмирена рокля, за сензационните си крака в обувките с високи токове, както и за таланта си на актриса. Беше се извявала успешно в „Скритите ни болки“ в продължение на близо единайсет години. Освободиха я без обяснение, защото не стигна до интимност с никой от мъжете. Задържа се толкова дълго във филма, понеже изпълненията ѝ бяха добри, понякога дори зашеметяващи. Отношението на публиката към нея винаги беше превъзходно. Получаваше десетки писма всяка седмица, в които зрители ѝ обясняваха колко много означава за тях. Но сега ѝ се струваше по-различно. Филмите на Мел Уекслър бяха от друга класа и тя толкова се уплаши, че устата ѝ пресъхна, когато стигна до вратата. Пазачът ѝ се усмихна одобрително. Беше хубавичка, като се изключи наситеночерната коса, Мел отбеляза същото наум, щом тя се настани срещу него, кръстоса крака и притисна чантата към гърдите си, сякаш бе щит, който ще я защити от него. Той се трогна от уплахата ѝ. У нея имаше нещо толкова уязвимо, толкова невинно въпреки годините ѝ.

Нещо, което те кара да я прегърнеш и да я успокоиш, че всичко ще е наред. Мел си даваше сметка, че зрителите ще изпитат същото желание. Ще искат да я защитят от Елоиз и биха ѝ помогнали във всяко отношение. Джейн Адамс беше пълната противоположност на Сабина Куорлс. Беше точно такава, каквато той си я представяше, като се изключеше черната коса... Продължи да я гледа, докато разговаряха, и изведнъж се досети защо косата ѝ го дразнеше, усмихна се вътрешно и се наведе към нея с любезна усмивка.

— Мога ли да те попитам нещо нетактично, Джейн?

— Какво? — О, боже, помисли си тя още по-уплашена, дали няма да ме накара да сваля дрехите си, или ще ми направи нещо... той е... Пребледня, когато Мел продължи:

— Това естествената ти коса ли е?

Беше забравила за перуката.

— Това? — Изглеждаше озадачена, после се протегна и докосна твърдите черни къдрици. — Ох. — Лицето ѝ силно почервения. Приличаше на съседското момиче, само че малко по-възрастно. — Не е. Винаги работя със... това е... в „Скритите ни болки“ аз... — Не можеше да му разкрие истинската причина, сълзи замъглиха погледа ѝ. Как да сподели, че преди години съпругът ѝ е забранил да работи и че тя трябваше да има две самоличности, за да не разбере той...

— Много ли ще ти е неприятно, ако те помоля да я свалиш? — Мел се замисли дали няма някакъв проблем с косата ѝ и бе поразен, когато тя бавно свали перуката, седеше пред него несресана, но хубава, и пред очите му се разкри интересен, учудващ естествен червен цвят. — Това истинският ти цвят ли е, Джейн?

Тя му се усмихна.

— Да. Още от дете го мразя. — Сви рамене, изглеждаше по-скоро на четиринайсет, отколкото на трийсет и девет, и на Мел му се прииска да извика от радост. Бе намерил своята Джесика. Идеална бе. Сабина, чувствената властна блондинка, и Джейн, сладката червенокоса, която всички обичат. Жените ще се идентифицира с нея, защото тя не внушаваше заплаха, като се изключеше невероятната ѝ фигура и яркочервената коса, а мъжете ще пожелават да я имат за леглото, дори децата ще се влюбят в нея, толкова бе мила. Мел знаеше, че е добра професионалистка, видял го бе на записите. Беше изгледал само дванайсет нейни серии, беше добра... много по-добра от това,

което показваше... Цялото му същество излъчваше сърдечност, тя му се усмихваше. Изобщо не беше такъв, какъвто си го представяше. Не бе нито безчовечен, нито груб, нито зъл с нея, вече дори не ѝ внушаваше страх. Помисли си какво би било, ако се сприятелят. Представяше си различни неща. Фантазията ѝ дори стигна до любовна връзка с него... ако не беше Джак, разбира се... имаше вид на човек, който обожава децата и умее да се държи добре с тях... Толкова много неща ѝ минаха през ума, докато седеше и го гледаше, а той се облегна назад в креслото си, за да се наслади на косата ѝ.

— Джейн, ти си красавица. — Възхищаваше ѝ се професионално, вече виждаше какво ще направи от нея във филма. В забележката си не вложи нищо лично, но въпреки това тя се изчерви.

— Винаги съм се смятала за обикновена. — Всъщност на пръв поглед бе така. Имаше открито, типично американско лице с хубави равни зъби, големи сини очи и лунички, които дори гримът не скриваше. Върху нейното тяло обаче луничките не изглеждаха нелепо, те бяха симпатични. Ето това бе Джейн Адамс — красива, еротична и приятелски настроена, но в същото време се виждаше, че може да бъде и избухлива. Тези нейни качества той ще извади на показ. Ще направи много неща с Джейн. Включително ще я облече хубаво. Франсоа Брак ще реши точно какво ѝ трябва и макар че гардеробът ѝ няма да е голям както на Елоиз, Франсоа бе поел ангажимента за тоалетите и на другите актриси, а Джейн ще изглежда приказно в неговите дрехи... в кожи... във вечерна рокля... Мел присви очи и я огледа преценяващо.

— Какво ще кажеш за сценария, Джейн? — Той пак ѝ се усмихна. Не изпитваше притеснения, но все пак искаше да разбере мнението ѝ. Тя бе професионалистка в света на сапунената опера, а дневните филми не бяха кой знае колко по-различни от вечерните, като се изключеше присъствието на малко повече мелодраматични елементи.

— Много го харесах.

— В главната мъжка роля ще играе Зак Тейлър. — Срецна очите ѝ и разбра, че подобно на нея всяка друга американка ще бъде сразена само като види Зак. — Снощи се реши. А Сабина Куорлс се съгласи да изпълни ролята на Елоиз. — Когато за говори за Сабина, погледът му издаде, че става дума за близък човек, ала Джейн не го усети. — Имаме и един млад актьор, Бил Уоруик, син на Сабина, той е много

добър. — Гледаше я изпитателно и тя направо пребледня. — А ти, Джейн? Какво ще кажеш за ролята на Джесика?

Не можеше да му обясни... но бе длъжна... тогава сигурно ще я попита защо изобщо е дошла. Да, защо дойде? Ще си помисли, че му разиграва някакви номера, и ще се ядоса. Любезността ще изчезне от очите му, самата мисъл я ужаси.

— Аз... не знам... не съм сигурна, че съм подготвена.

— Не е много по-различно от онова, което си правила, и според мен си подготвена, Джейн. Това е мнението и на Лу. Разговаряхме с него дълго днес сутринта, преди да дойдеш.

Лу я лансираше. Копеле. Много добре знаеше, че тя не може да приеме ролята. Защо Лу допусна нещата да стигнат толкова далеч?

— Ще трябва да помисля.

— Ние много те искаме, Джейн, много. — Той ѝ спомена сумата, която бе казал и на Лу, тя побледня и луничките ѝ изпъкнаха още по-ясно. Половин милион долара... Господи... какво ще прави с тях... Джак непрекъснато крещеше, че те пропиляват всичките му доходи до цент...

— Аз... толкова съм поласкана, Мел.

— Недей. Ти заслужаваш всеки цент. — О, боже. Името ѝ ще бъде опозорено, когато отхвърли предложението му. — А сега си помисли, ще чакам да ми се обадиш. — Усмихна ѝ се и стана, излезе заедно с нея от кабинета си, бе я прегърнал през раменете, сърцето му преливаше от нежност и топлина. Бе поразен от въздействието, което имаше тази жена върху него. Искаше му се да ѝ каже да се прибира вкъщи и че той ще се погрижи за всичко останало. — Ще се обадя на Лу. — Когато се свърза с него, добави към сумата още двеста хиляди. Ала не това занимаваше съзнанието на Джейн. Тя бе толкова заслепена от срещата с Мел, от всичко, което той ѝ каза, че потегляйки от студиото, удари една паркирана кола и смачка предната си броня. Остави бележка на предното стъкло на другия автомобил с треперещи ръце и подкара към дома, благодарна бе, че не завари никой, като се прибра. Дори не се сети за колата. Мислеше само за Мел и за сериите, в които не можеше да участва. Не искаше да вдигне телефона, когато той иззвъня, знаеше кой е, не сгреша. Обаждаше се импресариото.

— Луд е по теб. Дори увеличи парите.

Беше на път да се разплаче, както седеше с черната перука в ръка. За малко да я забрави на седалката в колата.

— Не мога да приема, Лу. Но е чудесно.

— Майната му, че е чудесно. Това е най-голямото предложение, което си получавала, най-мощната телевизионна продукция на всички времена. — Реши да не ѝ напомня, че е на трийсет и девет години и това би бил страхотен успех за нея. — Трябва да го направиш, Джейн.

— Не мога.

— По дяволите, защо? — Той, разбира се, се досещаше. И му беше писнало да го чува. — Знам, знам, заради Джак. Господи, кажи ми за парите, никой мъж не би устоял, независимо какво е отношението му към Холивуд.

— Изобщо няма да го заинтересуват. — Макар че в един момент не бе съвсем сигурна. Седемстотин хиляди долара бяха страшно много пари, за да се откаже човек от тях, който и да било, а той никога не можеше да ги спечели в брокерската къща на баща си. Годишно докарваше сто хиляди и ги смяташе за много. Преди ѝ бе лесно да скрие заплатата си, обясняваше наличните пари със свои собствени инвестиции. Но сега щеше да е невъзможно. Никой не би могъл да направи такива инвестиции. Дори Джак.

— Няма да допусна да се откажеш. — Лу бе твърд.

В очите ѝ имаше сълзи, когато продума отново:

— Нямам избор.

— Ако откажеш, значи си изгубила ума си. Настоявам да говориш с него. Обясни му, че искаш да се снимаш, че аз ще те убия, ако ти не... Наприказвай му каквото ти дойде наум и ми се обади утре. С Уекслър съм се разбрал да му дам отговор до края на седмицата.

Знаеше, че няма смисъл да спори с Лу, умираше от желание да приеме ролята, но дори не можеше да си представи какво ще каже на Джак. Куражът ѝ съвсем се стопи, когато той се прибра вечерта вкъщи и ѝ се развика за колата. Беше доста пийнал и направо се развилня. Дори я заплаши, че ще ѝ я отнеме и ще я остави с волвото, което бе предназначено за прислугата и децата.

— Господи, ти си неспособна дори за това, нали, Джейн? — Винаги я подценяваше, но напоследък си позволяваше забележки и пред децата, което бе още по-неприятно. Вече и те се присъединяваха

към нападките, сякаш беше нормално да ѝ се карат, защото баща им го прави, а тя не успя да го убеди, че не е редно да се държи така пред тях. Опита се да му намекне, че уронва авторитета ѝ пред момичетата, като се отнася така с нея в тяхно присъствие. Александра бе живото потвърждение на опасенията ѝ, когато я погледна смразяващо и попита баща си:

— Мога ли аз да взема колата на мама?

— Идеята не е лоша. — Той винаги я глезеше и се подиграваше с Джейн, все едно тя не беше умна колкото собствените си деца. Това не ѝ правеше впечатление, докато се снимаше в „Скритите ни болки“, защото бе заета всеки ден. Изпитваше удовлетворение от работата си и всичко останало в живота ѝ беше без значение — най-вече проблемите ѝ. Сега обаче всяко нещо ѝ се отразяваше по-болезнено. — Ти и без това караш кола по-добре от майка си, Алекс. — После се усмихна на най-малкото им дете. — И ти, Алиса.

След това започна да мърмори за вечерята и я попита защо не сготви нещо, което да може да се яде, стана и напусна къщата, беше ядосан, може би отиде да играе тенис с някой приятел, докато още бе светло, но тя подозираше и нещо друго. Когато се прибра, миришеше още по-силно на алкохол, освен това не бе в тенис-екип. Понякога Джейн се питаше дали не я мами с друга, макар да ѝ бе трудно да повярва, като се имаше предвид интимното му поведение у дома. Този път не посегна да я опипва, продължи да я гълчи за колата и я нарече „тъпа путка“ — думи, които изличиха у нея и последните чувства към Джак. Предостатъчно я бе тормозил от години, сега съвсем ясно се разбра какво е мнението му за нея. Приемаше я като парче месо, което бе купил отдавна и можеше да използва както си иска. Тя нямаше да допусне повече да бъде използвана, нито от него, нито от някой друг. Нито дори от момичетата, които я унижиха тази вечер по примера на баща си.

— Не ми говори така — сопна му се Джейн. Позволяваше си го за пръв път.

— Как?

— Не ме обиждай.

— С кое, че си путка ли? — усмихна се злобно. — А не си ли? — Беше по-пиян, отколкото си бе представяла, и затова реши да не спори с него. Отиде в банята и затвори вратата, влезе под душа и се замисли

за филма, за Мел, за всичко, което Лу ѝ бе казал. Изведнъж Джак разтвори вратата на кабинката и се вторачи в нея. — Излизай оттук. — Тя го гледаше слисана и се чудеше какво му става. Държеше се по-зле от обичайното, все едно се опитваше да докаже позициите си пред нея.

— Взимам душ. — Гласът ѝ бе спокоен, въпреки че той я вбесяваше. От години я държеше настрана от единственото нещо на света, което ѝ носеше удовлетворение. Повече от десетилетие бе принудена да се крие, че работи, вместо да се гордее, а ако сега отново му се подчини, ще изпусне шанса на живота си. — Ще изляза скоро.

— Излизай веднага. — Хвана я за ръката, а ризата му се намокри, но Джак не даваше и пет пари.

— Пусни ме. — Гласът ѝ бе опасно спокоен и той я дръпна така силно, че тя почти се подхлъзна, ала успя да изтегли ръката си от неговата. — Престани, Джак!

— Шибана путка! — Отново повтори отвратителните думи и я изтласка от душа, залепи я за умивалника, разтвори ръцете ѝ със сила и започна да бутва коляното си в слабините ѝ. — Длъжна си ми заради смачканата кола днес.

— Не съм ти длъжна за нищо. — Говореше тихо, спокойно, противно на състоянието си. — Остави ме на мира.

Той се засмя и я сграбчи там, където се съединяваха краката ѝ.

— Длъжна си ми и не го забравяй никога, кучко такава! — Обърна се и излезе, а тя остана разтреперана в банята, наблюдавайки го как се оттегля. Искаше ѝ се да му се разкреци, но не посмя. Не му бе длъжна. Нито на него, нито на някой друг. Той си въобразяваше, че я е купил с общественото си положение и със способностите си и я е направил достойна съпруга на брокер на ценни книжа. Истината бе, че Джак не проумяваше нищо.

Джейн се избърса и облече пенъоар, преди да влезе в спалнята. Той седеше на леглото и гледаше телевизия, дрехите му бяха струпани на купчина на пода. Винаги оставяше нещата си така. Тя подреждаше всичко, защото това бе задължение на идеалните съпруги, заблуждаваше се Джейн, но сега за пръв път от двайсет години призна сама пред себе си, че тези задължения са ѝ отвратителни. Умори се да бъде идеална съпруга, идеална домакиня, идеална любовница. Изведнъж се почувства крайно изтощена.

— Трябва да говоря с теб, Джак. — Той превключи на друг канал и не й обърна внимание. Джейн седна на един стол далеч от него и от ръцете му, така че да не може да я достигне, загледа се в телевизора, ужасена как ще реагира той, но съзнаваше, че трябва да му съобщи новината. — Налага се да говоря с теб.

— За какво? Ще ми платиш за колата ли? — Дори не я поглеждаше.

— Не. Предложиха ми роля в телевизионен филм.

— Така ли? Голяма работа. — Все едно не я чуваше.

— Искам да приема.

Той дълго не отговори, после я погледна.

— Какво каза? — Гласът му бе пълен с презрение, а тя забеляза, че външният му вид вече не бе така добър. Не бе хубавец както някога. Изглеждаше съвсем посредствен.

— Предложиха ми роля в телевизионен филм, много значителен — повтори Джейн.

— Откъде разбра? Кой ти я предложи? — Преди години й бе забранил дори да се обажда на Лу.

— Това е без значение. — Внезапно усети, че сърцето й се свива при мисълта да се изправи срещу него. Понякога будеше страх у нея. — Искам да приема, Джак... Това ще означава много за мен.

— Да не би да си се побъркала? Казал съм ти, всичко свърши, когато се омъжи за мен. Или ти се ще пак да спиш с режисьори и продуценти? — Това бе жесток удар, защото и двамата знаеха, че не е вярно. Поне тя бе сигурна и се питаше какво ли мисли Джак.

— Никога не съм имала разпасано поведение.

— Все едно, няма да се връщаш към киното. Не може да се занимаваш с този боклук и да си омъжена за мен.

— Не е боклук, а голям филм. Мел Уекслър му е продуцент.

— И кога се разбра това? Какво си намислила, Джейн? — Говореше й като на непослушно дете, но все пак й говореше.

— Днес.

— Откъде тогава знаеш толкова много неща?

Не смееше да му каже, че се е срещала с Мел.

— Обади ми се моят импресарио.

— Забранил съм ти да говориш с него. — Джак извърна поглед към телевизора. — Забрави за това. Толкоз. Кажи им да вървят по

дяволите. — Той не виждаше смисъл да се обсъжда повече и тя тъкмо се чудеше как да продължи темата, когато дъщеря им почука и влезе.

Беше Александра, държеше в ръцете си пране, пръскаше се от негодувание. Стовари го в скута на Джейн и почти изсъска:

— Днес не си ми огладила нищо.

— Имах друга работа. — Джейн загъна прането и ѝ го върна. В един миг съзнанието ѝ претърпя генерална промяна. Повече няма да търпи обидите им. — Ще гладя, когато мога.

— Но аз нямам какво да облека — гневно прохленчи Александра и Джейн стана. Стига толкова. Чувстваше се така за пръв път от години, вече не бе сломена от пренебрежението на децата и съпруга си.

— Имаш пълен гардероб с дрехи. Сигурна съм, че ще откриеш нещо.

— Защо не изгладиш дрехите на децата? Сега и без това нямаш друга работа. — Беше единайсет вечерта, тя искаше да разговаря още с него, макар и да не таеше надежда.

— Ще ги изгладя утре. — Изведнъж Джейн се почувства уморена и потисната. Все едно живееше сред врагове, особено когато всички се нахвърляха върху нея, а то се случваше често, както в този момент. Защо ѝ причиняваха това?

Джак ѝ се сопна ядосано.

— Отивай веднага.

— Благодаря, тате. — Александра го погледна с възхита. — Мога ли да взема колата на мама утре за училище?

— Трябва да я карам на ремонт. — Отново бе раздразнен, прониза с очи жена си. — Но ще можеш да я вземеш щом я прибера от сервиза. — Това бе поредният шамар за Джейн, вече бе получила всякакви обиди от него. Взе купа с дрехите на Александра и отиде в кухнята сама. Извади дъската за гладене и ютията. Три пъти седмично идваше домашна помощница, но тя не гладеше така старателно като Джейн. Беше ги разглезила и сега си плащаше, ала внезапно усети, че ѝ се повдига. От всичко. От всички.

Свърши за един час и когато се върна в тяхната стая, завари Джак заспал пред работещия телевизор. Угаси го и се загледа в съпруга си, после тихо си легна, мислеше за Мел и за любезното му отношение към нея.

На следващата сутрин Джак излезе, преди тя да се е събудила, а Александра взе волвото и замина с него на училище. Джак бе откарал колата на сервиз и бе прибрал ключовете от своя автомобил, Джейн бе зарязана вкъщи като непослушно дете. В този миг почувства, че ѝ е дошло до гуша. Отново усети да ѝ се повдига, но мисълта за парите, които Уекслър предлагаше, изведнъж повдигна настроението ѝ. Както и идеята за филма. Реши да вземе живота си в свои ръце и да позвъни на Лу. Трябваше да се откаже от много неща. Всъщност от какво толкова? От обидите в семейството? Може би като преодолеят шока, ще започнат да я уважават повече. Тази възможност бе съвсем реална, Лу бе прав, Джак ще го преживее. Нямаше избор.

С треперещи ръце вдигна слушалката и набра номера, след миг Лу се обади. Беше толкова нервна, че едва говореше.

— Е? — Той притаи дъх.

— Кажи на Уекслър, че приемам.

Лу Търман нададе вик.

— Алелуя, скъпа! Вече се бях отчаял.

— И аз. — Усмихна се. Ръката ѝ още трепереше като лист.

— Ти ще си най-великата, знаеш го, нали?

— Очаквам с нетърпение да започна работа.

— Ще ти се обадя следобед.

Не му остана време да ѝ позвъни, но ѝ изпрати цветя, както и Мел, два огромни букета. Единият стоеше великолепно в трапезарията, а другият — във вестибюла. Бяха приказно красиви, въпреки че тя си бе изкарала ума от страх какво ще каже на Джак, ала за пръв път в живота си бе сигурна в себе си и силна, а също много, много благоразположена.

Мел Уекслър погледна часовника си, когато му позвъниха по вътрешната линия. Очакваше посещение и беше в добро настроение. Съгласието на Джейн Адамс да приеме ролята на Джесика щеше да се отрази благоприятно на филма, а той имаше чувството, че момичето, което щеше да влезе всеки момент, ще свърши чудесна работа. Нямахше кой знае какъв опит, но Мел погледна записите ѝ, които се състояха повече от реклами и малки роли, трябваше ѝ някой и друг режисьорски урок и тя щеше да израсне професионално, а външно точно отговаряше на представата му за Тамара, дъщерята на Сабина и племенница на Джейн. Бе смаян от нея, когато влезе. Бе поразително красива, с дълга, копринена, гарвановочерна коса и големи зелени очи, само на ръст бе по-дребна от желаното. Имаше присъствие, което не оставаше незабелязано за никого. Според автобиографията ѝ бе на двайсет и четири, но не изглеждаше дори на толкова, което бе чудесно. Ролята на Тамара изискваше деветнайсетгодишно момиче. Бе на втори план в живота на Елоиз, мразеше майка си и затова живееше с леля си, а в крайна сметка щеше да причини неприятности на всички. Явно младата актриса бе надарена в много отношения, гласът ѝ бе плътен и мек, настани се на мястото си самоуверено. Вълнуваше се от факта, че е тук, но беше много по-спокойна от Джейн. Мел предвиждаше, че това момиче ще стигне далеч, и искаше да ѝ помогне с най-голямата роля в досегашната ѝ кариера.

— Госпожице Смит, разкажете ми за себе си. — Не беше необходимо да е мил с нея, както се налагаше да се държи с Джейн. Тя умееше да се грижи за себе си, в очите ѝ долови блясък и това му хареса. Можеше да бъде забавна и палава, което също му допадна.

— Нямам братя и сестри, от източните щати съм, а тук живея от две години. — Имайки предвид това, не можеше да не се отбележи, че е свършила доста работа.

— Къде сте учили?

— Следвах театрално майсторство в Йейл. — Този факт му направи по-силно впечатление, отколкото показа. Хората, които бяха посещавали авторитетните школи в източните щати, винаги привличаха вниманието му, в един момент взе да се чуди коя е всъщност тя, като се оставят настрана Йейл и двете години в Лос Анжелос. Надушваше, че у Гейбриъл Смит има нещо повече, а той се стремеше да разбере всичко, но тя много внимаваше какво говори. В онова, което бе съобщила, се съдържаше твърде малко лична информация.

— Къде на изток сте живели преди това?

Момичето се поколеба за миг.

— В Ню Йорк. Там ходех на училище. — Не му каза, че бе учила и в Швейцария, че говори перфектно френски, че преди Йейл бе записана в едно от най-добрите частни училища в Нова Англия. Премълча много неща, всъщност не бе по-словоохотлива, отколкото пред всеки друг в Лос Анжелос.

— Какво е семейството ви?

Тя се усмихна и се зачуди защо я пита.

— Много сплотено. Разбираме се чудесно.

— Майка ви и баща ви сигурно се гордеят с вас.

Гейбриъл пак се усмихна неопределено. Не му спомена, че родителите ѝ са съсипани от избора ѝ. Баща ѝ се надяваше да завърши право, а майка ѝ искаше да я омъжи. Ала тя имаше свои мечти, които бе твърдо решена да осъществи.

— Прочетохте ли сценария, Гейбриъл?

— Да. Това е най-добрият, който ми е попадал. — Нещо палаво се прокрадна в изражението ѝ. — Радвам се, че се обадохте точно на мен. — Мел ѝ разказа кои други артисти ще участват и тя очевидно бе смаяна. — Правила съм веднъж реклама с Бил Уоруик, той е добър, професионалист е.

— Вие също. Много харесах записите ви.

— Благодаря ви, сър. — Така изрече думите, че пак породил у него въпроси, и Мел реши да продължи да я разпитва за миналото.

— Гейбриъл, коя сте вие? Струва ми се, че криете нещо от мен. Не се вметвате в класическия холивудски модел. — Точно това му харесваше, но искаше да знае повече.

— От значение ли е?

— Може би. Имате ли някакви тайни, които желаете да споделите с мен? — Само ако се отнасяше до работата. Това беше неприятното. С никого не бе споделяла. И на него нямаше да каже.

— Не, сър. — Тя изглеждаше доволна, той я харесваше. Добро момиче, разумно и красиво. Беше идеална за филма. Както и останалите. Събра съвършения актьорски състав. Сабина, Зак, Джейн, Бил, а сега и Гейбриъл. Тя се молеше да получи ролята, той ѝ се усмихна.

— Започваме снимките в Ню Йорк на шести декември. Ще имате ли някакви проблеми, Гейбриъл?

— Не. — Знаеше, че родителите ѝ ще се развълнуват.

Може да прекара Коледа с тях. Ако получи ролята. Голямото „ако“.

— Колко време ще бъдете там?

Мел я погледна.

— Четири до шест седмици. — Реши тутакси да ѝ съобщи добрата новина. Защо да изчаква и да прави номера? — И не „ще бъдете“, Гейбриъл, а „ще бъдем“. Надявам се и вие да сте с нас. — Очите ѝ се разшириха и тя наистина му заприлича на дете, когато скочи от стола си и се вторачи в него.

— Искате да кажете, че получих ролята? — Изглежда, не вярваше, като че ли подобно нещо не можеше да ѝ се случи.

Той се засмя.

— Точно така. Вие сте чудесна актриса, Гейбриъл, и затова ще участвате във филма.

— Ау! — Заобиколи бюрото, прегърна го и го целуна силно по бузата, после се отдръпна и на свой ред се засмя. — Благодаря ви, господин Уекслър! Благодаря ви! — Здрависа се енергично с него, той я изпрати до вратата и я увери, че на следващия ден ще се обадят на импресариото ѝ. Наблюдаваше я как се отдалечава, подскачайки надолу по стълбите. Не я чуваше, но когато тя излезе на тротоара, изпълни един балетен скок и нададе победоносен радостен вик. Успя! Получи най-голямата роля в кариерата си! Габи Смит беше стъпила на своя път.

11

— От кого са? — Джак Адамс погледна съпругата си подозрително, щом влезе и видя букетите.

Настъпи дълга пауза, Джейн го гледаше. Цял следобед преповтаряше наум репликите си, а сега не можеше да си спомни нито една. Знаеше какво трябва да каже, но беше по-трудно, отколкото си представяше.

— Попитах от кого са. — Никога не получаваше цветя от друг, освен от него, а той не й бе подарявал букет през последните десет години.

— От Лу са.

— Защо? Не му ли каза да си гледа работата с тази роля?

Тя бавно поклати глава. Това бе най-трудното нещо, което бе правила през живота си, но дълбоко в сърцето си разбираше, че постъпва правилно. Сега ще им се наложи да променят държанието си към нея. Джак и децата. Ще трябва да я уважават. Сигурна бе. И което бе по-важно, тя самата щеше да се уважава.

— Нали това му каза?

— Не, не това. — Изглеждаше много красива, докато изричаше думите, но Джак изобщо не забеляза, а и самата Джейн не си даваше сметка. — Отговорих му, че приемам.

— Какво си направила? — Погледна, сякаш някой му бе ударил шамар.

— Казах му, че взимам ролята. — Гласът й вече стана по-силен. — Знам как се чувстваш, Джак... но това е важно за мен. Много важно. — С всяка дума усещаше по-осезателно победата, а той се втренчи в нея с невярващи очи, изглежда, не можеше да възприеме чутото.

— Не помниш ли какво съм ти казал по въпроса? — Все още бяха в малкия вестибюл и ароматът на цветята ги обгръщаше отвсякъде. Джейн притаи дъх, когато той я погледна ядосано. — Ще

трябва да избираш — или аз, или Холивуд. Забрави ли? — Както винаги, ѝ говореше като на глупаво дете.

Тя кимна отчаяно.

— Помня... Джак, но този път е друго. Това е важна роля в голям сериал...

Той я прекъсна:

— Кого изчука, за да я получиш, Джейн?

— Никого. — Погледна го тъжно. — Обадиха ми се неочаквано. — Беше съвсем близо до истината, даваше си сметка, че някой ден ще трябва да му признае за ролята в „Скритите ни болки“, но може би по-късно.

— Защо ти се обадиха? Защото са чули, че си лесна курва?

Тя се разплака и се отдалечи от него.

— Не говори така, Джак... моля те, остави ме да се снимам. — Вдигна изпълнени с молба очи към него, а той я отблъсна, подмина я и се запъти към дневната, откъдето видя другия букет, който бе в трапезарията. Като фурия се втурна в спалнята, отвори отривисто гардероба и хвърли на леглото пътна чанта, Джейн подтичваше след него. — Джак, моля те... моля те, изслушай ме. — Може би трябваше да му каже, че се отказва от ролята, но той не постъпваше честно. Цената за малкото щастие, с което я даряваше, бе твърде висока. — Моля те... — Разрида се, а Джак ѝ крещеше, момичетата излязоха от стаите си да разберат какво става.

— Майка ви се връща в Холивуд, за да спи с продуценти и режисьори, и аз я напускам — викаше Джак към тях и двете се разплакаха. — Оставям я, защото не желая да съм женен за холивудска курва.

От нея се очакваше да е неговата курва по всяко време на деня и нощта, без мила дума, при цялото унижение и бруталностите, които бе преживяла, след като двайсет години преглъщаше, защото се заблуждаваше, че му е длъжна заради хубавата къща, трите деца и обществения авторитет. Е, да върви по дяволите. Затръшна вратата на спалнята, за да не чуват момичетата какво става, но все едно те слушаха. Джейн даде воля на гнева си.

— Престани да говориш подобни неща! Била съм ти вярна двайсет години и никога не съм била лесна курва, никога! Чуваш ли ме, Джак? Искам отново да работя, да получавам признание, малко

уважение... да постигна нещо, преди да съм станала твърде стара за това и ти да ме натикаш завинаги в земята... Толкова много ли искам? Лошо ли е? — Той дори не й отговори, само хвърляше вратовръзки, ризи и бельо в чантата, грабна два чифта обувки, тенис-екипа си, ядосано я затвори, дръпна ципа, после загреба с ръка няколко костюма от гардероба и отново разтвори вратата на спалнята. Погледна я с пълно презрение и тя се запита дали не бе пил пак.

— Ще се обадя на адвокатата си, Джейн. А тъй като ти започваш своя собствена кариера, повече нямаш нужда от мен. — Как бе възможно да разсъждава така? Какво значение имаше сега? В продължение на двайсет години той съсипваше живота им, брака им, който бе изпразнен от съдържание. Но това не означаваше нищо за Джак. Нищо. А момичетата се бяха вкопчили в баща си и се влачеха до него, докато той вървеше по коридора с дрехите в ръце, молеха го да не си отива, да остане с тях. Александра стигна до там, че поиска да я вземе със себе си, и това даде повод на Джак да изгледа злобно и победоносно Джейн. — Виждаш ли, такова е мнението им за теб. Те, подобно на мен, не желаят да живеят с курва.

— Престани да ме наричаш така! — Насочи се към него, но двете момичета стояха помежду им и Алекс й се разкрещя:

— Не се приближавай!... Стой надалеч от нас! Мразя те!... Мразя те... — Още плачеше, когато Джак затръшна външната врата и потегли с колата, след миг двете момичета се заключиха в стаите си и Джейн пак остана сама със собствените си мисли, разбитите си мечти и посипаните в коридора вратовръзки и чорапи на Джак. Вървеше бавно към тяхната стая и ги прибираше, размишляваше върху случилото се. Колко пъти се бе нахвърлял върху нея, колко обиди понасяше от него постоянно... а сега я бе напуснал... само заради ролята в „Манхатън“ или имаше нещо повече? Замисли се дали не бе чакал възможността от дълго, дълго време.

Момичетата не излязоха повече от стаите си тази вечер, макар че Джейн ги молеше, чукаше лекичко по вратите им на равни интервали. Остави им вечерята завита в станиол в печката и се върна в стаята си сама.

Нямаше с кого да поговори, на кого да се обади, не получи утеха и от дъщерите си. Съпругът й се бе погрижил за това. Както и за всичко останало. Седеше и се чудеше дали решението й си струваше.

Мислеше да позвъни на Лу и да се откаже от ролята. Но тя имаше право на нея... нали?... Легна си облечена и плака сърцераздирателно, докато заспи, не можеше да си даде отговор.

12

— Всички получиха поканите в един и същи ден. Картичките бяха поръчани в „Тифани“ на луксозен картон в екрю, по края с елегантна златна ивица и семпъл надпис. Мел Уекслър има удоволствието да ви покани на... дата... час... следваше адресът му в Бел Еър. Секретарката му грижливо бе изписала всяко име, датата и часа, а най-долу със ситни букви се четеше, според указанията му, за да се запознаете с останалите актьори от филма.

Освен това секретарката се обади в „Чейзънс“ и поръча за вечерта любимото му меню. Стек, чили, дребни пържени картопки, аспержи с холандски сос, за начало ордъври и много хайвер. Десертът бе шоколадов кейк със сладолед и какаов сос. Менюто бе семпло, но питателно и задоволяваше всеки вкус. Всъщност Мел покани петима души. В един момент си мислеше да позвъни и на неколцина приятели, ала после се отказа. По-добре бе да им даде възможност да се опознаят без присъствието на външни лица. Ставаше дума за петте звезди на новия филм, които Мел искаше да сприятели. Щеше да е важно за работата, той държеше снимките да протекат гладко. Цяла седмица имаше срещи с телевизионната компания и бе уредил всичко. Договорите бяха подписани, не остана нищо неуточнено със звездите, Франсоа Брак очакваше Сабина в Париж до две седмици, имаше пълна готовност снимките да започнат. Бяха наети и актьори за поддържащите роли, прослушванията вървяха с пълна пара, бе пусната информация за печата, в която се изреждаха бъдещите звезди в „Манхатън“. Мел бе доволен от суетнята. Изключително доволен, призна си пред самия себе си, когато същия ден си тръгваше от работа. Искане да се прибере къщи и лично да наблюдава подготовката за вечерята. Трябваше да се увери, че къщата изглежда добре, основната му грижа бе атмосферата. Бе поръчал на секретарката си да напише на поканите „вечерно облекло“, за да им създаде настроение, винаги е много приятно да се издокараш изискано, това важеше особено за жените.

Когато се прибра вкъщи, остана доволен от приготовленията. „Чейзънс“ неизменно бе на ниво, а икономката му бе организирала всичко. Дори имаше време да поплува в басейна. Знаеше, че и да заспи, Мария ще го събуди достатъчно рано, за да се облече.

Не беше единственият, който дремна този следобед. Бил бе толкова нервен цял ден, че отиде да потича на хълма, прибра се, взе душ и задряма гол на леглото в малката къща, до него на пода се бе проснал Бърни и пъхтеше тежко в горещия септемврийски следобед, докато пазеше господаря си. Само помахаше с опашка, когато Санди влезе. Никога не я поздравяваше със същия ентузиазъм, както Бил. Не лаеше, познаваше я, знаеше, че е добре дошла тук, макар да не се бе връщала от онази сутрин преди няколко седмици, когато дойде да прибере дрехите си. Тя постоя известно време загледана в тях, тъкмо се колебаеше дали да събуди Бил, и той леко се размърда. Сякаш усети, че в стаята има някой, изправи се изведнъж, седна и се вторачи в нея, не беше сигурен сънува ли, или е истина.

— Здравсти, аз... — Изглеждаше по-зле в сравнение с преди три седмици, веднага изпита съчувствие към нея.

На едната ѝ буза се открояваше грозна синина, а пресен белег стигаше до косата ѝ.

— Къде беше? — Очевидно не на хубаво място, в един миг на ужас се запита дали някой не ѝ бе нанесъл побой. — Добре ли си? — Въпросът бе глупав. Разбира се, че не, но поне не беше силно дрогирана, може би съвсем малко, тя му се усмихна и приседна на ръба на леглото. Беше облечена в дрехи, които той не бе виждал преди, чудеше се къде ли живее сега, а после внезапно се сети, че е съвсем гол. Протегна се за кърпата, която бе оставил на леглото, и се покри, а Санди му се усмихна.

— Чувам, че си на прага на големия успех, който отдавна чакаше. — Бил кимна, бе по-загрижен за нея, отколкото за себе си. — Радвам се за теб, Бил.

— Благодаря. — И тя бе стигнала до големия успех, но го бе изпуснала, затова сега никой от тях не спомена и дума. — Къде живееш?

— С приятели на Саут Ла Бриа. Добре съм. — Трудно бе за вярване, като се имаше предвид външният ѝ вид. Изглеждаше мръсна и уморена, десет години по-възрастна.

— Искам да те настаня в болница. — Не се отказваше от нея. Таеше усещането, че ѝ го дължи, в памет на доброто старо време, а също и от чувството за вина, че неговият живот тръгва нагоре.

— Ще стане скоро, когато имам възможност.

— Какво ще кажеш за сега, веднага? — Искаше да я отведе някъде, където и да било, да я запише към някоя от програмите за наркомани, които и двамата знаеха. Единственото му желание бе тя да се подобри, преди той да промени живота си. В крайна сметка му беше съпруга.

— Не, трябва още известно време да съм на едно друго място. — Разбираше, че го лъже, и нямаше смисъл да спори с нея. Вече не можеше да я контролира, в интерес на истината никога не бе могъл. — Исках само да ти кажа колко се радвам за теб. В Ню Йорк ли ще се местиш?

Той поклати глава.

— Отиваме там на снимки само за месец — месец и половина, но не за постоянно. Ще си бъда тук. — Държеше тя да знае, че може да му се обади, ако има нужда. Страхуваше се за нея. Санди живееше в свят, който го ужасяваше, и той се притесняваше какво би могло да ѝ се случи там.

— Предполагам, че ще поискаш развод. — Истината бе, че дълбоко в душата си той не го искаше. Притесняваше се от публичност в този момент.

— Не бързам. Няма защо. Става ли?

— Разбира се. — Погледна го тъжно, сякаш той олицетворяваше всичко загубено за нея, и сърцето му се скъса от мъка, като я видя така. Приличаше на изплашено, съсипано дете. Но Бил съзнаваше, че вече не е възможно да оправи нещата при нея, а и никога не е било. — Мислех си, че сега... заради филма...

— Няма значение.

Тя го погледна с горест.

— Не искам да те повличам след себе си. Реших, че ще си по-добре без мен, затова не се обадох. — Имаше желание да му обясни и той разбра. Досети се защо не се е връщала. Загъна кърпата около таза си и се изправи, контрастът между тях бе поразителен. Тя бе толкова слаба, болнава, бледа, а той изглеждаше така млад, здрав, силен и енергичен.

— Да ти направя ли нещо за ядене? — Санди поклати глава. Живееше само на дребни захарни изделия и цигари, изобщо нямаше апетит. Единственото, от което имаше нужда, бе дрогата, останалото нямаше значение. Храната никога не я бе привличала. По ирония на съдбата сега хладилникът му бе пълен. Платиха му четвърт милион долара за първата година. Никога не бе и мечтал за подобно нещо. Хладилникът му дълго щеше да е пълен. Натъжи се, че тя няма да е до него сега, когато животът му се оправи. Всичко между тях бе свършено, но се наложи да си го повтори, когато я погледна, седнала на ъгъла на леглото му. — Ако имаш нужда от нещо? Мога... — Предложи ѝ пари, после си даде сметка, че те ще изтекат през пръстите ѝ, тя също го съзнаваше и не искаше да взима от него, насили се да поклати глава в знак на отрицание, след това бавно се изправи.

— Казах ти... добре съм... — Очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато той се извърна и нежно се протегна към нея.

— Санди, остани тук... Ще ти помогна да се оправиш. Кълна се. Ще го направя, ако пожелаеш.

— Не мога. — Усмихна му се тъжно. — Не и сега. Твърде късно е за мен. Сега е твоето време, не моето. — Беше на двайсет и пет години, а се държеше, сякаш животът ѝ бе свършил. Това беше ужасно и той се обърна, за да не види тя, че плаче. Не биваше да я притеснява. Нямаше смисъл да ѝ внушава чувство на вина. Санди водеше свой начин на живот. Така искаше и може би беше права за себе си.

— И твоето време ще дойде, само да решиш. Помни това. Единственото, което трябва да направиш, е да се излекуваш. — Единственото... това бе грандиозна задача... и двамата го знаеха... но не невъзможна... тя го разбираше. Лошото бе, че вече нямаше желание да се подлага на лечение.

Санди се приближи и го докосна по ръката, толкова нежно, че той едва почувства допира ѝ, като на птичка, кацнала в дланта му.

— Пази се. — Целуна го по бузата и бързо се отдалечи към вратата. Чуваше стъпките ѝ в износените обувки навън по паважа, насили се да не я последва. Стоеше сам в къщата, сълзите се стичаха по бузите му, обзе го паника, че няма да я види повече, шепнеша нежно:

— Сбогом, любима. — След като тя си тръгна, той нямаше сили да отиде, където и да било.

В Пасадена Джейн прекара следобеда при фризьора. Този ден бе важен за нея. Щеше да се срещне с останалите от трупата. Чакаше го с трепет, откакто получи поканата, отиде в „Сакс“ и си купи бяла рокля, украсена с мъниста, после реши да я върне, защото ѝ се стори твърде показна за нея. Истината бе, че ѝ стоеше превъзходно, и продавачката я уговори да я задържи.

Когато се прибра, момичетата не бяха си дошли от училище, косата ѝ бе безукорно фризирана, а ноктите ѝ — лакирани в яркочервено. Извади роклята от гардероба и я погледна, пак се притесни от вида ѝ, както от всичко останало в живота си, но, по дяволите, помисли си тя и пусна водата във ваната. Имаше много време, преди да тръгне, Мел щеше да изпрати кола за нея, така че нямаше да ѝ се наложи да шофира. Това бе само началото, знаеше го. Все едно бе Кралицата на деня, само че за цяла година, а може би повече, ако рейтингът се запази висок. Толкова вълнуващо бе, че не ѝ стигаха сили дори само да мисли за това. Единственото нещо, което помрачаваше радостта ѝ, беше поведението на Джак. Той тровеше съзнанието на момичетата, беше посетил Джейсън в Санта Барбара и му бе наговорил същите гадости. Синът ѝ се обади и я помоли да не приема ролята, защото баща му бил много разстроен. А Джак побърза да се свърже с адвокатите си и не само заведе дело за развод, но ѝ предложи да ѝ продаде своята половина от къщата. Според него Джейн можеше да си го позволи сега и тъй като имаха обща собственост, тя му била длъжница след всичките тези години. Ако не пожелаеше да изкупи неговата половина, трябваше да напусне къщата. Разполагаше с деветдесет дни „гратисен“ период според писмото, което получи, при всеки неин опит той отказваше да разговаря с нея и накрая тя се предаде. Обади се на своя адвокат, беше ѝ трудно да повярва, че е стигнала дотук за броени седмици. Но Джак не се шегуваше. Ако Джейн искаше да се снима във филм, трябваше да се разведат. Неведнъж ѝ минаваше през ум да се откаже, ала разбираше, че ако го направи, ще го намрази завинаги, затова нямаше смисъл. Бракът им бе непоправимо съсипан. Не желаше повече да участва в неговата игра и се устреми с цялото си сърце към новия си живот. Надяваше се в крайна сметка децата да разберат, че и тя е човешко същество, което има чувства и потребности. А всичко, което Джак говореше за нея, не бе вярно.

Не чу, че външната врата се отваря, нито стъпките по коридора, стоеше по бельо и чакаше ваната да се напълни; подскочи от изненада, когато го съзря, обърна се и затвори крана.

— Джак... какво правиш тук? — Не бе го виждала от седмици, след като се върна за останалата част от дрехите си, и ето го сега изведнъж, стоеше там, гледаше я, сякаш имаше да ѝ говори.

— Дойдох да си взема нещо. — Тя знаеше, също както и той, че не бе останало нищо за прибиране. Бе изнесъл вещите си преди седмици, затова Джейн се зачуди за какво ли е дошъл.

— Всичко наред ли е? — Следеше го нервно. Очите му имаха странен израз.

— Мисля, че да. Щях да ти се обадя да говорим.

— Не можах да се свържа с теб.

— Бях зает. — Вдигна рамене и я загледа в гърдите, все едно там щеше да открие очите ѝ.

— Смятам, че трябва да обсъдим нещата, но... — Не искаше да му го казва, ала трябваше да се облече на спокойствие, преди момичетата да са се прибрали. — Тази вечер не е подходящо.

Погледна я подозрително.

— Защо?

Нямаше никакво желание да го осведомява, но не виждаше и защо да го лъже.

— Поканена съм на вечеря с другите актьори.

— Какво правиш ти? Опитваш с всеки и тогава решаваш кой е най-добрият? — Очите му заблестяха злобно и тя се досети, че е подпийнал. Това беше новината при Джак — непрекъснато се наливаше с алкохол. Не искаше да се занимава с него, когато бе в такова състояние.

— Това е просто вечеря, нищо повече. Нека да ти се обадя утре в офиса.

— За какво? За да ми разкажеш как е било? Какво ме интересува? Знам каква си... — Тръгна към нея, а тя взе да отстъпва, спъна се в обувките пред прага на банята.

— Джак... престани... да не започваме отново. Трябва да седнем и да се разберем като хора.

— Няма защо да сядам с теб. Не разговарям с уличници. — Той явно беше душевноболен, за пръв път това ѝ мина през ума.

Маниакалната му идея за проститутките и уличниците стигна твърде далеч.

— Защо не си тръгнеш? — Джейн говореше тихо. Нямаше смисъл да води разговор с него, но той не искаше да си върви.

— Защо? Очакваш ли някого?

— Само дъщерите ти. И трябва да се обличам.

— Не се притеснявай. Виждал съм те много пъти.

— Добре. Тогава защо не си тръгнеш веднага?

— Искам да се видя с момичетата. — Стоеше войнствено пред нея, погледът му ставаше все по-безпощаден от очерталите се бръчки край очите.

— Ще ги видиш някой друг път.

— Не можеш да ме изхвърлиш. Тази къща е и моя. Моя. — Пристъпи към нея, но тя не помръдна. — И ти си моя. Мога да те имам всеки миг, в който пожелаея.

— Да не говорим за това. — Изведнъж се уплаши от него, не искаше да остане насаме. Приличаше на луд. Той усети смущението ѝ. Направи още една крачка и я сграбчи.

— Вярно е, знаеш ли... аз те притежавам... както досега... моята малка путка... — Ненавиждаше го, когато ѝ говореше така. В този момент мразеше всичко, свързано с него, и се замисли откога таи ненавистта. Но той разтвори ръцете ѝ и я повлече към леглото в другата стая.

— Хайде, Джак... моля те...

— Какво ме молиш? Молиш ме да си го получиш както обикновено, а, малка курво? Такава си била винаги, един задник, който държах тук за удобство... Никога не си ме интересувала, знаеш ли... знаеш ли, кучко? — Не разбираше защо я мрази толкова, тръшна я на леглото и се нахвърли с цялата си тежест върху нея, прикова я под яките си ръце и разкъса сутиена ѝ, а после махна със сила пликчетата ѝ. Това бе пълна лудост, беше женена за него от двайсет години, а той я изнасилваше. Какъв бе смисълът?

— Джак, престани! — Тя се разплака, едва дишаше под тежестта му, той се притисна към гърдите ѝ, разкопча панталона си и влезе насила в нея. Джейн се зачуди как бе възможно да го направи. Може би се възбуждаше от мисълта, че тя не го желае. — Моля те... — Молеше се, а Джак я хапеше, усети кръв в устата си, когато той стисна между

зъбите си устните ѝ, после мина на бюста ѝ, докато не пусна кръв и от него, навлизаше в нея, яздеше я, нараняваше я, в същото време стискаше гърдите ѝ, след това изведнъж я зашлеви по лицето и започна да я бие, като в същото време крещеше от екстаза на необуздан оргазъм. Накрая грубо се отдръпна от нея, погледна я, Джейн ридаше в изцапаното с кръв легло. Джак стана, закопча панталона си, измери я саркастично и единственото, което ѝ каза, преди да излезе, бе:

— Проститутка.

Тя продължи да плаче в леглото, чу как съпругът ѝ форсира двигателя на автомобила, но вече нищо не я интересуваше.

Пръв пристигна Бил Уоруик, бе много привлекателен, какъвто Мел го бе запомнил, но му се стори някак тъжен, сякаш го тормозеше голям проблем. Изглеждаше чудесно в наетия смокинг, косата му бе като златна корона, ала нещо в очите му разтревожи Мел, все едно бяха събрали световната скръб. Заприказва се не принудено на бара, поиска уиски с много лед и се огледа наоколо с нескрито благоговение. Къщата бе прекрасна и Мел бе щастлив в нея. Бе разположена високо на хълм, в подножието ѝ оставаше цял Лос Анжелос, гледката бе забележителна, имаше огромна дневна с каменни колони и каменен под. Навсякъде по стените висяха големи платна от модерни художници, отвън се виждаше плувният басейн, трапезарията за гости бе с подвижен покрив, който можеше да се прибира в жарки вечери като тази.

— Мястото си го бива — възхитен отбеляза Бил, сравнявайки го с малкото си жилище, и после за миг си спомни посещението на Санди. Запита се къде ли е отишла, кой ѝ е причинил синината и белега... Всичко беше толкова грозно и тъжно. Едва се сдържаше да не се разплаче, докато разговаряше с Мел и чакаше останалите да пристигнат.

— Имаш прекалено сериозен вид тази вечер. — Мел бе добър психолог, радеше се за звездите във филмите си. Те означаваха много за него и всичко за продукцията.

— Може би още не мога да се успокоя от вълнението, че ме ангажирахте. — Бил подмина елегантно забележката. — Напоследък ми се наложи да мисля за много неща. — Усмихна се и Мел си представи милионите жени, които ще боготворят този млад мъж, когато сериалът излезе на екран.

Втори пристигна Зак Тейлър, дойде сам с открития си ролс-ройс. Изглеждаше спокоен, елегантен и жизнерадостен, чувстваше се като у дома. Неговата собствена къща бе по-голяма от тази на Мел и точно толкова изискана. Заговориха като стари приятели за градинари,

работници и предприемачи, които познаваха, а Бил се отдаде на прекрасната гледка.

Гейбриъл се появи в прасковена рокля от шифон, на чийто фон косата ѝ изглеждаше като блестящ абанос, който се спуска по гърба ѝ. Мел я целуна по бузата за добре дошла и я придружи надолу по стълбите, където я представи на Зак. Двамата размениха спомени от Гърция, споделиха задоволството си от бъдещия филм, а после Мел изведе Гейбриъл отвън при Бил, който се възхищаваше от гледката, но щом се обърна, Мел веднага забеляза страданието в очите му. Гейбриъл приличаше досущ на Санди, когато беше здрава, само че Габи бе по-красива, много по-изтънчена и уравновесена. Ала за него тя бе видение и той изпитваше огромна мъка дори само да я гледа в очите.

— Здравей, Бил. — Гейбриъл му се усмихна, от погледа ѝ бликаше топлота, лицето ѝ бе съвършено като камей, с леко вирнат нос, огромни зелени очи, устни с очарователна форма. Всичко у нея, което бе така фино и красиво, ѝ бе дар от потеклото. — Изглежда, във филма ние ще сме брат и сестра.

Той едва ѝ проговори, отвърна ѝ едносрично и влезе вътре, за да си вземе още едно питие. Тя като че не обърна внимание на пренебрежението му и се прибра да поговори със Зак. Бъбриxa дълго за хотела в Доломитите, който бяха посетили и двамата, към края на разговора им най-сетне се появи Джейн. Спря се за миг горе на стълбите, Мел говореше с Бил, а Гейбриъл бе обсебена от Зак. Джейн приличаше на изящна птица, готова за полет, екзотичната ѝ червена коса рязко контрастирала на бялата, обсипана с мъниста рокля, а пицната ѝ фигура би накарала всеки да притаи дъх. Но онова, което привличаше погледите, бе изразът в очите ѝ. Мел отново бе обладан от необяснимо желание да я прегърне и успокои. Изглеждаше уплашена, чувствена, красива; само да я съзерцава бе като да извършва сексуален акт, в същото време изпита неудобство, че си позволява да я изучава така. Джейн слизаше бавно и колебливо, гледаше Мел и в очите ѝ се появи огромно облекчение, щом той се запъти към нея. Белези от преживяното мъчение не се виждаха, като се изключи грозната синина на лявата ѝ гърда.

Беше я налагала с лед, преди да я скрие под забележителната рокля, която ѝ причини толкова терзания и колебания.

Когато заговори с Гейбриъл, очите ѝ излъчваха сърдечност, сякаш ѝ бе майка, Мел се поздрави мълчаливо за избора си, после Джейн се обърна към Зак, който бе покорен от нея, направо изгуби ума и дума, след това се надсмя вътрешно сам на себе си.

— Роклята си я бива.

— Благодаря ви... — Тя се изчерви. — Притеснявах се... мислех си... не бях сигурна.

Мел нежно я прегърна през рамото.

— Изглеждаш невероятно, Джейн. Разбира се, липсва ми черната ти перука. — Те се разсмяха и тя се поотпусна, после той я представи на Бил и топлотата ѝ извади за малко дори него от черупката му. Гостите вече се чувстваха по-удобно, разположили се бяха на големи бели фотьойли, всички пиеха шампанско, с изключение на Бил. В този момент вратата отново се отвори и вече никой не се съмняваше коя е звездата — Сабина слизаше грациозно по стълбите в сива атлазена рокля, русата ѝ буйна коса очертаваше лицето ѝ, очите ѝ бяха като на тигрица, дебнеща плячката си. Мел забеляза на ръката ѝ новата брилянтна гривна.

— Добър вечер — измърка като котка тя и бавно огледа стаята, а Мел се засмя. Вече взимаше ролята си присърце или по-скоро ролята беше направена за нея. Погледна Зак и протегна ръка, а той ѝ се усмихна.

— Госпожице Куорлс... — Знаеше точно как да се държи с нея, бяха се срещали и преди.

— Здравей, Зак. — И се обърна към Бил. — Струва ми се, че не се познаваме. Аз съм Сабина Куорлс. — Нямахте нужда от Мел да я представя, владееше се превъзходно както винаги, бе преценила точно кога да влезе, а роклята подходеше идеално на ролята, на очите, на косата и на лицето ѝ. Джейн се почувства недодялана до нея, а Гейбриъл бе очарована. Сабина само плъзна погледа си край нея и се взря в Джейн. — Значи ти си сестрата, която ще обичам до погнуса. — Петимата се засмяха, Джейн ѝ се усмихна нервно.

— Възхищавам се от работата ви.

— Съжалявам, но не познавам вашата. — Обърна се към Мел и изостави Джейн, прие чаша шампанско. Очите ѝ бяха топли, ала не издаваха нищо. Не беше толкова глупава да покаже, че е в интимни

отношения с него. Това бе твърде важно за нея, тя бе на сцената, а публиката бяха останалите присъстващи.

Сервираха им вечерята точно в девет часа, Мел ги бе подредил както сметна за най-добре. Сабина от дясната му страна, а Джейн — от лявата, до Бил, Зак седеше от другата страна на Сабина, а Гейбриъл — между Зак и Бил. Зак водеше играта с вещица. Държеше се очарователно с бъдещата си партньорка, но Мел забеляза, че почти цяла вечер следи с очи Джейн. Очевидно бе очарован от нея, а нейният поглед бе пълен със сърдечност. Изглежда, само тя бе в състояние да извади Бил от състоянието му и той почти напълно пренебрегна Гейбриъл, както и останалите. Единствено Зак бе достатъчно вежлив да разговаря с нея, докато Сабина бърбеше с Мел. Групата бе интересна и той с нетърпение очакваше да разбере мнението на Сабина за тях. Общо взето, въпреки известна доза напрежение, което се породило, вечерта вървеше като по вода. Пиха още шампанско край басейна, Сабина бе застанала на фона на града, който приличаше на огромен екран с премигващи светлини, бърбеше със Зак и от време на време поглеждаше Бил. В редките случаи, в които се заговориха с Гейбриъл, тя бе небрежно вежлива с нея, а Мел забеляза, че опитите на Габи да контактува с Бил бяха безуспешни. Изглежда, само Джейн бе способна с еднаква лекота да разговаря с всички. Въпреки че бе нервна, вроденото ѝ майчинско чувство стопляше душата на всеки от тях, освен на Сабина, която изкоментира лукаво роклята ѝ, и Джейн пак започна непохватно да се извинява. Този път обаче Зак я спаси, умело и ловко, като направи комплимент на Сабина за красивата гривна на ръката ѝ. Очевидно бе доволна, че е била забелязана, а Мел се забавляваше. Приятно му бе да наблюдава взаимоотношенията им, които се развиваха добре, жал му бе единствено за Гейбриъл, защото усети, че няма да ѝ е лесно. Тя беше най-невинна, професионално най-слабо доказалият се член на екипа, а те, подобно на жестоки деца, щяха да я накарат да си плати за това. Безпокоеше го и неприязънта между Сабина и Джейн. С течение на времето Джейн щеше да се научи да се справя, когато станеше по-самоуверена, а за продукцията щеше да е добре, ако в известна степен актьорската игра бъдеше плод на реални взаимоотношения. Зак бе достатъчно обигран и възпитан, за да намери подход и към двете. За Бил не беше съвсем сигурен, но момчето можеше да играе и това не биваше да се подминава. Каквото и

да го тревожеше, в крайна сметка щеше да отшуми. Сабина, изглежда, го хареса, което бе важно, а Джейн одобряваше всички.

Тръгнаха си около полунощ, първа бе Сабина. След десерта Мел ѝ даде знак. Щеше да отиде при нея, след като всички си тръгнаха. Тя изобщо не се издаде, целуна го по бузата, прошепна нещо на Зак и се засмя, усмихна се интригуващо на Бил, кимна на Джейн и напълно пренебрегна Габи. После със замах развя сребърната лисица, която покриваше сивата атлазена рокля, и се качи в колата на Мел, която я бе докарала. Звездата. Държеше се съвсем подобаващо. Кралицата трябваше да се оттегли първа. И да се появи последна. И тя се бе справила перфектно.

— Господи, невероятна е — прошепна Джейн на Мел, когато Сабина си тръгна. — Все едно видях кралска особа. — Той се разсмя. Сабина играеше добре ролята си. Бедната Джейн, тя имаше голяма нужда от самоувереност.

— Такъв е замисълът. Не се притеснявай. Зрителите ще боготворят по същия начин и теб. В този филм има за всекиго по нещо. — Усмихна се на всички, Гейбриъл стоеше до басейна, приличаше на чернокос ангел. Мел се озадачи защо не допаднаше на Бил. По години беше подходяща за Уоруик, но... в крайна сметка всеки си знае, помисли си той.

Следващият, който си тръгна, бе Зак, предложи на двете дами да ги откара, ала Мел бе осигурил лимузина за всяка от тях, така че те бяха уредени. Гейбриъл и Джейн последваха Зак не след дълго, Бил се оттегли последен, два пъти енергично разтърси ръката на Мел и му благодари за възможността да участва във филма.

— Отпусни се и му се наслаждавай, Бил. Наред ли е всичко? — Тревожеше се за него, но Бил твърдо го опроверга. Качи се на поршето, което купи с първия чек от сериала, и въздъхна с облекчение. Вечерта му се стори безкрайна. Мислеше единствено за Санди, как изглеждаше тази вечер. И това проклето момиче от екипа... толкова приличаше на нея... на мястото ѝ можеше да е Санди, да замине за Ню Йорк с него, ако бе здрава. Само мисълта до какво състояние се бе докарала го потисна отново. Биха могли да имат всичко.

Джейн отпусна глава на облегалката в лимузината на път към къщи и се замисли за всекиго поотделно... Сабина... Зак... Габи... Бил... бяха колоритни, интересни личности, чудеше се дали ще е

подходяща за тях. Гърдата ѝ пулсираше там, където Джак я бе ухапал, и тя установи, че мисли за Мел, за пълните му с топлина очи. Приличаше на човек с богат житейски опит, стори ѝ се, че могат да бъдат приятели. Искаше да се сприятели с всички тях. Харесваше много Габи, Бил... а Зак бе невероятен, но той сигурно ще се влюби лудо в Сабина. Господи, тя бе изключителна, каква фигура... и тези очи... Притвори клепки, докато мислеше за нея, а когато пристигнаха в Пасадена и шофьорът отвори вратата ѝ, Джейн спеше непробудно на задната седалка на лимузината.

— Как ти се сториха? — Мел се бе облегнал на белия диван с вид на доволен човек. Докато се разплати за вечерята, заключи къщата след сервитьорите и дойде на Линдън Драйв, където живееше Сабина, бе станало един часът.

— Групата си я бива. — Тя се бе опънала на дивана в сивата си атлазена рокля, все още изглеждаше както на вечерята, само малко потпусната. Очите ѝ танцуваха, докато характеризираше всеки един от актьорите, а Мел се смееше на преценките ѝ. — Бедната Джейн е мишка. — Сабина се усмихна. — По-добре да внимава, защото ще я изям жива... гррмм... — Нежно захапа врата му и той се засмя.

— Бъди добра с нея. Изплашена е до смърт от теб. — Размаха бащински показалец и Сабина се разсмя злобно.

— Знам. Господи, има чудесна фигура. Колко е годишна?

— Трийсет и девет.

— Чудя се колко ли е платила. Не може да е истинска. С какво се е занимавала досега?

— Дневни сапунени опери. Десет години е играла в „Скритите ни болки“.

— Боже мой. Не и това. — Освободи се с една ръка. — Бил Уоруик е интересен. Струва ми се наранен, с разбито сърце, предполагам. Той е от онези мрачни, страстни типове, вероятно е много добър в леглото. — Мел не остана доволен от тази забележка, тя го щипна закачливо по бузата и се засмя. — Не се притеснявай, малките момчета не са в стила ми. Твърде млад е за мен, но онази невинна девойка очевидно си пада по него. Тя крие нещо. — Каза го, водена от шестото си чувство, а Мел поклати глава. Бе сигурен, че греши.

— Съмнявам се.

— Повярвай ми. Така е. Убедена съм. Може би спи с някой, който е неподходящ. — Погледна Мел и се намръщи. — Дано не си ти, приятелю.

Този път той се разсмя.

— Все пак не съм от детската градина, скъпа.

— Знам. А Зак Тейлър е подозрителен. — Мел направо щеше да падне от дивана при тези думи.

— Имаш предвид, че е хомосексуален?

— Да. — Тя изглеждаше самодоволна.

— Изобщо не си права.

— Права съм.

— Той е най-популярният актьор в Холивуд и аз никога не съм чувал слухове за него.

Категоричността му сякаш не ѝ направи впечатление.

— Значи е дискретен. Повярвай ми, усещам го. У него няма никакво трептене. Никакви вибрации. Нищо. Той е учтив, очарователен и е педераст.

— Сабина, това са празни приказки.

Тя се засмя и сви рамене.

— Може и да са, но се обзалагам, че е така. Той просто много се пази да не стане публично достояние.

— В този град това е невъзможно. Ако беше хомосексуален, всички щяха да знаят.

— Може би греша, но не мисля. — Не че я интересуваше. Беше щастлива с Мел. Тъй спокойна не бе се чувствала от години.

— Надявам се да си права за Бил. Тревожех се за него тази вечер. Приличаше на вулкан, който ще изригне всеки момент, не искам проблеми на снимачната площадка.

— Гейбриъл ще го вкара в правия път. Или съвсем ще го разстрои. Всъщност коя е тя? Изглежда, е свършила много неща за възрастта си. — До ушите ѝ достигна, че е пътувала — Европа, археологически разкопки, Палм Бийч...

— Може би просто се хвали, а нищо чудно ти да си права. Възможно е също да е пътувала с някого. — Забавляваше се от анализите на Сабина за всеки от актьорите.

— Може ли да играе?

— Бих ли я наел, ако не можеше?

— Не, скъпи. — Целуна го великодушно по устните и двамата забравиха за Гейбриъл. — А аз? — попита тя. — Как се вписвам във всичко това?

— Ти си звездата. Всички те бяха заслепени от теб тази вечер. — Приятно ѝ бе да го чуе, а той не се поколеба да ѝ го каже. Беше свикнал със звездите, с уверенията, които те имаха потребността да чуват непрекъснато. Сабина нямаше чак такава нужда, но все пак... — Стори ми се, че всички се вцепениха, когато ти се появи.

Тя отметна глава и се засмя.

— Мисля, че онази бедна женица щеше да се напишка. — Имаше предвид Джейн и Мел я разбра.

— Сабина — сгълча я той нежно, — бъди добра с нея... тя няма да ти навреди. Можеш да бъдеш по-снизходителна към Джейн.

— Нямам търпение за подобни хора.

— Да изгуби почва под краката си може да се случи на всеки от нас. Тя е несигурна в себе си, срамежлива и много се старее да угоди.

Сабина разтърси златната си грива.

— Дори не мога да си представя себе си в подобно положение. Казах ти, тя е мишка. А аз съм котка и ям мишки. — Отново го целуна. — Също и други неща.

— Ти си лошо момиче. — Харесваше я точно такава, каквато бе, да го възбужда с устни, с тяло, с очи.

Тя остави чашата си и разкопча елегантната му вечерна риза.

— Липсваше ми тази вечер.

— Какво имаш предвид?

— Чувствах се глупаво да разигравам номера, да се преструвам, че почти не те познавам... — Ала и двамата знаеха, че това е за добро. Езикът ѝ бързо обхождаше голите му гърди и той затвори очи, обзет от желанието към нея. Лесно разкопча сивата атлазена рокля. Първо освободи раменете, а после още четири копчета и вечерната рокля се свлече до бедрата ѝ, в миг отвори очи и я погледна.

— Господи, колко си красива... — Говореше дрезгаво, терзаеше се дали няма да стигне дотам да му е все едно с нея, или щеше да го вълнува така силно до края на дните му. Непрекъснато копнееше за нея и когато тя се изправи и роклята падна на пода, той видя, че няма нищо под нея. Самата мисъл, че е седяла до него цяла вечер така, го обезсили, тази изключителна гола плът близо до него, а сега тя разтвори крака, за да го възбуди, той се наведе напред и нещо я обходи с език. Тя притисна лицето му между краката си, раздвижи се ритмично и застана, а той нежно я галеше по дупето и я възбуждаше

все повече и повече, пъхаше и вадеше езика си, караше я да му се моли и в следващия миг тя нададе вик, той бързо се разсъблече и се настани до нея на дебелия кожена постелка в дневната ѝ. Лежаха един до друг, повторно я възбуди с пръсти, с език, после навлезе в нея и ѝ достави удоволствие, каквото не бе изпитвала. Преди да го срещне отново, двамата се заряха в пространството, тя пак издигна глас, този път всичко изглеждаше безкрайно, докато най-сетне се отпусна омаломощена в ръцете му, а той я погледна, изпълнен със задоволство, и прокара ръце през дългата ѝ руса коса.

Гласът ѝ бе по-дълбок от обикновено, когато заговори, и му се усмихна изтощена, но преситена.

— Сигурно ще поискат от мен да освободя жилището, ако не престанем да сме толкова буйни. — Той се засмя.

— Винаги можеш да се преместиш при мен, ако това се случи. — Бе пресипнал от удоволствие и те останаха задълго на пода. Бяха подходяща двойка, физически, а и във всяко отношение. Мел не искаше нищо от нея, а тя почти не предявяваше претенции. Вече бе получила желаното, главната роля във филма, все едно щеше да е нейна. Но те се наслаждаваха на онова, което си даваха един на друг, и никой от тях не се стремеше към обсебване. Никакви обещания, никакви мечти, нищо, свързано с вечността. Само за момента.

— Ще дойдеш ли в Париж с мен, Мел? — Сабина се обърна на една страна, за да го вижда, стори му се учудващо млада.

— Ще се опитам. Едва ли ще остана три седмици, но ще направя каквото мога.

— Добре. — Тя се усмихна и затвори очи, животът бе толкова щедър към нея напоследък. Те останаха да лежат така един до друг до зазоряване, после той се върна в Бел Еър.

Мел я изпрати в Париж на борда на „Конкорд“, който Сабина взе във Вашингтон, съпроводена от всички възможни светски помпозности. Фотографи, журналисти, ново бизоново палто, праметната през ръката ѝ, личен подарък от него. В Париж я посрещнаха с ролс-ройс, който я откара до „Плаза Атене“ на авеню Монтен, където за нея бе нает апартамент. На следващия ден имаше международна пресконференция, а после бързо я отведоха за първите проби при Франсоа Брак. Той бе енергичен дребен мъж с мустаци и побеляла коса, който от трийсет години обличаше херцогини и филмови звезди. Гардеробът, който бе подготвил за Сабина, бе като за кралица. Почти всичко я очарова, онова, което не ѝ хареса, промени с негово одобрение. Мел пристигна след седмица, също с „Конкорд“, на отделен апартамент, но всяка нощ оставаше при нея. Само камериерките знаеха, ала те нямаше защо да го разпространяват, тъй като бяха свикнали да стават свидетели на тайни връзки.

Обядваха в „Рьоле Плаза“ или „Фуке“, вечеряха в „Максим“ и „Тур д'Аржан“, а два дни поред останаха да се любят и поръчваха вечеря в апартамента. Това бяха най-приказните три седмици в живота ѝ, не искаше да се връща в Лос Анжелос, но пробите бяха направени, а и Мел настояваше да си тръгва. Имаше много работа, както и тя. Репетициите бяха предвидени за следващата седмица и до месец заминаваха за Ню Йорк. Животът стана вълнуващ напоследък. Най-малкото за Сабина.

За Джейн той бе истински ад и робия. Беше ѝ трудно да повярва, че ще е една от звездите на най-мащабната телевизионна продукция за следващата година. Чакаше да започнат репетициите и почти нямаше какво да прави. Асистентът на Франсоа Брак пристигна в Лос Анжелос и ѝ взе мерки, изработи скици, снима я и после се върна в Париж да подготви гардероба ѝ. Всички проби щяха да се състоят в Лос Анжелос, когато започнат репетициите, а междувременно нямаше с какво друго да се занимава, освен да се грижи за домакинството и да се

опита отново да се сприятели с дъщерите си. Ала опитите ѝ бяха безполезни. Те не желяеха. Не искаха и да чуят за филма и заплашваха, че ще се преместят при Джак, но Джейн не отстъпи. Те бяха нейни дъщери и ѝ принадлежаха. Държеше да оправи отношенията си с тях. Надяваше се с времето Джак да се успокои. Ала напразно. Когато следващия път дойде в къщата да я види, тя се бе подготвила. За щастие бе открила забравения от него пистолет в бюрото му. Винаги бе обичал да си има оръжие „за всеки случай“, но беше забравил за съществуването му. Джейн обаче помнеше. И щом пак взе да я задиря, тя го насочи срещу него.

— Ако някога отново ме докоснеш, ще те убия. Чуваш ли? — Плачеше, ала запази спокойствие, с всяка дума преглъщаше риданията, той се вбеси, но не се върна повече. После Джейн смени ключалките. Документите за развод бяха подадени и тя имаше право да живее в къщата три месеца. Не се съгласи да я купи от него. Не искаше нищо, свързано с Джак. Нямаше нужда от него, умори се да я третират като уличница. Не беше курва и никога не е била, именно това упорито повтаряше пред момичетата. Но той тровеше съзнанието им и те не ѝ вярваха нито дума, макар че бе съвсем честна с тях. Синът и дори не ѝ говореше. Тя им разказа за филма, в който се бе снимала в продължение на почти единайсет години. И момичетата бяха шокирани. Как е било възможно да не знаят? Как е могла да излъже баща им така? Джейн се опита да се оправдае със страха си от него, с това, че той не е съзнавал колко важна е за нея професията. Имаше желание да им обясни, но те не поискаха да я разберат и бяха твърдо решени да издевателстват върху нея. Почти не ѝ говореха; всяка вечер, след като се нахранеха, се прибираха по стайте си. Чувстваше се чужда в собствения си дом и изпита голямо облекчение, когато Зак Тейлър ѝ се обади и я покани на обяд. Това бе нещо като кратък отдих, напомняше ѝ за по-добър живот в по-добър свят. Предложи ѝ да я вземе, но тя предпочете да се срещнат в града. Попита я дали ѝ харесва да обядват в „Ла Сер“ и Джейн затвори телефона силно развълнувана. Купи си нова рокля от трико в пастелно зелено, в която фигурата ѝ изглеждаше забележително, сложи си и нови-новенички обувки с високи токове. Неотдавна бе подстригала косата си и се чувстваше друг човек. Като влезе в ресторанта, за малко да се изсмее високо, щом зърна вперените погледи на посетителите, когато Зак я целуна за добър

ден. Всички знаеха кой е той и тръпнеха от любопитство коя е тя. Зак я представи на оберкелнера като партньорка в новия му филм, след което си поръчаха направо бяло вино и започнаха да бърбят за сериала. Джейн го разсмя с историите за асистента на Брак, за акцента и чудатостите му, за недоволството, което изразявал от американците.

— Чудя се как ли Сабина се е справила със самия Брак. — Засмя се при тази мисъл и поклати глава. — Макар да съм сигурен, че тя умее да се грижи за себе си.

Както и той самият, държеше се много любезно и Джейн не можеше да повярва, че я е поканил само на обяд. Беше чаровен и елегантен, като че ли нямаше човек, когото да не познава и който да не познава него. Тя се чувстваше подобно на Пепеляшка от приказката. Единия ден миеше пода на кухнята и гладеше дрехите на момичетата, а на следващия обядваше с една от най-големите звезди в Холивуд.

— Понякога направо не мога да повярвам на това, което ми се случва.

— Ти го заслужаваш напълно. Знаеш ли, гледал съм онази налудничаво сапунена опера, в която играеше. След като се запознахме, ми беше много трудно да се сетя коя беше твоята героиня.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Наистина ли?

— Никога не бих те познал без перуката.

— Това беше целта. — Разказа му за Джек и че не ѝ бе позволявал да работи.

— А сега как се съгласи?

Джейн се поколеба за миг, после реши да му каже истината.

— Напусна ме, когато приех ролята.

— Сериозно? — Зак изглеждаше шокиран.

— Да. — Тя се натъжи, но вече не се разстройваше както в началото. Започваше да си дава сметка, че е на прав път. — След двайсетгодишен брак. Може би така е по-добре. Но развали отношенията ми с децата. Смятат ме отговорна за случилото се и понякога чувствам вина, че реших да работя, ала не можех повече да живея в лъжа заради него. А освен това... има и други неща...

— Винаги е така. — Той сякаш разбираше всичко и тя бе трогната от вниманието му.

— Разведен ли си, Зак? — Това бе правило за всеки в Холивуд, поне един развод, ако не и повече. Но той поклати глава.

— Не съм. Никога не съм се женил. Аз съм четирийсет и шестгодишен девственик. — Усмихна се и Джейн се разсмя. Само това не. Той бе най-желаният мъж в града. А тя предполагаше, че именно по тази причина не се бе обвързал. Не можеше да го вини. Защо не? — Колко големи са децата ти?

— Джейсън е на осемнайсет и учи в Калифорнийския университет в Санта Барбара, а момичетата са на четиринайсет и на шестнайсет — тя въздъхна, — напоследък ми причиняват много тревоги. Джак ги настрои срещу мен.

— Ще го изживеят. Почакай само майка им да стане най-гледаната актриса по телевизията. Приятелите ще им се подмазват и те отново ще те заобичат. Децата са много податливи. — Тя се зачуди откъде ли знае това, ала се надяваше да е прав. Непоносимо бе да живее с тях във вражда. Не можеше обаче да ги зареже.

Попита я дали беше виждала някой друг от групата след вечерята у Мел, но Джейн не бе се срещала с никого. Когато Зак ѝ каза, че предишната седмица е обядвал с Габи, тя се разочарова. Даде си сметка, че той просто се опитва да се сприятели с останалите, и вероятно поканата му нямаше нищо общо с ухажването. Глупаво бе да храни надежди за мъж като него. Но Зак я покани на обяд отново следващата седмица и я попита къде ще се настани в Ню Йорк. Самият той трябвало да направи избор между „Карлайл“ и „Пиер“, ала си мислел, че ще се чувства по-добре някъде настрани от градския център, затова искал да знае мнението ѝ.

Джейн се засмя.

— Това ми звучи добре. — Съобщи му, че е поканила момичетата да прекарат с нея ваканцията, макар че синът ѝ отказал. Той щял да замине на ски с баща си. Но тя настояла за дъщерите си.

— Тогава ще остана в „Карлайл“.

— Ще бъдеш ли в Ню Йорк и за Коледа? — Щяха да имат четири дни почивка, нямаше защо да се връща, но той не ѝ даде ясен отговор, каза ѝ, че по всяка вероятност ще се прибере вкъщи. Наблюдаваше го внимателно, докато обядваха, Зак изглеждаше изключително добре и тя не разбираше защо я покани да излязат — за да се сприятелят или заради нещо повече. Така и не ѝ определи среща вечер, а Джейн му

беше благодарна дори само за обедите. Докато чакаше да започнат репетициите, животът бе безрадостен. После изведнъж събитията се развиха с шеметна скорост. Пригответи багажа си за Ню Йорк. Пристигнаха тоалетите от Брак, Мел и Сабина я посетиха, макар и поотделно. Момичетата се преместиха при Джак, докато тя беше в Ню Йорк.

Дойде на себе си едва в самолета, на път за Ню Йорк, където започваха снимките. Шейсет души от екипа заминаха на изток с чартърен полет — асистент-режисьори, техници, актьори, оператори. Останалите щяха да се присъединят към тях в Ню Йорк, в самолета бяха приблизително половината. Пиеха вино, пееха, разговаряха, започнаха да се сприятеляват. Сабина бърбеше с Мел и Зак и пренебрегваше останалите, а Джейн се заприказва с Бил. Габи седеше безучастна въпреки опитите на Джейн да я въвлече в разговора. Бил се държеше направо невъзпитано с Гейбриъл по време на полета, Сабина взе нечия китара и запя мръсни песнички, които разсмяха всички. Тази страна от характера ѝ никой не познаваше. Когато се приземиха, повечето бяха подпийнали. Имаше два автобуса за екипа и три лимузини за актьорите в главните роли. Джейн с удоволствие установи, че тя, Зак, Габи и Бил ще отседнат в „Карлайл“, а Мел и Сабина бяха избрали „Пиер“.

Зак вечеря с Габи и Джейн в хотелския ресторант, а Бил предпочете обслужването по стаите. Извини се, че е уморен, и всички забравиха за него. След вечеря отидоха в бар „Бемелманс“ и бърбиха там почти до един часа, а после Зак ги подкани да си лягат. Снимките започваха на другия ден в шест и петнайсет сутринта.

Габи каза, че има нужда от малко въздух, и настоя да се поразходи сама. Твърдеше, че познава Ню Йорк, накрая Зак се съгласи и се качи в асансьора с Джейн.

— Уморена ли си? — Изрече го със загрижен тон и на нея ѝ стана смешно. Луда бе по него. Като приятел. Вече не се надяваше на нищо друго. Очевидно имаше други жени в живота му и тя бе доволна да му бъде просто другар. Той единствен се интересуваше от мнението ѝ, от чувствата ѝ. За пръв път от двайсет години беше с мъж, който проявяваше безпокойство за нея, макар и само като приятел. Във всеки случай караше я да се чувства добре.

Усмихна му се.

— Твърде развълнувана съм, за да съм уморена. Дори не съм сигурна, че мога да заспя. — По това време в Лос Анжелос бе едва десет часът, но тя си даваше сметка, че ако не си легне веднага, ще съжалява на сутринта.

В самолета им раздадоха репликите, казаха им кои сцени ще бъдат заснети на следващия ден, кои актьори и в какъв ред играят. Всичко това бе ново и вълнуващо за Джейн. Преди се бе снимала само в студио и без такава подготовка.

— Мисля, че ние с теб сме първи — напомни й той. Но след неколкократните репетиции в Лос Анжелос сега се чувстваха спокойни.

— Да, после сте ти и Бил, Сабина, аз и Габи... — Бе запаметила всичко точно, Зак й се усмихна и нежно докосна бузата й.

— Спокойно... няма да се провалим... доколкото познавам Мел, ще имаме успех дълго време. Той знае как се правят хитове.

— Надявам се, че си прав.

— Сигурен съм. — Асансьорът спря на нейния етаж, излязоха заедно и Зак я изпрати до вратата. — Това е само началото за теб, Джейн. Ти заслужаваш много повече от всеки, когото познавам, напълно нов живот.

Спря пред стаята си и го погледна сериозно.

— Ти си най-добрият мъж, Закари.

— Не, не съм. — Придоби тъжно изражение и тя се притесни от онова, което прочете в очите му, замисли се какво може да го прави толкова нещастен. За пръв път го виждаше такъв.

— Да, най-добрият си. Ти си тук, до мен, в момент, когато отчаяно се нуждаеш от приятел.

— Радвам се. — Погледна я нежно, после отвори вратата й с нейния ключ. — Сега лягай да спиш, красавице, защото иначе лампата ще те изяде утре. — Той се засмя, а Джейн изпъшка. Сабина все още я плашеше.

— Не смей да го казваш. Ще те чуе чак в „Пиер“.

— Не се страхувай. Тя е сложила в тигана си най-голямата риба. — Отдавна бе разбрал, че Сабина има връзка с Мел, но нямаше намерение да го разпространява. Стигаха му собствените проблеми. И защо не? Ако това й се искаше, защо не, по дяволите? — Лека нощ, сладка моя. — Целуна Джейн по бузата и след малко пак се взеше в

асансьора, мислеше за хора на километри оттук, за миналото, когато бе направил своя избор. Но Джейн не излизаше от съзнанието му и щом се качи в стаята си, се обади да му донесат питие.

Първият ден от снимките бе много натоварен и нервите на всички бяха опънати до крайност. Бяха прочетени хороскопите. Задоволени бяха всякакъв род суеверия. Сабина отказа да се люби с Мел предишната нощ, защото се страхуваше да не изглежда уморена на другия ден. Актьорите изпълниха всички ритуали, с които бяха свикнали да започват снимките. След време щяха да се отпуснат, но още бе рано.

Репликите бяха раздадени предварително, от тях се виждаше, че ще бъдат заснети само четири сцени, макар че в някои дни се предвиждаха по шест, седем или осем. Трябваше да наберат преднина. Намираха се в централата на Ай Би Ем, действието се разиграваше във фойето ѝ на дващест и седмия етаж, а гледката на Ню Йорк, която се разкриваше пред тях, бе невероятна. Първата сцена щеше да бъде заснета във фойето, между Зак и Джейн; докато си припомняше репликите, отново я обзе страхът. Беше ги преповторила сто пъти предишната нощ, а двамата със Зак репетираха многократно в Лос Анжелос, но тя се опасяваше, че паметта ѝ ще блокира и ще забрави всичко.

— Отпусни се — пошепна ѝ на път към караваната отвън, където отиваше да оправи грима си. Едва минаваше шест и половина, всички пристигнаха навреме в три лимузини. Дори Сабина бе придобила професионален вид в черен пуловер и джинси. Нейните дрехи бяха закачени в отделна каравана. Имаше собствена гардеробна, за разлика от Джейн, чиито тоалети висяха на един прът между двата прозореца на караваната, където бе нейната гримьорна. В първата сцена Джейн бе облечена в бяла рокля; косата ѝ вече бе сресана, нахлузи огромен изкуствен гащеризон, за да запази тоалета, докато я гримират. Зак се отби, за да я окуражи, и тя се зарадва, като го видя. Сякаш по чудо беше до нея, когато имаше нужда. Такова бе отношението му и към останалите, което бе рядкост за звезда. Винаги приятелски настроен, винаги вежлив, никога не се оплакваше и все пак се държеше на

разстояние. Дори след обедите им в Лос Анжелос Джейн имаше чувството, че не го познава, макар да го харесваше много. А той се отнасяше неизменно мило с нея.

— Още кафе, госпожо Адамс? — Асистент-режисьорът намина, за да е сигурен, че всичко е наред, и Джейн почувства оживлението във въздуха. Хвърли поглед към Габи и Бил. Гейбриъл имаше сериозен вид, а Бил, както винаги, бе чудесен на външност, но в мрачно настроение. Тя се запита какъв ли е проблемът му. За всички бе очевидно, че нещо го тормози. В тяхната среда той вече си бе извоювал слава на самотник.

Актьорите бяха записани по име и номер на листовите с репликите и Джейн отново прегледа списъка. Беше номер три и играеше в две от четирите сцени, веднъж със Зак и веднъж със Сабина и Габи. Това щеше да е най-трудната сцена, тя разкриваше конфликта и самоличността на трите жени. Всичко заснето този ден щеше да се използва в тричасовото пилотно предаване първата вечер, а през следващите седмици щяха да започнат да снимат и други серии, но никога сцените не вървяха поред. Толкова различно бе от работата във филма „Скритите ни болки“, който се излъчваше на живо. В „Манхатън“ всяко действие имаше смисъл и всичко бе подредено, след дългогодишната си практика тя знаеше как да се измъкне, дори да забрави репликите, а нерядко импровизацията излизаше по-добра. В този филм нямаше право на грешка и всеки кадър щеше да се снима, докато се постигнеше съвършенство.

Отвън в огромен камион приготвяха още кафе, а на всеки се полагаше богата закуска. Но Джейн не можеше да сложи нищо в уста. Беше твърде нервна, за да яде, макар че видя Габи и Мел да влизат в караваната с част от екипа. Храната бе доставена от най-добрата фирма, която обслужваше снимачните площадки в Ню Йорк. Мел не пестеше нищо за хората. Това си личеше от апартамента, в който тя бе настанена в „Карлайл“, и от специалния гардероб, дело на Франсоа Брак. Джейн облече бялото манто, което подхождаше на роклята ѝ, и запали цигара, която угаси почти веднага.

— Готова ли си, красавице? — Зак се бе завърнал в делови костюм и шлифер, с куфарче в ръка. Бяха чудесна двойка, той излезе от караваната и тя го последва.

Отвън имаше поне осемдесет души, въртяха се наоколо, от медицински лица до осветители и сценични работници. Столовете за режисьорите бяха подредени, също още няколко с имената на звездите по тях. Когато Джейн ги видя, потръпна от удоволствие и се ухили на Зак като момиченце. Заобикалящият я свят бе реален, изведнъж тя толкова се развълнува, че не можеше да стои на едно място.

— Чувствам се като дете в първия си учебен ден. — Изкикоти се притеснено, убедена бе, че е забравила репликите си, леко ѝ се повдигаше. Влязоха през въртящата се врата и застанаха във фоайето, наблюдавайки как техните дубльори заемат места, за да могат осветителните да насочат прожекторите. Сякаш мина цяла вечност, докато светлините бъдат нагласени, и в седем и половина режисьорът съобщи, че са готови да започнат. Беше англичанин, с когото Мел бе работил преди, изключително вежлив, стоеше в единия край и разговаряше тихо със Зак и Джейн.

— Репетирали сте вече сцената... харесвате ли репликите си? — Ако някой искаше промени, сега беше времето да се направят, а не след пет дубъла. Джейн беше чула, че при него може да се стигне и до двайсет. И двамата кимнаха утвърдително, Зак се усмихна. — Готови ли сте да започваме?

— Да — изрече колебливо Джейн, Зак също потвърди.

— Добре. — Режисьорът изглеждаше доволен. — Нека опитаме. Репетираме веднъж и записваме местоположението ви. — Вече имаше ленти с разположението на артистите, но заснети с дубльорите, ала той знаеше, че когато изиграят сцената, ще настъпят размествания, макар и малки. Според сценария Зак срещаше Джейн пред асансьорите, спираше я, хващаше я за ръката и я питаше какво прави тук.

— Дойдох да видя сестра си — отвърщаше Джейн, — за да поговорим за дъщеря ѝ. — Зак се опитваше да я убеди да не се качва горе, но тя, изплъзвайки му се, влизаше в асансьора. Вратите се затваряха и с това сцената свършваше. Следващите кадри щяха да снимат горе, където Джейн се срещаше с Бил, този епизод обаче не беше предвиден за първия ден.

Изираха сцената веднъж заради режисьора, само две от лентите бяха сменени, после всички бяха помолени да отстъпят и да замълчат. Във фоайето бе претъпкано. Навън беше студено и много от членовете на екипа влязоха вътре. Освен това всички искаха да наблюдават

действието. Повечето носеха сини джинси и каубойски ботуши или маратонки, тежки якета и плетени или бейзболни шапки, а Зак и Джейн бяха издокарани в скъпи дрехи. Не беше трудно да бъдат различени като звездите на снимачната площадка.

Някакъв глас извика:

— Тихо... Запазете тишина!... — После изведнъж се чу: — Камера! — И Джейн тръгна грациозно през фоайето, спря пред асансьорите, видя Зак, после се извърна, когато той пристъпи към нея и я хвана за ръката.

— Джесика? — възкликна той, както бе според сценария. — Какво правиш тук?

Джейн го погледна, сякаш не бе сигурна какво да каже, и след това малко троснато отговори:

— Дойдох да се видя със сестра си, Ейдриън.

Сцената напредваше, вратите на асансьора се затвориха и същият глас се провикна:

— Край... Добре!... Много добре... — Режисьорът изглеждаше доволен, асансьорът се отвори, Джейн излезе, усмихваше се от вълнение, беше й забавно. Режисьорът пак разговаря с тях и заснеха сцената повторно. Още четири дубъла и накрая се чу милостивата му заповед: — Правете копие.

Дадоха им почивка, а дубльорите заеха местата си за друга сцена и Джейн с изненада отбеляза, че минава осем. Бяха прекарали на снимачната площадка повече от час. Времето сякаш летеше. Тя не участваше в следващата сцена, но искаше да погледа Бил и Зак. Никога не бе виждала как играе Бил и беше любопитна да се запознае със стила му. Стоеше отстрани и разговаряше със Зак, нагласяването на осветлението отне още половин час. Знаеше, че в студио понякога за това е необходимо два пъти по толкова, но на терен всичко се развиваше по-бързо, с малко повече късмет.

— Кафе, госпожо Адамс? — предложи й някой и тя направи знак с глава, че не желае. После се обърна към Зак.

— Какво мислиш? — Нямаше търпение да разбере мнението му.

— Според мен всичко ще е наред. — Всъщност бе невъзможно да се прецени. И двамата знаеха, че през следващите седмици щяха да се лутат между триумфа и провала и рейтингът им все още нямаше да е гарантиран. Единственото сигурно бе прословутата репутация на

Мел, че прави хитове. Всички разчитаха на това, но трябваше да дадат и своя принос и те бяха готови да се заловят здраво за работа.

Бил влезе във фоайето, изглеждаше особено елегантен в сивия костюм, русата му коса блестеше като злато на силната светлина, Джейн го следеше с очи, стори ѝ се красив, млад и енергичен. Досега не си бе давала сметка колко е мъжествен. Страхотен беше.

Очите му срещнаха погледа на Зак и Джейн се оттегли. Докато двамата мъже се съветваха, мина още половин час, преди осветителите да се уверят, че всичко е наред, после Бил и Зак репетираха, лентите бяха нагласени отново и един глас извика:

— Тишина, моля ви... тихо... ще снимаме!... Тишина... моля ви, тишина... Насочете камерата... Светлина!... Камера! — Джейн усети отново същата тръпка. Странно колко много означаваше за нея всичко това, дори само присъствието ѝ тук. Струваше си цената, която бе платила. До момента не бе осъзнавала колко е била нещастна с Джак. Единственото, което я бе поддържало, беше ролята ѝ в сапунената опера, но сега целият ѝ живот се възроди. Децата ѝ липсваха, ала прекарваше толкова добре, изобщо не чувстваше отсъствието на съпруга си и най-сетне разбра колко мъка ѝ е причинявал. Не си бе позволявала да мечтае за бъдещето, а сега му се наслаждаваше. Отнасяха се с нея като с личност. Играеше една от главните роли в „Манхатън“, а вярата на Мел в крайния успех на филма бе заразителна. Всички бяха сигурни. Почти. Искането да се превърне в реалност, „Манхатън“ да е най-големият филм на следващия сезон.

Сцената между Бил и Зак бе по-сложна и режисьорът ги накара да я повторят осем пъти, преди да изрече магическото:

— Правете копие! — Чу се обща въздишка на облекчение. Интересно ѝ бе да наблюдава Бил. Беше толкова хубав, бодър и енергичен, толкова различен в сравнение с реалния живот, където бе потиснат и разсеян, резервиран в отношенията си с колегите. Сега разбра защо Мел го е наел и защо скоро всяка американка ще го боготвори. Страхотен беше. Също и Зак, спокоен и зрял. Имаше по нещо за всекиго. Джейн се върна в караваната си с усмивка, за да се преоблече за следващата сцена. Първата със Сабина. Щяха да снимат горе. Плащаха хиляда долара наем на ден за кабинета. Мястото бе приказно, като стъклена кутия, увиснала в ъгъла на сградата, от огромния прозорец се виждаше почти цял Ню Йорк. Но Джейн не

мислеше за гледката, докато се преобличаше. В главата ѝ бяха Сабина и Габи и тя самата като техен контрапункт. Плашеше я мисълта, че ще работи с красиво младо момиче и голяма звезда със силно сексуално излъчване като Сабина. В тяхното обкръжение се чувстваше никоя; сякаш досещайки се с какво е заето съзнанието ѝ, Зак се появи, само да ѝ помогне да закопчае ципа на роклята си. Беше в убито тъмносиньо, което подходеше на червената ѝ коса. Подчертаваше пищната ѝ гръд и тънката талия, гладките бедра и забележителните ѝ крака. В крайна сметка Франсоа Брак се бе справил добре.

— Изглеждаш прекрасно, Джейн. — Подаде глава през вратата и подсвирна, а това я накара да се засмее. Не му приличаше да се държи така в елегантните си дрехи.

— Изплашена съм. — Очите ѝ го потвърждаваха.

— Ще се представиш отлично. Ще бъдеш номер едно. — Посочи с показалец нагоре и Джейн му се усмихна с благодарност. Отчаяно се нуждаеше от насърчение и той го разбираше.

— В моменти като този се чудя защо Мел ме взе за филма.

— Не е нужно да се терзаеш. Той знае какво прави. Жените ще те харесат, а коленете на мъжете ще се подгъват, като те видят. Сабина е нещо друго. Тя е силно преживяване, а ти... — Очите му се изпълниха с тъга, а в гласа му се прокрадна нежност, когато продължи: — Ти си жена от главата до петите, Джейн.

— Благодаря ти, Зак. Ще дойдеш ли горе да гледаш?

— Мисля да те оставя сама. Там ще е голяма блъсканица. Освен това бързам да се преоблека за следващата сцена със Сабина. — Действието се развиваше друг ден и той трябваше да сложи нов костюм. Мел бе платил немалко за дрехи на участниците. Но той съзнаваше, че е направил голяма инвестиция в бъдещето. В никой друг филм артистите нямаха такъв гардероб, това придаваше на продукцията съвсем различен дух — на елитност и висшата класа, на богати и уважавани в обществото хора. У Мел Уекслър и неговите сериали нямаше нищо евтино.

Зак беше прав. Когато Джейн се качи горе, видя, че кабинетът е препълнен с хора с камери и апаратура. Гримьорката и фризьорката я чакаха, освежиха я, докато дубльорите си вършеха работата, а разположението на камерата бе променено няколко пъти. Джейн забеляза Габи, която стоеше безмълвно в ъгъла в елегантна сива

вълнена рокля на Франсоа Брак, изработена специално за нея. Изглеждаше млада, в същото време бе шик и имаше вид на богато момиче. Сабина не се виждаше, появи се едва след час. Един мъж с радиотелефон съобщи долу, че са готови, и тя се качи в кабинета; беше невероятна в яркочервената вълнена рокля със сако. Нямаше съмнение коя бе звездата, когато излезе от асансьора със стил, ефектно, самоуверено, все едно я бяха изстреляли от оръдие. От момента, в който се появи, всичко се раздвижи.

— Тишина!... — Сега гласът викаше сякаш по-силно. — Тихо!... Моля, запазете тишина... По местата... — Джейн се промъкна през тълпата, за да се озове, където трябва. Този път нямаше репетиция. Сабина смяташе, че не се нуждае от нея. Режисьорът уважи решението ѝ. Габи отиде на мястото си и застана мълчаливо, без да помръдне, лицето ѝ изразяваше очакване, бе младо, а Джейн и се усмихна мимоходом. Чувстваше се като кон преди състезание, чудеше се кой ще е победителят, дали няма да са всички те. Сабина никога не бе изглеждала по-красива. Тежкият грим сякаш бе заличил годините от лицето ѝ, а косата ѝ беше забележителна. Носеше дълги златни обеци и едър наниз перли, на дясната ѝ ръка се виждаше голям диамантен пръстен. Всичко бе взето под наем за снимките от Хари Уинстън. Мел държеше дори бижутата на актрисите да са истински. — Тишина, моля... Светлина!... Камера! — Сякаш бе родена за ролята. Сабина Зае мястото си зад бюрото, после се изправи величествено и погледна Джейн, а Габи влезе, пристъпвайки бавно зад нея.

— Какво правите тук? Искам да кажа и двете... — Очите ѝ блестяха като зелени изумруди, сякаш не говореше, а ръмжеше и репликите бяха станали част от нея. Джейн се чу, че отговаря в изблик на чувства, така както бе репетирала многократно, а Габи се държеше, все едно бе истинската Тамара Мартин, а не Габи Смит. Беше невероятно, че това се случва с тях, те изведнъж бяха подчинени на живота в „Манхатън“, очите на Сабина искряха, когато им нареди да се махат, заобиколи бюрото и натисна едно копче. С него трябваше да повика Зак, но това се случваше в следващата сцена. Джейн застина, като чу гласа на режисьора.

— Страхотно!... Страхотни сте всички!... Още веднъж, моля. — Заснеха три дубъла и след последния той сияеше. — Господи, колко сте добри. Правете копие. — Разнесоха се викове на одобрение, не

беше ясно към кого са насочени. На Джейн ѝ се искаше да скача и да крещи от възбуда, в далечината видя Зак и сълзи напълниха очите ѝ. Запита се дали някога ще свикне с вълнуващата атмосфера на филма. Дори Сабина бе доволна, а Габи сияеше. Беше станало добре. Всъщност недобре, а отлично. Беше велико. Всички го чувстваха инстинктивно.

През следващия час нагласяваха светлините за поредната сцена, хората от сградата, която бяха наели, се струпаха по края да гледат звездите и да се опитат да разберат поне малко от сюжета. Ала не се виждаше нищо повече от суетящи се осветители и сценични работници, обядът бе определен за дванайсет и трийсет. Така бе според изискването на профсъюзите и нямаше нужда още в началото да работят извънредно. Всички се върнаха за обяд в караваните си. Имаха едва един час. Следобед времето направо летеше, раздадоха им също репликите за другия ден. Мел се появи на снимачната площадка; както всички усещаха, беше доволен. Тръгна, преди да са свършили снимките, а Сабина се върна сама с лимузината си в „Пиер“, Зак остана в другата. Искаше да мине да се види с един приятел, преди да се прибере в хотела. Джейн се качи в третата кола заедно с Бил и Габи.

— Ох, уморих се. — Чудно защо изпитваше такова изтощение, но в същото време се чувстваше чудесно. — Какво мислите?

— Струва ми се, че трябва да се усъвършенствам доста — скромно отбеляза Гейбриъл, а Бил за пръв път я погледна с топлота.

— Добра си. Много добра. Тази сцена, в която играете трите, е великолепа. — Джейн също мислеше така и му се усмихна.

— Благодаря. Ти изглеждаше фантастично в кадрите със Зак. — Поговориха за свършената работа и заедно прегледаха репликите за следващия ден. Щяха да бъдат заснети шест сцени, три от тях големи, бяха им раздали сценариите, които трябваше да разучат в хотелските си стаи.

— Искаш ли довечера да поработим заедно? — Габи погледна Бил с надежда, но той поклати глава.

— По-добре се справям сам. — Прозвуча неучтиво и тя отново бе разочарована.

— Аз ще репетирам с теб, ако искаш — предложи Джейн услугите си, ала те имаха само една сцена заедно, и то кратка.

— Благодаря. Винаги се нуждая от помощ. — Габи толкова силно желаше да се представи добре, че Джейн реши на всяка цена да ѝ помогне. Тя изглеждаше малко по-голяма от собствените ѝ дъщери, макар да знаеше, че е с десет години по-възрастна от Алиса, най-малкото дете на Джейн. Трудно бе за вярване. Приличаше на момиченце, облечена в джинси и маратонки, а лъскавата ѝ черна коса бе хваната на две опашки. Очевидно не бе направила впечатление на Бил, той избягваше погледа ѝ по пътя към хотела, говореше главно с Джейн. Щом пристигнаха в „Карлайл“, побърза да ги остави и да се прибере в стаята си. Джейн покани Габи да отиде при нея по-късно, щяха да вечерят и да репетират заедно.

— Искам първо да взема една гореща вана и да полежа.

— Аз също. — Габи се усмихна. Бил изчезна с цяла купчина бележки, които му бяха оставили на рецепцията, а двете жени се качиха заедно с асансьора и когато тръгнаха по коридора, Габи се обърна към Джейн с тежка въздишка. — Бил се държи толкова неприветливо. Поведението му затруднява работата с него.

— Разбирам. Може би просто е изнервен.

— А кой не е? — Габи сви рамене. — Всички сме напрегнати. Това е голям филм, голям успех за всички нас, като изключим Закари и Сабина, които вероятно са свикнали със славата. Но, за бога, не е необходимо да ръмжи през цялото време. Държи се, все едно има кочан в дупето. — Джейн се разсмя и отново си спомни за дъщерите си.

— Дай му време. Все още не сме свикнали един с друг. Накрая ще сме едно голямо семейство. Така стана в предишния филм, в който играх.

Гейбриъл се взря в нея с интерес.

— Кой е той?

— „Скритите ни болки“.

Тя започна да се смее.

— Баба ми го обожаваше.

Джейн я погледна с печална усмивка на лицето.

— В това беше бедата. Решиха да привлекат друга публика и ангажираха по-млади актьори. Затова ме освободиха.

— Съжaliaваш ли? — Гейбриъл ѝ се усмихваше. Харесваше я.

— По дяволите, не! — Джейн разтвори ръце в знак на философско примирение. — В края на краищата изгубих само ролята в една сапунена опера и брака си.

Габи разшири очи.

— Сериозно? Заради това?

— Дълга история. Някой път ще ти разкажа. Когато имаме свободни десет часа и бутилка бренди до нас. — Двете жени се засмяха и Гейбриъл се прибра в стаята си с обещанието да иде при Джейн след час. Все едно живееха в пансион и вечерта се събираха да пишат домашната си работа.

Срещнаха се по-късно и разговаряха до полунощ, макар да знаеха, че трябва да станат в четири и половина. Съвсем забравиха за останалите актьори и се съсредоточиха върху своите реплики. Докато те упорито се трудеха, Бил бе изпаднал в истерия и трескаво издирваше импресариото си. Опитваше се да го открие от часове; колкото по-добре вървеше филмът, толкова по-голяма вина изпитваше към Санди. Най-сетне се свърза с Хари, държеше цигара между треперещите си пръсти.

— Как върви?

— Добре.

— Това ли е всичко? Добре? Ти участваш в най-големия филм в живота си, на снимки в Ню Йорк си заедно със Сабина Куорлс и Закари Тейлър, работиш за Мел Уекслър и единственото, което ми отговаряш, е „добре“?

— Нека тогава да е „прекрасно“. Слушай, Хари, можеш ли да ми направиш услуга? — Лежеше на леглото, все още с коженото яке, на лицето му бе изписано безпокойство. Мисълта за нея го подлудяваше. Ами ако е умряла и Уекслър открие, че са били женени? Откакто бе в Ню Йорк, твърдо бе решил да ѝ помогне да оздравее. Длъжен бе. Дори се обади на родителите ѝ, но те не знаеха къде е, приятелите ѝ също му отговориха, че нямат представа. — Би ли могъл да провериш вместо мен и да разбереш нещо за Санди?

Хари започваше да си мисли, че за него тя е като маниакална идея, не можеше да проумее страха или по-скоро чувството за дълг, което го терзаше.

— Защо просто не я забравиш?

— Не мога. Тя трябва да оздравее. — Вече дори не я обичаше, но не бе в състояние да я забрави.

— Ами обади се в полицията. Те вероятно знаят повече от всеки друг. — Сарказмът му подразни Бил, невинният му вид на сладко русо момче бе опорочен от страха, който го обзе.

— Не е смешно.

— Нямах намерение така да прозвучи. Ти ще бъдеш най-големият глупак, ако отново я върнеш в живота си. А Мел няма да се отнесе с разбиране, открие ли, че си женен за наркоманка. — Ето до това се свеждаше всичко, поне ако оздравееше, щеше да направи необходимите постъпки да се разведе с нея тихомълком.

— Не те карам да се обадиш на моя агент по печата, а те моля да я намериш.

— Как? Да изляза с торба пари и да я попитам дали не я иска?

— По дяволите! — Бил избухна и скочи на крака със слушалка в ръка. — Не ме измъчвай, Хари.

— Добре... добре... Ще се опитам. Но, за бога, Бил, успокой се. В Ню Йорк имаш задължения. Големи. Как върви работата, сериозно?

— Всичко е наред, да ти кажа истината обаче, Хари... — Трябваше да сподели с някого, не можеше да издържа повече. — Ужасно се тревожа за Санди. — Тази мисъл го терзаеше постоянно. Страхът, че би могъл да бъде замесен в скандал, и безпокойството за жената, която някога толкова бе обичал.

— Ще сторя каквото мога. Но направи ми и ти услуга. Съсредоточи се върху работата си. — Хари се надяваше, че Бил може да се заинтригува от младата актриса, която му бе партньорка, но засега не усещаше признаци на интерес и много съжеляваше за това. — Ще ти позвъня, ако разбере нещо. — Ала Бил получи желаната информация по-скоро. Обади му се майка ѝ, а и същия ден го съобщиха в новините. Бе погълнала свръхдоза в някакъв долнопробен хотел на булевард Сънсет.

От медицинската служба пристигнаха тъкмо навреме, този път имаше съмнения, че е засегнат мозъкът. Когато Бил се обади в болницата, не му позволиха да разговаря със Санди. Два дни по-късно, след като бе звънил стотици пъти, му отговориха, че е изписана. Майка ѝ му съобщи, че веднага е изчезнала, и отново никой не знаеше къде е. Бе им известно единствено, че живее с търговец на наркотици, някъде в Ингълуд, но никой не бе сигурен, а родителите ѝ бяха вдигнали ръце от нея. Не се бе явила в съда по обвиненията, които бяха повдигнати срещу нея в края на август, и имаше заповед за арестуването ѝ. Ситуацията бе кошмарна, Бил не знаеше как да постъпи. Бидейки в Ню Йорк, не можеше да направи почти нищо, мъчеше се да се съсредоточи върху работата си. На следващия ден, след като бяха намерили Санди, се наложи да снимат единствената му сцена осемнайсет пъти и той усещаше, че ще полудее, като се опитваше да не мисли за нея.

— Мога ли да ти помогна някак си? — попита го внимателно Джейн след снимките, но Бил само поклати глава и извърна очи, за да не разбере тя чувствата му. Съвсем ясно беше, че с него става нещо. Когато най-сетне я погледна, очите му бяха на уморен човек.

— Не, но ти благодаря. — Джейн беше чудесна жена, макар той да нямаше много общо с нея. Непрекъснато говореше за децата си. Ала Гейбриъл беше тази, която го подлудяваше. Държеше се толкова приятелски и весело през цялото време, че приличаше на малко кученце. Искаше да репетира заедно всяка свободна минута, която имаха, а той не желаше да я вижда. Силно му напомняше Санди и правеше живота му още по-труден.

Дори Мел забеляза, че Бил е по-мрачен, отколкото при пристигането им, но докато вечер преглеждаха заснетия през деня материал, установяваше, че въпреки всичко играта му е безупречна.

— Добър е — призна режисьорът. — Ще стане още по-добър, когато се успокои. Почти през цялото време е толкова притеснен, сякаш всеки момент ще експлодира от натрупаното вътрешно

напрежение. Но си знае работата. Професионалист е. — Именно това го спасяваше и караше другите да му прощават мрачните настроения. Единственият човек, когото той явно отблъскваше, бе Габи. Ала тя имаше свои собствени проблеми, които не бе споделила с никого. Майка ѝ се обаждаше по пет пъти на ден и я молеше да прекара Коледа с тях.

— Скъпа, посочи ми една основателна причина. — С всеки ден гласът ставаше все по-настоятелен, а Гейбриъл с мъка запазваше спокойствие. Писна ѝ да дава обяснения.

— Работя по осемнайсет часа дневно, мамо, всеки ден ставам в четири и половина.

— Трябва да се храниш. Защо не идваш на вечеря у нас? — В официално облекло с още двеста от най-близките приятели на родителите ѝ. За Шарлот това имаше смисъл, но не и за Гейбриъл.

— Вечерям в стаята си и репетирам с останалите колеги. — Всъщност се упражняваше само с Джейн, но все още не бе изгубила надежда, че ще привлече и Бил в свободното им време. Убедена бе, че така ще подобри играта си.

— Това не е здравословно, скъпа. Имаш нужда да излизаш.

— Казах ти, ще дойда на Бъдни вечер.

— Тук си от три седмици, а още не сме те видели. Чакам те утре вечер. Всички те са твои стари приятели и много искат да се срещнат с теб. — Глупости, на никой не му пукаше и тя го знаеше. Всички те бяха приятели на родителите ѝ, хора, които ѝ бяха неприятни. Най-големите имена в Ню Йорк, постоянно присъствие в авторитетните светски списания и справочници, където публикуваха снимки на скъпите им порцеланови и кристални сервизи, на масите, подредени за вечеря за двайсет души във вечерно облекло. Този живот тя ненавиждаше от дете, а сега не бе променила отношението си. Дори го бе намразила още повече, животът на родителите ѝ нямаше нищо общо с нейния. Той принадлежеше единствено на тях. Въпросните хора никога не бяха се нареждали сред приятелите ѝ. За тях Гейбриъл не беше нищо друго, освен „дъщерята на Шарлот и Евърет“.

— Мамо, наистина не мога. Нямам какво да облека. Оставих всичко в Калифорния. — Това не беше съвсем вярно. Имаше официални тоалети, изработени за нея от Франсоа Брак, и тя можеше да вземе нещо под наем. Никой нямаше да се възпротиви. Знаеше, че

Сабина вече бе обличала две-три от вечерните си рокли, когато излизаше с Мел, и не ѝ направиха забележка, тъй като те изглеждаха достатъчно добре за снимките.

— Ще поръчам да ти изпратят нещо от „Бендълс“.

— Не искам нищо от „Бендълс“. — Вече говореше през зъби. — Не желая да идвам.

— Чакаме те в седем и половина. — Майка ѝ затвори, а Гейбриъл остана загледана в слушалката, която държеше в ръка.

— Майната му. — Майка ѝ нямаше да се промени. Очакваше Габи да се появи на шибаното им парти по случай Бъдни вечер. Лош късмет, че беше на снимки в Ню Йорк. Сякаш отново бе дете, непрекъснато ѝ заповтаряха, така беше, след като отиде в „Сейнт Пол“ и дори в Йейл. Не пожелаха да разберат, че дъщеря им е пораснала. Дори сега, когато живееше на Западното крайбрежие и имаше своя работа и кариера. Те не им придаваха значение. Преструваха се, че няма такова нещо и че тя не е актриса.

На следващата сутрин бе в отвратително настроение, но то тъкмо отговаряше на духа на сцената, в която щеше да се снима с Бил. Сценарият предвиждаше между тях да се разрази голям спор и Габи изглеждаше съвсем искрена, като му се разкрещя и хвърли нещо по него. Вероятно не можеше да е по-добре дори да бяха репетирал и в продължение на седмици и двамата бяха доволни, когато си тръгнаха от снимките, макар че той не ѝ каза дума. Тя влезе в гримьорната си и неохотно подбра една рокля. Беше семпъл вечерен тоалет от черно кадифе. Подписа се на калъфа, а роклята отнесе в хотела същата вечер, когато се качиха с Джейн в лимузината.

— Ще ходиш ли някъде? — Джейн ѝ се стори доволна. Толкова бе мила с всички, че на Габи ѝ стана мъчно. Изглеждаше самотна и май бе лапнала въдицата по Зак. Той явно я харесваше, но очевидно страстта му не бе всепоглъщаща.

— Ще излизам с приятели. Живяла съм тук. — Тя се извиняваше, а Джейн се радваше за нея.

— Дъщерите ми пристигат утре от Лос Анжелос. Мисля да им покажа снимачната площадка, да я разгледат преди коледната ваканция.

— Сигурно ще им е интересно. — Но Гейбриъл не беше изпълнена с ентузиазъм. Докато пътуваха към хотела и минаваха край

разнообразните пищни витрини на магазините по Медисън Авеню, тя се чувстваше съсипана както никога преди. Знаеше, че апартаментът на родителите ѝ ще е претрупан както винаги с коледни дръвчета, подготвени от цветаря им за хиляди долари. Дори и като дете ги мразеше. Всичко беше толкова изкуствено и свършено. Нямаше топлина, нито уют, така както трябваше да е на Коледа, със смешна украса и пуканки по дръвчето, както за останалите деца. Очакваше да присъства на поредната гощавка, която светските списания после щяха да опишат подробно, както на няколко пъти досега.

Двете жени се разделиха в коридора на хотела. Гейбриъл отиде да се преоблече, питаше се как в крайна сметка майка ѝ я бе принудила да отиде у тях. Беше поръчала лимузина за седем и петнайсет, събра косата си на кок и в красивата рокля на Франсоа Брак приличаше на малка принцеса, когато слезе по стълбите и се натъкна във фойето на Бил, който носеше в ръце списания. Спря я и ѝ се стори заинтригуван, сякаш наистина се интересуваше какво ще прави тази вечер. Тя му се усмихна и заговори за сцената, която снимаха същия следобед.

— Мисля, че беше супер.

— Така смятат всички — отвърна той неопределено.

— А ти?

— Винаги може да се направи по-добре. — Имаше навик да критикува всичко и всекиго. Според Джейн Бил се държеше така, защото бе нещастен, но Габи приемаше това като неуместно извинение за постоянно мрачното му настроение. Трудно бе да се обясни поведението му.

— Не бъди толкова суров към себе си.

— Не съм. Знаем кога мога повече. На парти ли отиваш? — Тя се изненада, че той се поинтересува, защото по правило едва я поздравяваше и винаги се сопваше, когато го заговореше.

— Ще се видя с приятели.

— Хубава рокля. От гардероба на филма ли я взе? — В тона му имаше нещо подигравателно и бузите ѝ пламнаха, заради което тя се презря.

— Да, но подписах бележка, не се тревожи.

— Няма значение. Чух, че Сабина непрекъснато ползва тоалетите. Дори в договора ѝ пише, че би могла да ги задържи, може би и ти ще направиш същата сделка.

Всяка негова дума обаче звучеше заядливо и на нея ѝ се искаше да го зашлеви.

— Ще имам предвид. — Отдалечи се, замаяйки кадифеното наметало на раменете си, той я проследи с поглед, после промърмори „лека нощ“ и забърза към асансьора да го хване, преди да е тръгнал нагоре. Опита се да забрави забележките му, но те все едно влошиха настроението ѝ за вечерта, която и без това подозираше, че ще ѝ е неприятна. И то с основание, мислеше си тя, докато се качваше с асансьора в сградата на ъгъла на Пето Авеню и Седемдесет и четвърта улица, икономът я чакаше на площадката. Той посочваше на гостите къде да оставят палтата си, посрещаше всеки, топло прегърна Гейбриъл, а един фотограф от „Умънс Уеър Дейли“ побърза да я снима. Изведнъж тя разбра в какъв капан е попаднала. Несъзнателно се бе изложила на вниманието на печата и анонимността ѝ като Гейбриъл Смит внезапно бе застрашена. Цяла вечер избягваше апаратите, но безуспешно, присъстваха четирима репортери, всеки с фотограф, и отделно техни колеги от „Умънс Уеър“ и „Таун енд Кънтри“.

— Скъпа... изглеждаш чудесно... добре дошла вкъщи!... — Майка ѝ я целуна, като внимаваше да не развали грима си, двете тъмнокоси хубавици, които си приличаха, бяха увековечени за идните поколения и за читателите на неделните вестници. Майка ѝ бе красива, както винаги, в тъмносиня атлазена рокля на „Галанос“, с подходящ шал и поразителна сапфирена огърлица в комплект с обеци. — Баща ти те чака в библиотеката. — Посочи с елегантен жест към любимата стая на баща ѝ, а тълпата новопристигнали все едно я побутна натам; сред гостите обикаляха сервитьори с табли с хайвер и шампанско. Познаваше приблизително половината от помощния персонал и две трети от гостите, едва откри баща си сред навалищата около бара. Както обикновено пиеше водка „Столичная“ с много лед, погледът му светна, щом видя Габи.

— Ето я... малкото ми момиче... о, боже, колко си красива. Майка ти ще ревнува. — Когато я гледаше, очите му винаги танцуваха. Евърет Торнгън-Смит обожаваше единственото си дете, както твърдеше жена му, до безумие. Тя се отнасяше по-разумно към Гейбриъл, макар че също я обичаше, но доста се разочарова, когато Габи за нейна почуда настоя да подхване кариера в Холивуд. Затова майка ѝ не се интересуваше твърде много от филма. Ала Евърет

разказа на всички, че Габи „ще става звезда“ в продукцията на Мел Уекслър. Обсъждаше списъка на актьорите и възторгът му нарастваше с всяка изпита водка.

— Тя засенчва Сабина Куорлс, уверявам ви! — Усмихна ѝ се с обич, беше я прегърнал през раменете, вечерният му костюм бе с идеална кройка, от моделиера му в Лондон, а фотографите регистрираха бащината му гордост, докато репортерите записваха всяка негова дума.

— Кой е продуцент на филма, госпожице Торнтън-Смит... Как се казва? — В Холивуд нямаше човек, който да не знае, но в светските рубрики на нюйоркските вестници Мел Уекслър не се споменаваха така често. — Една от главните роли... — Тя ги убеждаваше, че нейната роля е малка, ненавиждаше се, че дойде. Знаеше си, че посещението ѝ ще завърши с катастрофа. Две години в Холивуд, без абсолютно никой да разбере коя е, а сега всичко свърши.

Нещата се развиха по-зле, отколкото предполагаше. Снимките не само бяха отпечатани в „Умънс Уеър“ и „Таун енд Кънтри“ през следващия месец, но се появиха в градските вестници още на сутринта. Големи, ясни фотографии, на които се виждаха прегърнати с баща ѝ, как пият шампанско, или двамата заедно с иконома.

„Евърет Торнтън-Смит, гордият баща на Гейбриъл, която изпълнява една от главните роли в новия сериал на Мел.“

Имаха дори нахалството да изпишат грешно името ѝ, ала снимката на Габи бе необичайно контрастна, освен това бяха изложени всички факти, които тя мразеше през целия си живот — кои са дядовците ѝ, Бентън Торнтън-Смит от страна на баща ѝ, основател на шест банки, на най-голямата фармацевтична компания в източните щати и на няколко жп линии. Да не говорим за Харингтън Хокс Четвърти, дядо ѝ по майчина линия, пред когото Торнтън-Смит изглеждаше просяк. На сутринта, след като прочете вестника, тя ги ненавиждаше всички, особено майка си, която я бе уговарила да отиде.

Не проумяваха нищо, най-малко желанието ѝ да бъде просто Габи Смит или колко важна е за нея кариерата ѝ. Още в Йейл беше махнала от името си Торнтън, защото не можеше да понесе бремето на славата — една от аудиториите и библиотеката бяха наречени на дядо ѝ.

Малко преди шест часа на вратата ѝ се почука и тя отвори с тревожно чувство. Беше Джейн. Усмиваше се, сякаш току-що бе получила подарък, а Габи се мобилизира да посрещне нападите, които я очакваха през деня, дори може би от страна на Джейн. И преди бе ставала обект на подобни нападки, но все пак успяваше да ги избегне. Никой не я приемаше на сериозно, когато се разбереше коя е. За хората бе непонятно, че е толкова богата, а работи, и то добре.

— Здравсти. — Габи чакаше да чуе нещо, но Джейн влезе направо в стаята, облечена в джинси, маратонки и топло яке. Предния ден времето беше студено, а те имаха три сцени навън, в парка, и още четири в офиса в Ай Би Ем. Джейн, изглежда, беше в отлично настроение. — Какво става?

— Радвам се, че отново ще видя моите момичета. Сякаш е минала цяла вечност, откакто бях с тях. — Вечерта купи малко коледно дърво и го украси в тяхна чест с играчки.

— А, да. — Габи се страхуваше да каже нещо повече, ужасяваше се, че Джейн и целият свят са прочели вестника, най-малкото колегите и екипът, което беше най-лошото.

— Добре ли си? — Джейн хвърли поглед през рамо, докато Габи обличаше палтото си.

— Да. — Но за нея не бе характерно да бъде мълчалива и двете го знаеха.

— Хубаво ли прекара снощи?

— Не. — Отговорят бе кратък и ясен и Джейн реши да не разпитва повече. Габи носеше роклята на рамо в найлонова чанта и двете се качиха в лимузината, която ги чакаше пред хотела. Зак и Бил обикновено пристигаха с другата, а Сабина бе отседнала в „Пиер“, така че можеха да потеглят.

— Габи, какво има? — попита Джейн притеснено, докато пътуваха към снимачната площадка в парка, а Габи твърдеше, че всичко е наред. Когато слязоха от колата, се разтрепериха от студ, духаше леден вятър и очите им се насълзиха. Ужасно неприятно бе да работят в такова време. Караваните ги очакваха в тъмнината, а

галоните горещо кафе, какао и чай, които помощниците им сипваха, едва ли щяха да ги спасят.

Както винаги само Зак и Джейн бяха в добро настроение, всички други пъшкаха и се оплакваха. Вятърът пробиваше дори в караваните и свистеше през пролуките; първото камъче в градината на Гейбриъл подхвърли Бил, който ѝ се усмихна подигравателно, отпивайки от кафето си:

— Ще обикаляш ли днес бедняшките квартали с благотворителна цел, Гейбриъл?

Погледна го с очи, изпълнени със страх и омраза.

— Какво означава това? — Но тя разбра. Чудесно го разбра. По дяволите... сигурно е прочел...

— Сутрешният вестник ми беше много интересен. Нямах представа, че сред нас има такава знаменитост.

— О? — Зак повдигна вежди, очевидно не знаеше нищо, а Гейбриъл изпита желание да се самоубие. По обяд нямаше човек, който да не е разбрал, животът ѝ се превърна в истински ад. Това бе житейската ѝ история, а тя бе отегчена до смърт от нея.

— Много лошо, че подобен боклук ви прави впечатление, господин Уруик. — Буквално изстреля думите срещу Бил, прибра се в караваната и затръшна вратата.

— Какво става? Интимна шега? — попита Зак и Бил не можеше да не му каже. Ключката за „госпожица Торнгън-Смит“ несъмнено бе любопитна.

— Знаеш ли коя е?

— Очевидно ти знаеш. Да не би да е Бостънският удушвач в женски дрехи или някоя известна персونا?

— Чувал ли си за Торнгън-Смит? — Бил придоби самодоволен вид.

— Фармацевтичната компания?

— Само незначителна част от състоянието.

— Май купих акции от нея.

— В такъв случай ти притежаваш малка частица от госпожица Габи.

Зак подсвирна в ледения въздух.

— Същият Торнгън-Смит? Сигурен ли си?

— Погледни последната страница на сутрешния вестник. Над некролозите.

— Надявам се. — Зак веднага намери вестник, а когато Джейн свърши с първата сцена, ѝ го подаде. Тя прочете статията с широко отворени очи и почуда.

— Габи е толкова приятно момиче, че човек никога не би предположил...

— Виж ги — добави с ироничен смях Бил, — под маската на нашата обикновена малка госпожица Габи Смит се криела богатата кучка.

— Не бих я нарекъл така — защити я Зак.

— Безобразие, Бил! — Джейн бе категорична, отношението му я подразни, изведнъж се досети защо Габи бе толкова притеснена сутринта. Сигурно е зърнала вестника. Очевидно мразеше да се хвали с произхода си, което беше възхитителна черга. Цяла сутрин Джейн си мислеше за нея много повече от друг път и по-късно предобед ѝ каза: — Мила, според мен ти си страхотна.

Габи се усмихна мрачно.

— Останалите обаче не са на това мнение. Екипът ще ме намрази още повече, когато разбере. Толкова внимавах в Холивуд, а сега заради глупавото парти всички ще узнаят. Опитах се да обясня на майка си — очите ѝ се напълниха със сълзи, като си спомни безполезните разговори, — но тя не щеше и да чуе. Според нея това е повод за гордост. Аз не съм на същото мнение. Цял живот произходът ми ме е терзал, а сега ще разруши кариерата ми, след като две години се убивам от работа, за да постигна всичко сама.

— Та ти си успяла, какъв е проблемът? — възкликна Джейн майчински и с философско изражение я прегърна.

— Чу ли какво ми каза Уоруик сутринта? Попита ме дали ще обикалям бедняшките квартали с благотворителна цел. И това е само началото.

— Той се държи като дете, Габи. Изглежда, му е направило силно впечатление, възможно е да завижда. Не знае как да реагира. Това ще важи за всеки друг, ако ти се поддадеш. Покажи им, че за теб е важен само филмът, и забрави останалото. Въпреки това смятам, че не е лошо да си с такъв произход. — Помисли си колко зависима бе тя самата от Джак Адамс в продължение на двацет години, колко наплашена и

тероризирана бе от садистичното копеле. Това никога нямаше да се случи на Габи. — Бъди благодарна за него и не го крий. Не е срамно да произлизаш от такова семейство. — Тя въздъхна. — Всеки се притеснява от нещо, повечето хора се тревожат, че семейството им не е богато и известно. А ти мислиш, че твоето е прекалено прочуто. Не можеш да го преживееш, нали? — Гейбриъл се засмя, а Джейн я прегърна, но това не я предпази от язвителните забележки, които се изсипаха върху нея като пороен дъжд по обяд. Когато се върнаха от почивка и влязоха в сградата на Ай Би Ем, всички бяха видели снимката на Гейбриъл и баща ѝ, бяха прочели статията, някои от подхвърлянията бяха шеговити, но повечето звучаха грубо, а Сабина бе най-жлъчна, докато се подготвяха за сцената във фоайето.

— Нищо чудно, че си получила ролята, Габи. — На лицето ѝ сияеше зловна усмивка. — Разговори за амплоа... Мел познава ли се с баща ти? — После се отдалечи към гримьорите, за да я освежат, а Габи се обърна, за да скрие сълзите си. Беше способна да убие Бил Уоруик, задето го каза на Зак Тейлър, но те все едно щяха да го забележат. Или Сабина нямаше да пропусне да им съобщи. Следобед дори спомена пред Мел, смеейки се ехидно, а той изпита жал към момичето. Обади ѝ се вечерта в хотела. Трябваше да чака дълго, докато Габи вдигне слушалката, гласът ѝ бе дрезгав.

— Да?

— Здравей, Габи, Мел е. Съжалявам за случилото се днес. Толкова непочтено беше.

Тя въздъхна и устните ѝ потрепериха.

— Да... няма значение... — Едва можеше да говори през сълзи. И преди ѝ се беше случвало, но въпреки това я болеше. Развалиха цялото ѝ удоволствие. Сега знаеше, че ще си остане с прозвището Госпожица Богата кучка. — Свикнала съм.

— Въпреки това е неприятно. Съжалявам за думите на Сабина. Лошото е, скъпа, че всички ти завиждат. Мечтаят и те да произхождат от такова семейство, да имат пари и потекло като твоето. Дори не могат да си го представят, за тях филмът е единственото препитание.

— Знам. Но аз работя не по-малко от тях. — Тя подсмръкна и на него му се прииска да я прегърне. Щеше да е по-малка от дъщерите му, ако бяха останали живи. Намираше я за чудесно момиче. Не беше честно от страна на останалите да я измъчват. В края на деня сто и

трийсет души говореха само за нея и най-малко една трета от тях, ако не и половината, бяха подхвърлили по нещо неуместно. Приличаше на кошмар. И всичко това, защото бе отишла на празненство в къщата на родителите си и вестниците бяха раздули произхода ѝ.

— Разбира се, че работиш упорито, Габи. И това още повече не им харесва. Не ти е необходимо, но го правиш. Те си мислят, че ако имаха родители като твоите, щяха да безделничат, да се тъпчат с шоколад и, по дяволите, кой знае, може би те презират точно защото не си такава. Вероятно ги дразниш, понеже разбиваш представата им за приказна принцеса. Вместо това се трудиш като роб заедно с тях. А те искат да те видят на трона в розова поличка. — Думите му я накараха да се засмее въпреки лошото си настроение и се почувства по-добре. — Във всеки случай се държат като деца. До две седмици ще го забравят и ще клюкарстват за новия договор на някой друг или за нечия любовна връзка и няма да дават и пет пари каква е фамилията ти. Повярвай ми, паметта им не е по-дълга, отколкото на малки насекоми. Като хлебарките. — Тя пак се засмя и му бе благодарна. Толкова бе паднала духом. А Джейн бе отишла на летището да посрещне дъщерите си, затова нямаше кой да я ободри. И този кучи син Бил... направо ѝ се щеше да го убие... — Между другото, мога ли да предизвикам интереса ти с покана за вечеря? Можем да отидем да хапнем спагети в „При Джино“.

— Добре. Само че мислех да си лягам рано. Денят бе тежък.

— Вечеряла ли си?

— Не, но не съм гладна.

— Глупости. Трябва да се храниш, иначе ще се разболееш в това студено време. Ще те взема след половин час.

— Но, Мел, наистина...

— Не забравяй, че говориш с продуцента си. Бъди долу. Ще дойда в осем и петнайсет. — Затвори телефона и се обърна, защото в стаята влезе Сабина, облечена в зелен кадифен халат в цвета на очите ѝ, с домашни чехли с високи токове, украсени с перца.

— С кого говореше? — Тя погледна диамантения си часовник, който той ѝ бе подарил преди седмица, и се запита какво ще правят за вечеря.

— С Габи. — Мел въздъхна, облегна се на дивана, гледаше с възхита изключителната жена, която се приближаваше към него. Цяло

удоволствие бе да я съзерцава, нощем и денем. Дори в четири сутринта бе красива и имаше сексуално излъчване. — Бедното дете. Днес ѝ стъжниха живота. — Той не обвиняваше Сабина, но и двамата знаеха, че тя бе най-яростният нападател.

Сабина сви рамене.

— Заслужаваше си го.

— Как е възможно да говориш така? — Мел беше възмутен. — Тя е чудесно момиче, освен това е много добра актриса и не е обидила никого.

— Отнема работата на хора, които наистина се нуждаят от нея. — Мел се изненада колко хаплива би могла да бъде Сабина.

— Може би тя се нуждае от нея. Заради душата си, заради чувството за собствено достойнство. Не всичко опира до парите. Знаеш го. Харесва ѝ онова, с което се занимава, и е добра професионалистка.

— Тогава нека го прави в някоя благотворителна организация. Тя не принадлежи на бизнеса.

— Наистина го мислиш, нали? — Направо бе слисан, чудеше се колко още от колегите са на същото мнение. Вероятно повечето.

Сабина кимна, без да се притеснява.

— Да, мисля го. Става въпрос за всички нас, които сме се борили дълго и упорито, за да стигнем там, където сме сега, висели сме на нокти, гладували сме и сме оцелели, правили сме всичко, което трябва. Ние заслужаваме успеха си. Тя играе от две години и след още две ще се ожени за някой плейбой на име Кортни или Фънстън, ще отиде да живее на Парк Авеню или в Палм Бийч, ще ражда бебета. А междувременно отнема част от нашия дял и не виждам защо трябва да го прави. — Отиде до бара и вещо си забърка мартини, погледна го, докато отпиваше, а той я наблюдаваше с разочарование и неодобрение.

— Това не е много благородно от твоя страна, Сабина.

— Невинаги съм благородна. — Не се стесняваше да го признае пред него или пред когото и да било. — Не обичам мошениците. А тя е такава. Маскирала се е като църковна мишка, а всъщност е лекомислена холивудска дебютантка. Казах ти, че крие нещо. Тя е измамница.

— Не бих я нарекъл така. — Той се изправи, а Сабина го гледаше. — И е много добра актриса.

— Къде отиваш? — Запита се дали наистина не го е обидила и ако беше така, това означаваше нещо крайно неприятно. Длъжен бе да я възприема такава, каквата е, тя никога не се извиняваше.

— Ще изведа лекомислената дебютантка на вечеря, защото, като ѝ се обадох, плачеше в хотелската си стая.

— Изпрати ѝ кутия с книжни кърпички, ще ѝ мине.

— Престани да се преструваш на толкова безсърдечна. Тя не представлява заплаха за теб, Гейбриъл е едно дете. Ти си звезда. И то голяма. — Знаеше как да се справи и с двете, Сабина му се усмихна.

— Благодаря ти. И какво се очаква от мен, докато ти се правиш на служител от Червения кръст за малката госпожица Гаф?

— Каквото ти харесва, моя любов. — Той я целуна по шията, погледна я в зелените очи, които го омайваха. — Ти и без това каза, че не ти се излиза, че си много уморена. Затова поканих нея. — Сабина сви рамене. Беше прав. Но се вбеси, че той ще вечеря с Габи. Тя беше двайсет години по-млада от нея и не изглеждаше никак зле. На всичкото отгоре се оказа, че притежава огромно състояние. Но и Мел бе богат, макар че сам бе спечелил всичко и поради това парите му имаха много по-голяма стойност.

— Само бъди послушен — подразни го тя, ала не се притесняваше. Между тях всичко вървеше идеално.

— Всъщност — той я погледна през рамо, докато отиваше да вземе палтото си — забравих да ти кажа, че наех яхта за нас на Бахамските острови за Коледа. — Озадачи го погледът ѝ. Не изглеждаше доволна и Мел недоумяваше. — Нещо не е наред ли?

Сабина се поколеба и внимателно остави мартинито си.

— Трябва да се прибера в Калифорния.

— За четири дни?

— Отдавна съм планирала почивката си.

— Разбирам. — Не можеше да се въздържа да не се обърне към нея от прага. — Въобразявах си, че последните няколко седмици са променили плановете ти, Сабина. Явно съм сгрешил.

— Съжалявам, Мел. — В очите ѝ се появи тъга, но тя не му даде обяснение.

— И аз. — Той се замисли, докато пътуваше в лимузината към хотела на Габи, откъдето щеше да я вземе, за да вечерят заедно.

Дъщерите на Джейн тръгнаха към центъра с нейната лимузина на следващата сутрин заедно с Гейбриъл, която се оплакваше от ранното ставане. За момичетата беше още по-трудно, защото не се бяха приспособили към нюйоркското време. Габи бе шокирана от нелюбезното им държание към майка им. Тя толкова се радваше, че ще ги види, а те едва си отваряха устата да ѝ продумат. Не преставаха да говорят за баща си, сякаш беше Господ.

И двете бяха невъзпитани и разглезени и очевидно изцяло програмирани от съпруга на Джейн. Когато пристигнаха на снимачната площадка, Гейбриъл едва ги издържаше. Никога не бе виждала момичета да се отнасят толкова лошо към майка си, но в интерес на истината почти не познаваше девойки на тяхната възраст. Тя самата бе едно дете, повечето ѝ познати връстници нямаха деца, а единствената ѝ приятелка, която бе родила, имаше двегодишно момченце.

Но Александра и Алиса бяха нещо друго. Единственото, което ги накара да млъкнат най-сетне, бяха автографите, които им даде Зак Тейлър, а после прекараха остатъка от сутринта, наблюдавайки Бил, шепнеха си и се кикотеха. Дори моминският им наивитет не умилостиви Гейбриъл. Според нея те бяха невъзпитани глезли и тя се изкушаваше да го каже, но не искаше да обижда Джейн.

Бил обаче дразнеше Габи повече от момичетата, защото пак ѝ подхвърли нещо с насмешка по време на обедната почивка. Попита я дали няма да ходи в „Ла Грьонуй“ или в „Ла Кот Баск“ или може би в „Колъни Клъб“ или „Кво вадис“. Най-сетне тя реши да сложи край на издевателствата му. Обърна се към него с блеснали очи, сграбчи го за ръката здраво и толкова го изненада, че той отстъпи назад.

— Слушай, кучи сине, сигурна съм, че отдавна си престанал да се грижиш за себе си, камо ли да забелязваш някой друг, да не говорим за мен. Що се отнася до ресторантите, които посещавам, ако имам нужда да се посъветвам с теб за професионалния или светския си живот, ще го сторя. А междувременно си гледай работата, господине,

или ще ти дам да се разбереш. — Габи беше висока не повече от един и шейсет и двамата представляваха карикатурна двойка, което го накара да се разхили. Зак и Мел, които стояха наблизко, се заливаха от смях. Мел бе доволен. Очевидно агитацията му от предишната вечер свърши работа. Тя се запъти към караваната си, но по походката ѝ се виждаше, че си е върнала самоувереността. Мел и Габи останаха заедно почти до полунощ; след като вечеряха спагети, я заведе да слушат Боби Шорт. Когато се върна в хотела, Сабина беше заспала дълбоко. На сутринта никой не отвори дума за коледните си планове. Той реши въпреки всичко да запази яхтата, а тя да върви по дяволите. Ако иска да се види с някой друг, нека е така. Не си бяха давали никакви обещания, ала Мел все пак очакваше Сабина да бъде по-лоялна към него. Сякаш се опитваше да му докаже, че той не я притежава. Мечтаеше тя да замине с него, но не възнамеряваше да я моли, а и Сабина не споменаваше да е променила плановете си.

Снимките вървяха гладко и два дни по-късно групата бе разпусната за Коледа. Мел замина за Насау да пресрещне яхтата, която бе наел за седмицата, а Зак и Сабина се качиха на различни лимузини за летището. Срещнаха се на изхода за полета до Лос Анжелос, побъбриха малко, но седнаха разделени в първа класа, очевидно никой не жадуваше за компанията на другия. И двамата имаха за какво да мислят, а тя с интерес отбеляза, че в Лос Анжелос той бе посрещнат от мъж приблизително на неговата възраст, с когото се качиха на ролс-ройса на Зак, докаран от приятеля му за случая, и Сабина се зачуди каква ли е връзката им. Все още подозираше Зак Тейлър в хомосексуални наклонности.

Тя се прибра вкъщи да преспи. На другата сутрин взе самолет за Сан Франсиско.

Екипът остана в Ню Йорк за Коледа. Щеше да им излезе твърде скъпо да се връщат вкъщи и всички имаха най-разнообразни планове. Преди да замине, Мел организира парти в „Максуел Плъм“, където Габи отново налетя на Бил, въпреки че правеше усилия да го избягва.

— Как върви благотворителната дейност? — Той бе леко пийнал и изглеждаше блед. Но Гейбриъл нямаше представа какво всъщност го тормози и защо ѝ се подиграва, на нея до смърт ѝ се повдигаше от него, когато очите им се срещнаха и нейните пронизаха неговите.

— Защо не ме оставиш на мира? — промърмори тя и се изгуби в тълпата.

Цял следобед Бил се бе опитвал да намери Санди по телефона, ала на празно: Никой не знаеше къде е и той се отказа.

— Весела Коледа, принцесо. — Тя започваше да мрази и професионалните си контакти с него. А ако филмът имаше успех, щеше да стане още по-зле. Ще трябва да го търпи още един сезон. Слава богу, вечерта, прекарана с Мел, я ободри. Реши повече да не обръща внимание на глупостите на Бил или на който и да било друг и с жизнерадостно лице си проправи път сред посетителите до бара при Джейн, където тя стоеше заедно с момичетата. Александра беше силно впечатлена от обзавеждането и украсата, макар да не признаваше пред майка си, а Алиса най-сетне се държеше по-мило. Габи се зачуди как Джейн ги понася. Непрекъснато говореха за баща си, сякаш той бе идеалният мъж. Заминал на ски с брат им в Сън Вали, обясняваха те, а Алекс дори имаше наглостта да каже, че съжалява, задето не е с тях.

— Наистина ли? — Габи разшири очи. — Учудена съм, че мислиш така. В Сън Вали е толкова тъпо. Освен това обстановката е еснафска. — Усмихна се. Да вървят по дяволите, помисли си тя. Джейн бе твърде добра за тях. — Често ли посещавате Ню Йорк? — Реши малко да ги изтормози и Алекс се сви от смущение, с неудобство си призна, че им е за пръв път. — Предполагам, че майка ви ще идва тук често, защото тя сега е голяма звезда. Вероятно догодина ще снимаме в Европа. — Вярно бе, че по едно време се чува такива слухове, но само слухове. Алиса поруменя от вълнение.

— Наистина? Мамо, може ли да дойдем? — Приличаше на момиченце.

Джейн ѝ се усмихна. Очевидно бе, че ги обожава.

— Ще видим, скъпа. Зависи дали по това време ще сте на училище, или не.

Изведнъж на Габи ѝ хрумна нещо. Погледна Джейн, без да обръща внимание на момичетата.

— Искаш ли да прекараме Бъдни вечер с моето семейство? — Същия следобед бе отстъпила пред настояванията на майка си. Нямаше смисъл повече да им се противопоставя, а тя знаеше, че баща ѝ ще се радва, ако бъде с тях, и без това нямаше други планове. Три години не бе карала Бъдни вечер вкъщи. Майка ѝ тръпнеше от възбуда.

Щяха да поканят неколцина приятели, както винаги. И този път Габи бе сигурна, че „неколцина“ не е повече от десет. Щеше да има място и за още трима. Щом искаха да бъдат с нея, трябваше да приемат и приятелите ѝ. Би поканила Бил, ако не беше толкова невъзпитан. Точно това я възпираше.

Джейн се развълнува от предложението.

— Сигурна ли си, че няма да се натрапим на вашето семейно събиране?

— Няма, разбира се. Освен това имам право да поканя свои гости. — Тя понижи тон. — Не обичам да ходя вкъщи. Винаги изпитвам голямо напрежение. — Джейн ѝ завидя, когато си помисли за себе си, за родителите си, които бяха починали преди години, а тази Коледа дори нямаше да е с Джек... нито със сина си... поне момичетата бяха тук.

— С удоволствие ще дойдем, ако родителите ти нямат нищо против.

— Те ще са очаровани. — Малко изопачаваше истината, но чувстваше, че е по-добре да отиде вкъщи за Бъдни вечер с Джейн и дъщерите ѝ.

Пристигнаха в апартамента на Пето Авеню с лимузина, леко преваляваше сняг. Джейн започна да припява „Бяла Коледа“ по пътя и настроението ѝ зарази Габи и момичетата, които запяха заедно с нея.

На вратата стоеше една от прислужниците и поемаше палтата. Габи се сгърчи вътрешно, когато очите на Джейн се разшириха при вида на помпозното обзавеждане и коледната украса. Едно беше да четеш за семейство Торнгън-Смит, съвсем друго да ги посетиш. Имаше го обичайното претрупано коледно дърво, което се издигаше до втория етаж, обкичено в сребърно и зелено, старинни германски ангелчета бяха окачени по клоните, виждаха се и плодове, обширната дневна бе пълна с мебели в стил Луи ХІ, които изглеждаха великолепни и елегантни, майката на Гейбриъл се приближи бързо към нея, целуна я, здрависа се с Джейн и я представи на всички като „една от актрисите във филма на Габи“. Габи се изчерви, но бе доволна, когато баща ѝ вдигна голям шум около тях, а след като преминаха в трапезарията, дори получиха малки подаръчета. Масата бе сложена за четиринайсет души, присъстваха най-близките им приятели, семействата Армстронг, Маршал, Проктър, старата госпожа Хамптън и

Уилям Скуйър Хънт. Джейн само бе чела за тези хора и да бъде с тях на Коледа й се струваше като в приказка. Шарлот бе в обсипана с мъниста червена атлазена вечерна рокля, а Габи — в тъмнозелена, тоалета, който майка й поръча да й изпратят от „Бендълс“, този път не бе взела дреха от гардероба на филма. Джейн бе облякла възхитителна тъмносива шифонена рокля на Брак и изглеждаше превъзходно, а момичетата имаха вид на невинни и сладки създания. Вечерта бе приказна, след вечеря пяха коледни песни, насядали край огъня, Габи истински се радваше, че дойдоха. Баща й чете коледни приказки, както всяка година, пиха бренди, ром и пунш. Празникът продължи часове и на Джейн направо не й се тръгваше. Двете с Шарлот се разбираха много добре. Бъбриха за Холивуд, Шарлот бе очарована, както и останалите гости.

— Трябва да дойдете да ни видите на снимачната площадка, докато сме още тук — настоя Джейн и този път стомахът на Габи не се сви.

— С удоволствие. — Шарлот примираше от щастие и обеща да намине още следващата седмица. Двете жени се целунаха на сбогуване, Гейбриъл пожела „лека нощ“ с целувка и когато се качваха в колата, която ги чакаше долу, започна да се прозява. Облегна се на седалката до Джейн и сякаш стана една от дъщерите й.

— Знаеш ли, не беше толкова лошо. — Ухили се закачливо и Джейн се засмя.

— Засрами се. Те са чудесни хора. Ти си щастливо момиче.

Габи изпъшка и се усмихна на Алекс и Алиса. Те също я смятаха за щастливка. Всъщност тя им беше направила силно впечатление, но също и Джейн. Най-сетне разбраха, че майка им не е толкова лоша. След като познаваше такива хора...

— Чакай само да кажем на татко — обади се Алиса и Джейн започна да се смее. Бяха чудесни деца, ала не и всичко на света, и когато тя си легна и ги целуна за „лека нощ“, установи, че мисли за Зак, чудеше се къде ли е, с кого е на Коледа. Откакто замина, не й се беше обаждал, но Джейн не можеше да го пропъди от съзнанието си и задряма с мисълта за коледното парти у Габи.

След завръщането на Мел отношенията му със Сабина съвсем охладняха. Той се прибра два дни по-късно в сравнение с другите и остана да спи в своя апартамент за пръв път, откакто бяха напуснали Калифорния. Сабина не реагира. Не му обясни защо се е върнала вкъщи за Коледа; най-сетне една вечер, когато се прибираха от снимки в хотела, Мел не се сдържа и подхвърли:

— Съжалявам, ако съм бил невнимателен. — В очите му се четеше нежност, но и болка.

— Ти имаше право. — Гласът ѝ бе мил, тя го погледна. — Ала аз не можех да променя плановете си, Мел. Независимо колко го желяех. — Той не я попита защо, нито кой означава толкова много за нея. Не можеше да си представи, че това е възможно. Тя беше егоцентрична и разглезена и обикновено мислеше за себе си, въпреки че с него се държеше добре. Разбираха се чудесно. Вероятно да иска повече от нея бе твърде много. Може би трябваше да се задоволят с онова, което имаха. С какво право да предявява по-големи изисквания към Сабина?

— Имаш сериозна връзка ли? — Това бе единственото, което държеше да разбере. Нямах намерение да играе ролята на глупака, дори заради нея. Беше твърде стар за подобно представление.

— Не е това, което мислиш. Изпълнявам задължението си всяка година. — Очевидно не желяеше да му даде обяснение. — Семейна работа. — Не знаеше дали да ѝ вярва, но лъжата бе удобна и за двамата.

— Нямах представа, че имаш семейство. — Тя не му отговори, след това той я изведе на вечеря и когато се върнаха, всичко влезе в релси. Тази вечер Мел отново се премести в нейната стая, а Сабина го закачаше, докато лежеше в прегръдките му и отпиваше шампанско, след като се бяха любили.

— Страхувах се, че няма да ми проговориш. — Погледна го с изключителните си зелени очи и той усети, че сърцето му се топи.

Учуди се колко много го интересува тя. Повече, отколкото би му се искало, но някак си му бе влязла под кожата, без да забележи.

— Защо да правя такава глупост?

— Защото понякога се държа твърде независимо. — Погледът ѝ стана лукав като на котка и тя се засмя. Беше съвсем права.

— Но ти си независима, нали?... Искала ли си някога да е другояче? Да бъдеш обвързана с някого?

Сабина бе съвсем честна с него, когато поклати глава и му предложи глътка шампанско, както се излежаваха голи в леглото.

— Не. Ох... може би някога... тогава бях млада... но не за дълго. Оттогава май никога не съм го искала. Не мисля, че при мен това е възможно. — Тя бе обвързана в друго отношение, но не с мъж. — Преди няколко години бях лудо влюбена, никога обаче не ми е хрумвало да се омъжа. Всъщност той бе женен. И това ми отърваше. — За Мел звучеше ужасно, все още помнеше колко прекрасно бе да е женен за Лиз.

Натъжи се, погледна приятелката си.

— На мен ми харесваше да съм женен...

В очите ѝ се появи съчувствие.

— Знаем... трябва да е било ужасно за теб... искам да кажа, когато... — Тя говореше с притеснение, защото се страхуваше да не му причини болка.

— Така беше. Мислех, че няма да оживея. Но ето ме, жив съм. Никога повече не поисках да повтора... да обичам толкова силно... и да изгубя всичко... — Беше непоносимо, дори само мисълта за случилото се... децата... жена му... всичко... — Сега съм доволен. Свикнах да живея сам. — Приятно му беше да е с нея. Искаше да ѝ предостави много възможности и тя оценяваше отношението му. Беше благодарна, че не ѝ зададе повече въпроси относно коледната ваканция. Друг мъж не би изтърпял. И Сабина го съзнаваше.

— Би ли се оженил отново? — Гризеше я любопитство, някакво вътрешно чувство ѝ подсказваше, че би го направил.

— Не съм сигурен. Никога не съм искал. Не бих желал пак да имам деца. Твърде стар съм вече.

— Глупости.

Той се усмихна.

— Нямам предвид физически, а в друго отношение. Не бих се впуснал отново. Отнема доста енергия, време и любов да ги отгледаш, а всичко това влагам сега в работата си. — Преобърна се и я целуна по вътрешната част на ръката. Беше силен, жизнен мъж, млад в много отношения и беше доволен от живота си. — Останала ми е енергия за теб, надявам се... и достатъчно любов... — Гласът му бе нежен. — Обичам те, знаеш ли?

— Благодаря ти, Мел. — Целуна го в отговор, без да му отвърща пряко, а после, след дълга пауза прошепна думите, които толкова много я плашеха. Избягваше да ги изрича, ако бе възможно. Но този път не се поколеба. — И аз те обичам... — В очите му имаше сълзи, когато отново я целуна, нежно я взе в ръце и започна да я люби страстно.

Мел даде великолепен прием за актьорите и екипа по случай Нова година. Нае цялата дискотека „Льо Кльоб“, всички прекараха приятно, пиха шампанско и танцуваха, пяха „За старото приятелство“ в полунощ.

Той прегърна Сабина и я целуна, докато една малка група край тях се веселеше, тя се засмя и после протегна ръце към Зак. Той танцуваше с Джейн, целуна я нежно по бузата и в този момент Сабина ги прекъсна.

— Честита Нова година, любими приятелю... Надявам се годината да бъде чудесна за теб... и за всички нас... — Погледна Джейн едновременно с тъга и с радост, които тя не разбра, и отведе Зак със себе си. Джейн внезапно се намери в ръцете на един оператор и се разцелува с него, после прегърна Гейбриъл, а режисьорът дойде да целуне и двете. Липсваше само Бил, повечето от тях нямаха официални приятели. Просто се бяха събрали заедно, както Мел отдавна мечтаеше, като голямо и щастливо семейство. Габи изпита облекчение, че няма да си има работа с Бил. Джейн дори бе довела момичетата, които бяха изпълнени с благоговение. За тях това бе незабравима ваканция, на следващия ден те се прибираха в Лос Анжелос. Цялата трупа щеше да се завърне на Западния бряг след две седмици.

Зак отново танцува с Джейн по-късно, притискаше я така, както никога преди, и това силно смути душата ѝ. Откакто се беше върнал, не бяха прекарвали много време заедно, тя беше заета с дъщерите си, а имаше и доста промени в сценария, които се правеха в последната минута. За повечето от тях вечерта завърши в четири след полунощ и Мел беше наел двуетажни автобуси, които ги откараха до хотелите им. Зак седна до Джейн и я хвана за ръката, а Сабина и Мел се настаниха един до друг на задната седалка. Напоследък актьорите започнаха да ги забелязват заедно, но никой не коментираше. Те изглеждаха родени

един за друг, а след като Зак придружи Джейн и момичетата до стаята им, Алиса се обърна към майка си с любопитство.

— Влюбена ли си в него, мамо?

— В кого? — За миг се почувства беззащитна и се изчерви. — В Зак? Разбира се, че не, ние сме само приятели. — Александра не бе много сигурна. Беше наблюдавала как той гледа майка ѝ и се отнасяше с подозрение към него, ала в същото време го харесваше. И двете го одобряваха, но смятаха, че Бил е този, който изглежда по-добре.

По същото това време той не бе на себе си в стаята си, беше изпил цяла бутилка уиски сам. Пустотата и прекалената му загриженост за Санди в крайна сметка го бяха съсипали. Момичетата бяха разочаровани, че не са го видели за последно. Алекс си мечтаеше как в полунощ той ще е на приема и в суматохата нищо чудно да целуне и нея. Мел беше прав, всички млади момичета на света скоро щяха да въздишат по него.

На следващия ден Джейн ги отведе на летището, натъжи се, когато си заминаха. Щеше да ги види след две седмици, но дотогава Джак пак щеше да трови съзнанието им. Макар че се надяваше пребиваването в Ню Йорк да има по-траен ефект. Знаеше, че те бяха силно впечатлени от Зак и Бил, от семейството на Габи, от снимките, от забавите на Коледа и Нова година. Ала тя копнееше за стабилния някогашен живот, дори да трябваше да лъже. Тогава всичко изглеждаше съвсем нормално и непоклатимо. Разбира се, че не беше така, но Джейн се заблуждаваше... в продължение на толкова много години... Беше се размислила за миналото, когато Зак ѝ се обади.

— Искаш ли да излезем на разходка? — Пак бе започнало да вали и идеята ѝ хареса. Напъха се в палтото си и двамата поеха по Медисън Авеню, разглеждаха витрините и разговаряха за момичетата.

— Мисля, че пътуването бе добро за тях.

— Те са чудесни.

— Благодаря ти. Ти нямаш деца, нали, Зак?

Той се усмихна и поклати глава.

— Не. — Джейн не го бе питала никога преди, би могъл да има от някоя жена някъде. — Винаги съм съжалявал малко за това. Изглежда, не можах да намеря момичето на живота си.

— Не е късно. — Тя се усмихна и той я погледна изпълнен с копнеж.

— Може би не е. — После повървяха мълчешком, всеки погълнат от мислите си. Настъпването на новата година бе повод за размисъл, за преоценка на миналото и надежди за бъдещето. През следващата година и двамата ги чакаха хубави неща. Филмът харесваше на всички, Джейн и Зак разговаряха за него както обикновено, докато се разхождаха по Пето Авеню и стигнаха Петдесет и девета улица. — Искаш ли да изпием по нещо в „Плаза“?

— Разбира се. — Поръчаха си пунш, а после излязоха от задната страна и той нае файтон, който ги разходи из парка, Джейн се бе сгушила до него, изненадана колко е хубаво просто да бъде до приятеля си. Изведнъж Зак я погледна и на нея ѝ се стори, че очите му са влажни. От студа е, помисли си тя, но не беше съвсем сигурна.

— Бих искал да съм те срещнал преди двайсет години... може би дори двайсет и пет... — После се засмя и хвана здраво ръката ѝ, защитена от януарския мраз в ръкавица, файтонът ги откара право пред вратата на „Карлайл“. Вечеряха в нейната стая и репетираха сцените за следващия ден. Но тя мислеше върху думите му и също искаше да го е срещнала по-рано. — За какво мислиш, Джейн? — Бяха се отпуснали на дивана като стари приятели. Имаше чувството, че го познава от години, и харесваше това усещане, което ѝ създаваше. Много неща у Зак ѝ допадаха. Външният му вид, елегантността му, чарът му, неговата дълбокомисленост, интелигентност, любезност...

— Мислех си колко си мил... какъв добър актьор си, какъв мил мъж, толкова те харесвам.

Той я погледна в очите.

— И аз те харесвам... ти стана нещо специално за мен. — Стори ѝ се, че иска да каже още нещо, но Зак замълча. Вместо това започнаха да коментират другите. Габи, Сабина и Мел, Бил, който бе така различен.

— Ще ми се да се държи по-добре с Габи. Толкова е суров с нея.

— Понякога ми се струва, че е влюбен в Гейбриъл. — Зак бе много прозорлив.

Джейн го погледна шокирана.

— В Габи? Отнася се толкова лошо с нея.

— Точно като малко дете. Виждала ли си деветгодишно момче влюбено в момиче? То се приближава към девойчето и го удря в

стомаха, после побягва, доволно от себе си, сякаш му е казало нещо много важно, и всъщност не е далеч от истината.

Джейн се разсмя на въображаемата сцена.

— Да, все едно виждам Бил. Мислиш ли, че ще порасне?

— Може.

— Тя е чудесно момиче.

— Ти също. — Зак стана и се прозина, прегърна я с топлина и след няколко минути вече си беше тръгнал, оставяйки Джейн да се чуди дали някога ще ѝ направи предложение. Алиса беше права. Харесваше го... може би повече, отколкото... не заради поразителната му външност... а заради душата му. Това бе истинската хубост на Зак, душата му. Той бе много, много специален мъж. Джейн внезапно осъзна, че се влюбва в него.

21

Времето сякаш летеше през последните две седмици от снимките. Актьорите и екипът се справяха отлично и работата вървеше с лекота. Всяка сцена ставаше по-добре от предишната, а думите „стоп и копие“ се чуваха все по-често. Последния ден на снимачната площадка цареше ведро настроение, Мел покани Сабина, Зак, Джейн, Габи и Бил да празнуват вечерта. Предстоеше седмичната почивка преди завръщането им в Лос Анжелос, където щяха да продължат със снимките, но вече в студио. Джейн сподели, че ще трябва да си търси нова къща. Срокът, в който ѝ бе позволено да живее в дома на Джак, изтичаше и тя възнамеряваше да се огледа за нещо подходящо в Бевърли Хилс. Бил планираше да отиде на ски с приятели, а Габи каза, че единственото ѝ желание е да се стопли, Сабина пък искаше да замине за няколко дни в Сан Франсиско. Прекараха чудесно, на следващия ден по време на полета се бяха умълчали, всеки бе погълнат от проблемите си. Зак седна до Джейн, Сабина и Мел, а Габи и Бил избраха места в двата противоположни края на самолета. Те изобщо не си говореха, освен по време на сцените, иначе се избягваха като прокажени.

В Лос Анжелос професионалното всекидневие потече в обичайното русло. Имаше много редакторска работа. Мел си беше назначил десетки среци, Сабина тихомълком изчезна, Бил замина на ски, като обеща да пази лицето си от слънцето, за да не попречи на работата. Джейн си намери нова къща в Бел Еър, която много харесваше. Беше малка, но съвсем достатъчна за нея и децата. Имаше басейн, макар и не толкова голям, колкото предишният, и висока порта, която гарантираше уединение. Не изпита тъга, когато напускаше бившия си дом, успя да се опази от Джак, а Габи ѝ правеше компания, докато опакова багажа си. Джак така и не се появи. Дъщерите ѝ съобщиха, че си има приятелка, която работи при него, те не я харесваха много, момичето бе младо — двайсет и една — двайсет и две годишно, според децата била с големи цици и без никакъв акъл.

Джейн си помисли, че тя ще му пасва идеално, и за миг дори изпита съжаление към нея, но после я прати по дяволите.

Премести се в новата къща, щом подписа документите, а и беше дошло време да се връщат на работа. Всички бяха доволни и отпочинали, дори и Бил, макар че бе търсил Санди навсякъде, след като се върна, но никой нямаше представа къде е. Нетърпелив беше да я намери. Искаше да я види настанена на сигурно място и после дискретно да се разведе. Молеше се да приключи с брака си, без никой да разбере. Ала от нея нямаше следа, макар че той остави навсякъде съобщения, в случай че Санди се появи. Отиде в бара „Майкс“ веднага щом се прибра. Беше му приятно да види старите познати, особено сега, след като бе успял.

Започнаха работа на 4 февруари, а на 1 март пристигнаха документите за развода на Джейн. Тя беше на снимачната площадка и четеше наум току-що променените реплики, когато някой пусна в скута ѝ плик, получен същия следобед. Отвори го веднага. Моментално разбра за какво е. Край. Беше разведена. Двайсет години нахалост. Въпреки това се разплака, всички се отдалечиха безмълвно, освен Зак, който дойде да види какво е станало. Джейн издуха носа си и му подаде документите.

— Съзнавам... глупаво е да плача... той беше толкова отвратителен тип... Това е просто така... не знам... все едно половината ти живот е бил пропилян. — Бе почти на четирийсет години и изведнъж почувства бремето им.

— Хайде стига. — Зак протегна ръка. — Имаш ли още сцени за днес? — Тя поклати глава и пак издуха носа си. — Нека си вземем нещо за ядене. Знам един ужасен бар, където обаче правят страхотни хамбургери. — Джейн се поколеба, после стана.

— Ще сваля грима си и излизам веднага. — Той я чакаше, облечен в чисти джинси, колосана бяла риза и леки обувки на бос крак; тя се появи в розов анцуг, косата ѝ бе прибрана назад с ластична лента. Приличаха на съвсем обикновени хора, когато се качиха в колата му и напуснаха снимачната площадка. Остави документите в гримьорната си. Струваха ѝ се толкова отвратителни, всичко ѝ напомняше за Джак. Слава богу, че бе със Закари. Не искаше да остава сама. Засмя се, като видя бара „Майкс“. Наистина бе ужасен, тъмен, вонящ на бира, но всички хора вътре изглеждаха млади, здрави и чисти и тя се досети, че

повечето от тях вероятно са актьори, а Зак имаше право. Хамбургерите действително отговаряха на обещанията му.

Тъкмо се бяха нахранили и той отпиваше от бирата си, когато забеляза Бил Уоруик седнал в най-отдалечения ъгъл с някакво момиче. Този ден не участваше в нито една сцена и затова не бе идвал на снимачната площадка. Джейн също го съгледа и двамата със Зак доловиха болката в очите му. Беше с момиче, което изглеждаше болнаво. Болезнено слабо, с тъмна, сплъстена коса, облечено в дрипи. Видяха, че Бил поклаща глава в знак на отказ и е на път да се разплаче, после даде на момичето някакви пари. Джейн се обърна, имаше чувството, че е станала свидетел на нещо непозволено. Бил изглеждаше съсипан от скръб и смутен, напусна бързо заведението, без да ги забележи.

— Мили боже, според теб коя е тази? — Джейн погледна тъжно. Очевидно постоянно мрачното настроение на Бил бе свързано с това момиче.

— Не знам, но не е чудно, че често е депресиран. — Поседяха още малко, без да разменят и дума, после се отправиха към новата къща на Джейн в Бел Еър. Бил и момичето не излизаха от ума ѝ. У нея имаше нещо познато. Приличаше малко на Гейбриъл. Габи обаче пращеше от здраве, бе лъчезарна и силна. Това момиче напомняше жив труп. — Изглежда, приятелката му е наркоманка — промълви тихо Зак. Джейн споделяше предположението му, но ѝ беше мъчно и за двамата.

— Искаш ли да плуваме? — попита го тя.

— Не си нося бански, а ще изглеждам смешно в някой от твоите — ухили се Зак.

— Няма да те гледам, ако решиш да плуваш гол. — Толкова бе свикнала с него, че не би ѝ направил впечатление.

— Аз не мога да обещая същото. — Винаги се държеше с нея като перфектен джентълмен. Напоследък обаче тя съжаляваше, че е толкова почтен и въздържан. — Но ще се постарая. — Джейн сипа по чаша вино и му даде бял хавлиен халат, после отидоха да се преоблекат, чувстваше се едновременно въодушевена и потисната. Потисната от неволното надникване в личния живот на Бил, надяваше се между него и момичето да няма нищо сериозно... потисната от документите за развода... въодушевена, че ще бъде със Зак. Изпитваше

щастие винаги когато го видеше. В тяхната връзка имаше нещо много специално.

След няколко минути и двамата се появиха при басейна, облечени в еднакви хавлиени халати, тя се обърна дискретно, докато той влезе във водата, а Зак се отдалечи по-навътре, за да ѝ даде възможност да слезе необезпокоявана по стълбичките; на вечерната светлина превъзходното ѝ тяло изглеждаше по-хубаво от всякога, след миг Джейн се озова в басейна и плуваше близо до него. Водата се отразяваше чудесно на кожата ѝ, той се гмурна под повърхността, за да се отдалечи, и не след дълго вече играеха на гоненица, смееха се като деца, забравили голотата си; Джейн изведнъж се освободи от всички задръжки. Излезе от басейна, протегна се към халата без всякакво стеснение, облече го и видя, че той я наблюдава със сериозно изражение на лицето.

— Красива си, Джейн.

— Благодаря. — Тя се обърна и Зак излезе, взе своя халат, прибраха се в къщата и допиха виното си, седяха в полуобзаведената стая, от която се разкриваше живописен изглед. Това бе вълшебна вечер, Джейн пийна малко повече от обикновено. Чувстваше се толкова добре с него след трудния ден, изглеждаше съвсем естествено, когато той се наведе и я целуна нежно по устните, но не направи нищо повече. После я целуна отново и тя усети, че цялото ѝ тяло копнее за докосването му, приближи се до него, нежно погали гърдите му, не знаеше какво да му каже. Чувстваше се напълно свободно, непринудено, момичетата щяха да прекарат седмицата при Джак и тя нямаше защо да се притеснява, че те ще се върнат вкъщи и ще ги заварят. От седем месеца не бе спала с никого, изведнъж усети силно влечение по Зак, който седеше до нея.

— Толкова си красива. — Внимателно разтвори халата ѝ, сякаш да я прецени, а Джейн притвори очи с копнеж, после отново погледна.

— Толкова те желая... — Не беше трудно да му го каже, ала той внезапно се отдръпна. Остави чашата си и отиде до прозореца, остана там зареян задълго в красивата гледка, тя го наблюдаваше, усещаше, че нещо не е наред, но не бе сигурна какво е то. — Какво има, Зак? — Притесни се, да не би да е казала или направила нещо нередно, да не би да е била твърде настъпателна. — Не исках да...

Той откликна незабавно на болката в гласа ѝ. Ала болката в неговите очи бе още по-силна.

— Нищо не си сторила... дори не си го помисляй... обратното... ти почти промени живота ми... почти... но не съвсем.

— Защо трябва да променяш нещо? — Тя бе объркана и той разбра, че би следвало да е честен с нея.

— Защото не съм спал с жена повече от двацет години... ако трябва да съм точен, двацет и пет... Това е много дълго време, Джейн...

— Да, така е. — Погледна го с нежност и той седна до нея, въздъхна, сякаш отмаля, изпитваше едновременно тъга и облекчение, чувстваше нужда да се разтовари пред нея.

— Когато бях съвсем млад, учех в интернат... по-точно бях на четиринайсет... едно от най-добрите училища... Имаше нещо като закачка... Много от момчетата се лъжеха едно друго, че са го „направили“. Не участвах в това. Никога не ме е привличало... докато не дойде нов учител по английски. Беше висок, красив, рус... приличаше на Бил, горе-долу на същата възраст. Поиска да му бъда „специален приятел“. Водеше ме на риба, разменяхме си книги, организирахме си лагеруване. Възхищавах му се... много... По време на второто лагеруване той отвори спалния ми чувал и ми каза колко силно ме обича, колко специален съм за него, любихме се... Бях на четиринайсет години. Не знаех какво да правя, с кого да споделя. Мислех, че никой няма да ми повярва. Той бе обект на всеобщо възхищение. Освен това бе далечен роднина на директора. Когато родителите ми дойдоха, не им казах нищо. Мълчах две години, докато той напусна, и се заклех никога да не правя нещо подобно. Знаех, че съм извършил непроситим грях, независимо че боготворях учителя си. — Джейн го гледаше с широко отворени очи, но погледът ѝ не бе осъдителен, а само преизпълнен със съчувствие към момчето отпреди трийсет години.

— Когато постъпих в колежа, се влюбих в едно красиво момиче, дори се сгодихме, бях двацет и две годишен. Тя беше очарователна, също щеше да става актриса. Планирахме прекрасен живот, четири деца... но ме заряза заради друг. Бях съсипан. И двамата бяхме твърде млади. След това в живота ми нямаше място за интимност... до първия ми проклет филм. Желанието ми да играя в него граничеше с

безразсъдството, а режисьорът беше същински кучи син. Бях само на двайсет и три години, той ме принуди да се напия до безсъзнание. На следващата сутрин се събудих в леглото му. Едно от неговите приятелчета се беше погрижило да ни направи снимки, аз — безпаметно пиян, и той... можеш да си представиш останалото. Заплаши, че ще ме шантажира, ако не продължа да спя с него. Бях принуден... След това осъзнах, че жребият е хвърлен. Преследва ме близо година, а дотогава беше станало късно. Страхувах се някой да не разбере. Две години нямах интимна връзка, после срещнах един приятен мъж, два пъти по-стар от мен. Хванах се с него, той бе изключително дискретен. Никой не научи. След него имах само още един мъж... Всичко приключи преди няколко години, и досега сме приятели. Винаги съм се ужасявал от мисълта, че ще се разчуе. Би могло да съсипе репутацията ми, нали? — По бузите му се стичаха сълзи, когато я погледна отново, а тя нежно ги изтри. — Ненормалното е, че след Кимбърли не съм пожелавал друга жена... докато не срещнах теб... Роди се надеждата, че всичко може да се промени... но не е възможно... обратен път няма... В същото време съм сигурен, че повече не желая да се забърквам в хомосексуална връзка. Разбери, не искам да те увличам в грехопадението си. Ами ако се влюбя в друг мъж... догодина? След десет години? Тогава какво? Ти ще преживееш поредното разочарование. И без мен в живота ти е имало предостатъчно болка.

Тя също плачеше.

— Обичам те, Зак. — Обичаше го заради мъката и честността му, обичаше всяка частица от него. — Всичко това не ме интересува. Съжалявам, че ти се е случило... съжалявам... — Гласът ѝ премина в ридание, той я прегърна още по-силно и я целуна отново.

— Но мен ме интересува. Интересува ме всичко, свързано с нас двамата.

— Шшт... — Тя го целуна, сгуши се в прегръдката му задълго, после отново го погледна; навън бе тъмно. — Остани тук нощес — прошепна в неосветената дневна.

— Не мога.

— Защо?

— Няма да е честно. Не искам да се любим.

— Тогава просто ме прегърни... не ме оставяй сама... толкова много се нуждая от теб... — Странното бе, че и той се нуждаеше от нея, повече, отколкото бе способен да изрази с думи, повече, отколкото искаше да признае. Лежаха един до друг на дивана, най-сетне Джейн заспа, изтощена от емоциите през деня. А Зак остана на леглото в тъмното, гледаше я, прегръщаше я, усещаше възбуда, каквато не бе изпитвал цели двайсет години и която избликваше от дъното на душата му. Но не можеше да промени миналото. Лежеше до нея, плачеше за миналото, за невинното обругано момче, а в същото време желаше Джейн до полуда.

— Тишина... Нагласете камерата!... Светлина!... Камера... Пети дубъл...

Сабина стоеше в средата на претенциозно обзаведената дневна с полилей на тавана, очите ѝ хвърляха мълнии към Зак, зашлеви го с блеснал поглед, а той грубо сграбчи ръката ѝ.

— Предупредих те... никога не го прави!

— Стой надалеч от сестра ми! Ти работиш за мен, Ейдриън!

— Не съм твоя собственост, Елоиз.

— Притежавам всички вас... всички... чуваш ли ме? — Очите ѝ горяха, камерата се приближи към тях, а режисьорът махна с ръка.

— Стоп... досега е най-доброто... но нека да снимаме отново.

Всички се отпуснаха, Сабина се засмя, а гримьорът изтича да напудри лицето на Зак. Тълпата се раздвижи и се чу приглушено мърморене, а Сабина тихичко преповтори репликите си.

— Готови ли сме? — Режисьорът стоеше близо до тях и се обърна към помощника от дясната му страна. — Този път нека е със звук. — После похвали Сабина и Зак: — Много добре. Да опитаме само още веднъж. — След това нареди на асистента си: — Дай ни знак със звънеца, моля те. — След миг се разнесе предупредителният звън за началото на снимките.

— Сцена двайсет и пет, шести дубъл — прогърмя глас. — Нагласете камерата... Камера, моля! — Сабина пристъпи с блестящи очи и отново зашлеви Зак, той сграбчи ръката ѝ и двамата повториха същите реплики. Този път беше дори по-добре, след миг се чу: — Стоп!... Чудесно... Правете копие! — Всички напуснаха площадката с усмивка, включително и Зак, който получи шест шамара. Това не го притесняваше, бяха свършили за деня. Погледна часовника си, каза нещо на Гейбриъл под сурдинка и бързо отиде в гримьорната си, а Габи се запъти да търси Джейн.

Тя снимаше грима си. Участва в пет сцени същия ден, а при една от тях се наложи да направят шестнайсет дубъла. Денят се оказа дълъг

за всички. Работеха на две смени по шест часа, с едночасова обедна почивка. Не си позволяваха да снимат повече от дванайсет часа, за да няма профсъюзни санкции за просрочване на времето. Всичко се правеше по часовник. Беше седем, когато приключиха.

— Искаш ли да излезем да хапнем по един хамбургер? — небрежно я попита Гейбриъл. Тя бе израсла много през последните шест месеца, работила бе с всички тях, играта ѝ се беше подобрила. Все още се упражняваше с учителя си, ала опитът, който трупаше, бе безценен. Колегите ѝ пак станаха по-любезни с нея. Известно време коментарите не стихваха, но в крайна сметка, както предвиди Мел, любопитството отслабна. Имаше други нашумели истории за интерпретиране и много клюки от снимачната площадка. Интересът към личността ѝ постепенно спадаше, пък и работеше като професионалистка. Екипът я уважаваше за това, а Джейн я заобича още по-силно.

— Мисля да вечерям с момичетата. — Усмихна ѝ се, но изглеждаше тъжна. Почувства се на хиляда години. Не беше казала на никого, ала днес бе четирийсетият ѝ рожден ден, друг път беше прекарвала и по-хубаво. — Искаш ли да дойдеш? Решихме да хапнем хамбургери.

— Разбира се. Да се преоблека ли? — Носеше разръфани джинси с дупки на коленете и изглеждаше по-лошо от обикновено. Но Джейн не се притесняваше. Тя облече розовия си анцуг и нахлузи маратонките. Нямахте защо да се докарва. Не отиваха на специално място, а Алекс отново ѝ създаваше проблеми. Все още смяташе майка си за виновна за развода, макар че ролята ѝ във филма ѝ беше направила силно впечатление. Поне Алиса се промени. Миналия месец Алекс стана на седемнайсет, а Алиса на петнайсет години, Джак подари на голямата им дъщеря кола — „Ребит“ с подвижен покрив, и тя с удоволствие разкарваше с нея всеки желаещ.

Гейбриъл и Джейн си тръгнаха от снимачната площадка, когато сваляха бутафорните стени от дома на Мартин. Претенциозната дневна изчезна за минути.

— Как беше последната сцена? — Джейн се усмихна. — Гледа ли я?

— Направиха я след шест дубъла. Доста добре се получи.

— Сигурно Зак е целият в синини.

Габи се разсмя. Неофициално Джейн наричаше Сабина Ламята кралица.

— Ще оживее. Каза, че има среща, и си тръгна веднага след това, но изглеждаше добре. — Тази вечер всички бързаха да си отидат, Габи последва Джейн в новия ѝ дом в Бел Еър, където я чакаха дъщерите ѝ. Беше почти осем часът, двете жени изпиха по чаша вино, а после Алекс им предложи да ги закара до „Хард Рок Кефей“, за да хапнат хамбургери. Момичетата се бяха издокарали в елегантни спортни панталони и хубави блузи. Джейн се почувства неудобно в розовия си анцуг, но беше твърде уморена, за да се преоблече, а Габи изглеждаше още по-зле. Двете бърбяха на задната седалка. Джейн час по час припомняше на Алекс да не кара много бързо, изведнъж Габи се притесни.

— По дяволите... Репликите ми за утре са в Зак, а ми трябва за тази вечер.

— Мога да ти дам моите, когато се приберем вкъщи. Участвам само в последните две сцени. — Всички работеха упорито, Габи поклати глава в знак на несъгласие.

— Правила съм бележки върху моя екземпляр. Имаш ли нещо против да минем през тях? — Обърна се към Алекс и ѝ обясни къде е. — Само ще се отбия да ги взема... Нямах нищо против, нали, Джейн? — Не беше съгласна, но не искаше да го показва. Беше уморена и потисната, щеше ѝ се да хапне и да се прибере да си легне. Момичетата не споменаваха нищо за рождения ѝ ден и тя беше сигурна, че са забравили за него.

След петнайсет минути стигнаха до къщата на Зак и когато паркираха, Габи попита Джейн дали не би искала да влезе вътре.

— Нали ми каза, че щял да излиза.

— Разбрах, че ще тръгне в девет.

— Добре... ще почакам тук. — Остана с момичетата, а Габи се запъти към входа. Александра се обърна към нея.

— Не може ли да отидем да разгледаме къщата му, мамо?

— Той е зает, скъпа. Не е удобно да нахлуваме всички.

— Хайде... разправят, че била приказна...

— Алекс, моля те... — Но енергичната девойка вече бе изскочила от колата, а Алиса я последва. — Алекс!... Момичета!... Моля ви!... — Държаха се ужасно, бяха на половината път от входната

врата, когато Джейн тръгна да ги догонва. Тъкмо ги настигна и се готвеше да им каже да се върнат в колата, но те натиснаха звънеца, вратата се отвори и тя изведнъж се озова вътре под натиска на дъщерите си, хор от гласове я приветства, пред себе си видя стая, пълна с хора и балони.

— Изненада! — извикаха двеста души.

— Честит рожден ден, мамо! — Джейн едва различаваше момичетата през сълзи, Габи стоеше до Зак. Той подготви празненството, покани нейни познати, актьорите и екипа на „Манхатън“, някои стари приятели, които Алекс и Алиса му бяха посочили, целия състав на „Скритите ни болки“, който не бе виждала от близо година, импресариото й... всички!

— Мили боже! — Не можеше да се въздържи да не плаче, в същото време се смееше и преминаваше от ръка на ръка, целуваха я, прегръщаха я, после тя се окопоти и се обърна към Зак, който сияеше. — Какво направи!... О, боже! — Джейн посочи розовия си анцуг и се засмя през сълзи. Дори не бе срещнала косата си. — Погледни как изглеждам!

— Ти си красива и си на не повече от четиринайсет години!

— О, Зак... — Очите им се срещнаха, тя го целуна по бузата, която бе зашлевена шест пъти същия следобед. Дори Сабина бе тук и я гледаше благосклонно, беше в страхотен бял гащеризон от жарсе, носеше перлите, които Мел й подари.

— Честит рожден ден, дете. — Сабина я дари с усмивка и я целуна леко по бузата. Двете жени не бяха близки приятелки, но не бяха и врагове. Всички бяха опазили в тайна подготовката за рождения й ден. Мел я прегърна силно, дори Бил беше тук, смееше се на изненадата, изписана на лицето й. Никой не заслужаваше повече от нея. Тя бе отзивчива към всекиго, дори към актьори, които никой не познаваше, а екипът я обожаваше. В трапезарията имаше огромна торта, отвън свиреше оркестър. Това бе най-хубавото парти, на което бе присъствала.

— Щастливи четирийсет, Джейн. — Зак я прегърна през рамо и я разходи из обширната дневна, за да се види с всички. В градината имаше дори дансинг, богат бюфет, отрупан с двайсетина вида мексикански ястия, за които момичетата казаха, че са й любимите.

— Как подготви всичко това? Не подозирах нищо. — Тя бе слисана, сълзи се стичаха по бузите ѝ, когато го погледна, дълбоко трогната от грижите му. Никой досега не се бе държал така добре с нея, както Зак. Приблужи се към него безмълвно и обви с ръце врата му, тълпата започна да ги насърчава и тя го целуна леко по устните, а Сабина пристъпи намръщена.

— Казах ти да стоиш далеч от сестра ми, Ейдриън. — Гостите се разсмяха, докато той се направи, че трепери от страх.

— Моля те, не ме удрай отново... — Престори се, че търка ударената си буза, и всички се засмяха, Сабина се усмихна и се върна при Мел. Атмосферата бе много приятна и никой не видя кога Бил се бе измъкнал тихомълком още преди да сервират тортата. В дванайсет часа Джейн изпрати момичетата вкъщи. Тази вечер щяха да спят при баща си. Всъщност, този ден му се падаше да е с тях, но ги бе пуснал заради рождения ден на Джейн. Щяха да се приберат при нея на другия ден. Останалите гости се задържаха почти до три през нощта.

Когато най-сетне си тръгнаха, тя остана, за да поговори със Зак и отново да му благодари. Някой бе изпратил Габи до тях към два часа, а Зак обеща лично да откара рожденичката до дома ѝ. Вече не бързаха, седяха край басейна и пиеха шампанско.

— Не знам какво да кажа. — Никой не я беше трогвал така. — Толкова хубаво беше... най-прекрасната вечер в живота ми... — Щеше да пази спомена до края на дните си.

— Ти си специално момиче. — Топло я прегърна и я погледна в очите. Подготвяше празненството от два месеца, откакто тя бе споменала, че скоро е четирийсетият ѝ рожден ден, помогнаха му Габи и момичетата. Всички с охота се заловиха за работа заради Джейн. Нямаше друг човек от екипа, освен може би Зак, когото да обичат повече. Двата с Джейн бяха чудесни хора, благоразположени към колегите си, сериозни, добри и уважавани от всички. — Затова исках да направя нещо специално за теб.

— Е, успя. — Отпи от шампанското си и се усмихна. Признанията му не бяха променили нищо между тях, дори през последния месец се бяха сблизили още по-осезаемо. Той я кани на вечеря няколко пъти, но повече никога не зачекнаха темата за миналото му. Зак изпита огромно облекчение, след като не почувства никаква промяна в отношението ѝ към него.

— И ти направи много за мен...

— Шегуваш ли се? Нищо не съм сторила.

— Не е вярно. — Зак не знаеше как да го изрази с думи. — Накара ме да се замисля за доста неща.

— Ти ми помогна в най-лошия период от живота ми. Разводът щеше да ми се отрази още по-зле без теб.

— Не виждам с какво съм ти помогнал, но ще съм щастлив, ако е така.

Кошмарът бе от минал благодарение на него, сега тя се чувстваше съвсем нов човек. И двамата бяха претърпели положителна промяна, защото взаимно се обогатяваха.

Погледна го с навлажнени очи.

— Никой не е бил толкова мил с мен, както ти...

Зак се наведе и я целуна по устните.

— Значи си се срещала само с глупаци. — Не че той не се бе държал глупаво през последните двайсет години, позволявайки страхът и тъгата да управляват съдбата му. По своя собствена вина се бе впуснал в живот, който никога не бе му носил душевно равновесие. Ала след признанието пред Джейн престана да се терзае. След като тя не се тормозеше, защо той да се измъчва. Преди няколко седмици дори събра кураж да обясни случилото се на приятеля си. Боб не беше изненадан. Винаги бе усещал, че Зак някога отново ще поеме по друг път, а сега бе съвсем сигурно, че това ще стане.

— Не мога да й причиня подобно нещо — рече му Зак.

— Какво й причиняваш? Бил си честен към нея, казал си й и тя не се е притеснила, нали? — Боб беше доволен от развръзката. И без това Зак вече му бе в тежест, от няколко години имаше и друг любовник, човек, който означаваше всичко за него. Но в същото време Зак го тревожеше. Той заслужаваше повече. Бе способен да даде много от себе си. Боб искрено се надяваше Джейн да го заслужава.

— Честит рожден ден, Джейн — прошепна Зак и тя се усмихна щастливо. — Искаш ли да плуваме? — Нощта бе топла, никой от тях не чувстваше умора. Отдавна бяха преминали точката на изтощението, бяха щастливи и доволни да се излежават край басейна и да пият шампанско в звездната нощ.

— Не нося банския си костюм.

Той се засмя тихо.

— Къде съм чувал това? Струва ми се, че ние се справихме веднъж на едно друго място... — В дома ѝ, когато тъкмо се бе нанесла. — Можем отново да опитаме.

Този път Зак свали дрехите си без притеснение пред нея, силното му тяло тръпнеше от енергия, сякаш бе момчешко, а тя бързо смъкна розовия анцуг и сгъна грижливо бельото си. Смущаваше се малко от него, но забеляза, че той ѝ се възхищава, докато я чакаше да влезе във водата. Плуваха мълчешком един до друг, после, без да каже дума, я взе в ръцете си. Когато стигнаха до плиткото, тя замря, сгушила се в топлата му прегръдка, усещаше как желанието се надига у него, като я притисна по-силно, и те се целунаха. Направо беше останала без дъх, когато Зак се отдръпна от нея, после отново намери устните ѝ, докосваше нежно гърдите ѝ, след това изследва тялото ѝ с галъвните си ръце и любещи устни. Поведе я към стъпалата и сякаш двамата бяха чакали този миг цял живот, той я люби, а топлата вода плискаше леко край тях, нощният въздух отнасяше стоновете им, когато и двамата стигнаха до вълшебен екстаз, после останаха да лежат, вплели телата си в едно на сгъналата на басейна, а Зак ѝ се усмихваше.

Бил си тръгна от празненството точно в десет и петнайсет. Харесваше Джейн и намираше за много мило от страна на Зак да организира веселие в нейна чест, но той просто не беше в настроение. Преди няколко седмици в „Майкс“ бе видял Санди за пръв път от месеци. Тя му се обади и го попита дали е възможно да се срещнат там, а когато се видяха, оказа се, че единственото, което иска от него, са петстотин долара. Моли го дълго, твърдеше, че трябва да си намери квартира, а няма и цент. Той обаче се притесняваше, че парите могат да изтекат право във вените ѝ. Санди изглеждаше ужасно, сърцето му се свиваше, като я гледаше такава, но не можеше да направи нищо за нея, а тя беше толкова зле, че Бил дори не посмя да спомене за развод.

В крайна сметка ѝ даде всички налични пари, които имаше, малко повече от триста долара, и Санди напусна бара почти тичешком. Обади му се в деня на празненството, стори му се много уплашена. Помоли го да се видят вечерта в единайсет часа и за да е сигурен, че няма да я изпусне, той си тръгна от Зак четирийсет и пет минути преди срещата. Ала тя не се появи. В полунощ Бил се отби в „Майкс“ да изпие една бира, после се качи на колата и запраши към Малибу, шофираше без цел, за да се разсее от мрачните мисли. Трябваше да забрави Санди, животът ѝ пропадеше и той си даваше сметка, че няма да мине много време и тя отново ще стигне до свръхдоза. Може би за последен път.

Когато се прибра вкъщи, минаваше два, в дома му го чакаше полицията. Отвън бяха паркирани четири коли с примигващи светлини и една линейка и докато бързаше с притаен дъх по тясната пътека към къщата, го обзе смразяващо чувство за надвиснала опасност. Вътре бе пълно с хора, вратата на спалнята беше затворена, полицаите гледаха мрачно. Имаше още няколко мъже в костюми, един оператор с камера, а две ченгета извадиха оръжието си, щом той се появи на прага. Усети, че пребледнява, спря на място, вдигна ръце и се вторачи в тях.

— Какво е станало... къде е... — В следващия миг се досети. Зад затворената врата.

— Все още е в другата стая. — Не му хареса как изрекоха „все още“. Сякаш някой я бе захвърлил там. — Къде бяхте?

Той продължаваше да стои с вдигнати ръце и не смееше да помръдне. Чудеше се дали при нея има медицински лица, дали е добре, ала бе твърде шокиран, за да попита.

— Разходих се с колата до Малибу.

— Кога тръгнахте?

— Около дванайсет часа. Чаках... чаках един човек... но тъй като никой не дойде, излязох да изпия една бира.

— Кого очаквахте?

— Моя... приятелка. — Едва се удържа да не каже „жена ми“.

Един от полицаите отиде до вратата на спалнята и му даде знак да се приближи.

— Това ли е приятелката ви? — В стаята Бил завари още полицаи. Кучето бе прибрано в банята и той го чуваше как скимти. Гледката, която се разкри пред него, го потресе. Санди лежеше на леглото, облечена в дрипи, както винаги, дребното ѝ крехко тяло изглеждаше като детско, беше простреляна в гърдите и в главата. Очите ѝ бяха широко отворени, всичко наоколо бе изцапано с нейната кръв. Беше мъртва и той нададе страховит вик, когато пристъпи към нея, а после политна назад, останал без сила. Две ръце го поеха, за да не падне, и олюлявайки се, Бил се върна в дневната.

— О, боже... о, боже... — цивреше като дете. Тя беше мъртва... мъртва. Той ги огледа със стъклен поглед. — Кой е направил... какво... — Не можеше да намери думите, някой го бутна грубо да седне на един стол.

— Вие ще ни кажете. Съседите са чули изстрели. Имате ли оръжие?

— Не. — Бил поклати глава.

— Коя е тя?

— Жена ми... разделени сме от шест месеца...

— Дай да видим ръцете ти, приятелю. — Бяха открили следите от убожданията по нейните, но неговите бяха чисти.

— След като излязохте оттук, някой виждал ли ви е?

— Барманът в „Майкс“. — Стори му се, че ще повърне, затова затвори очи.

— Колко време бяхте там?

— Около половин час.

— А след един часа?

— Просто обикалях с колата си.

— Била е убита през последния час. Имате ли някаква представа кой е могъл да го направи?

Той поклати глава нещастен, сълзи се стичаха от очите му. Беше застреляна. Като животно. После ги огледа.

— Тя ми се обади тази вечер. Стори ми се уплашена.

— От какво? — Не проявяваха никакво съчувствие към него. Много пъти бяха ставали свидетели на такива случаи и бяха чували стотици неправдоподобни истории като неговата.

— Не знам. От доставчика си може би... или от сводника... Лятото я арестуваха по обвинение за проституиране, с цел спечелване на пари за наркотици... Иначе беше добро момиче. — Обърна се към тях, все едно имаше значение какво ще си помислят за нея. — Бе силно зависима от наркотиците.

— Очевидно. — Дежурният полицаи направи знак на един от своите хора и в къщата скоро влязоха мъжете от линейката с носилка и мушама.

— Къде ще я отнесете? — Бил се изправи, сякаш искаше да я задържи в дома си, блъснаха го обратно на стола.

— В моргата. А вас ще отведем в участъка.

— Защо?

— Посочете ми причина, поради която да не го правим.

— Не съм я убил.

— Тогава ще имате възможност да го кажете на лейтенанта. Случаят се поема от отдел „Убийства“. Задържаме ви по подозрение в убийство.

— Не можете да го направите... аз... — Преди да успее да каже и дума, едно ченге му щракна белезниците, а друго му прочете правата, мъжете от линейката изнесоха от спалнята носилката, покрита с мушама, под която едва се забелязваха очертанията на човешко тяло. От Санди не бе останало нищо. Гледаше към нея, докато я изнасяха, спомни си кръвта в другата стая и се помоли да не я е боляло, да е

станало бързо... Кучият син я бе убил в тяхното легло, където те бяха толкова щастливи някога... Имаше чувството, че сънува, както вървеше неуверено към колата, заобиколен от мъже. Пет минути по-късно пътуваше към участъка, на задната седалка, с белезници на ръцете и съкрушен. Това не можеше да е истина. Но беше...

Казаха му, че ще го задържат за четирийсет и осем часа, докато трае разследването, разпитваха го два часа. Нямаше какво повече да каже. Чувстваше се изтощен, отмаял, когато му свалиха белезниците, накараха го да се съблече, после го претърсиха внимателно, върнаха му дрехите и го натикаха в килия с още трима мъже. Двама от тях бяха пияни до безсъзнание — единият спеше, а третият го заплаши с убийство, ако се приближи и на сантиметър към него. Бил седна на тесния нар, чийто матрак миришеше на урина, и се запита какво ще става с него отсега нататък.

— Мога ли да се обадя по телефона? — попита той пазача.

— Утре сутринта в девет часа. — От килията го изведоха чак в десет и четирийсет и пет за разпит и едва тогава му разрешиха да позвъни. По това време вече закъсняваше с четири часа за работа, а имаше участие във всяка сцена. Не знаеше на кой друг да се обади, затова потърси импресариото си, секретарката го остави да чака, докато инспекторите изгаряха от нетърпение отново да го подложат на разпит.

— Кажете им да побързат.

— Не мога. На линия съм. — Уплаши се, че няма да му позволят да завърши разговора си. Този път беше сериозно. Ставаше дума за неговия собствен живот. Най-сетне Хари се обади:

— Какво става? Как върви, приятелю? — Гласът му бе бодър. Беше в добро настроение. Но не задълго. Бил му разказа къде е и защо и Хари направо се скова на бюрото си.

— Ти си арестуван? Те с всичкия си ли са?... Мамка му...

— Можеш ли да ми намериш адвокат, Хари? И за бога, не казвай на никого.

— Шегуваш ли се? До довечера целият свят ще знае. Исусе Христе!

— За бога! — Гласът на Бил прогърмя в малкото помещение и инспекторите стреснато обърнаха погледи към него. — Намери ми адвокат и ме измъкни оттук. Обади се на снимачната площадка и им

кажи, че ще отсъствам няколко дни. — И на двамата им мина една и съща мисъл, която Хари изрази гласно.

— Чакай само да видиш какво ще стане, когато Уекслър разбере.

— Ще говоря с него, щом изляза. Ще му обясня всичко.

— Несъмнено това ще е обяснението на годината — иронично отбеляза Хари. Бил нарушаваше договора си на ента степен. Чисто и просто моралните клаузи трябваше да се спазват. Да не говорим колко зле щеше да се почувства Мел, защото Бил го бе излъгал. — Ще позвъня на моя адвокат. А ти не разговаряй с никого.

— Страхотно. — Погледна мъжете, които го очакваха. — И, Хари... благодаря.

— Ще направя каквото мога. Приятелю... съжалявам... Знам какво ти е заради нея.

— Да. — Сълзи напълниха очите му. — Така е. — Затвори телефона и отказа да отговаря на инспекторите, докато не дойде адвокатът му.

След като не можеха да го разпитват, детективите го изпратиха обратно в килията. Двамата пияници бяха освободени, а мъжът, който го заплашваше с убийство, и за миг не го изпусна от поглед. Сякаш минаха часове, преди да се появи адвокатът, ала не може да се каже, че той окуражи Бил. Обвинителите обсъждаха как да го подведат под отговорност за убийство.

— Но защо, за бога?

— Защото е убита в твоята къща, била е твоя жена, разделили сте се и ти нямаш никакво алиби. Известно им е, че ти е било накупяло, че си я намразил, понеже ненавиждаш наркотиците. Имал си хиляди причини да се отървеш от нея. — Адвокатът бе искрен до болка.

— Не са ли длъжни все пак да докажат, че съм бил аз?

— Не е задължително. Ако не можеш да докажеш противното. Могат да те задържат за предварителния процес, ако районният прокурор повдигне обвинение срещу теб.

— Как мислиш, ще го направи ли?

— Въпросната вечер някой виждал ли те е след дванайсет часа?

Бил поклати отчаян глава.

— След като си тръгнах от „Майкс“, не. Разхождах се с колата.

— Говорил ли си на някого за това момиче? Казал ли си някому, че ти създава проблеми с наркотиците?

Бил пак поклати глава, после погледна мъжа, когото Хари бе изпратил. Беше около четирийсет и пет годишен, изглеждаше лишен от индивидуалност. Бил обаче силно се надяваше адвокатът да си знае работата.

— Всъщност не съм споделял с никого, че сме женени.

— Защо?

— Импресариото ѝ настояваше. Тогава тя бе получила добра роля в един сериал и той реши, че женитбата ще накърни образа ѝ на невинна девойка.

— А за теб? Някой знае ли?

Бил отново поклати глава и му разказа как е излъгал Мел, когато го поканил да участва в „Манхатън“.

— Сега те вероятно ще ме изхвърлят.

— Може би не. — За пръв път адвокатът го окуражи. Името му беше Ед Фрайд. Хари се кълнеше, че е добър. — Възможно е да се смили. Сполетялото те би било жестоко изпитание за всеки. Според теб кой може да го е направил?

Бил се замисли за миг и сви мрачно рамене.

— Не знам. Доставчикът ѝ евентуално. Някой трябва да я е проследил до къщата... вероятно сводникът ѝ.

— И с проституиране ли се е занимавала? — попита Ед.

— Да... най-малкото веднъж... — Отвратително бе да се ровиш в нечий живот пред абсолютно непознат човек. Погледна отново към Ед. — Можеш ли да ме освободиш под гаранция?

Адвокатът поклати глава.

— Ти си задържан по подозрение. Дори не са определили гаранция. — Реши да му каже всичко. — Ако те обвинят в убийство, няма да има гаранция. Онова, на което се надяваше, бе да предявят по-леко обвинение. Тогава можеше да го измъкне от ареста.

— Страхотно. — Бил изглеждаше потиснат. Видът му помръкна още повече, когато видя вечерните вестници. Не беше водещ материал, но беше на първа страница. „Актьор обвинен в убийството на жена си“. Съобщаваха имената и на двамата, изреждаха старите обвинения спрямо Санди, пишеха за пристрастеността ѝ към наркотиците, как е била изхвърлена от екипа на сериала, информираха, че Бил в момента е ангажиран в новия филм на Мел Уекслър, който се очаква да бъде сензацията на годината на телевизионния екран. „Явно няма да е“, каза

си той наум, лежеше на вонящия нар със затворени очи. Тази вечер не го разпитваха повече. Захвърлиха го в килията, а ужасната гледка не излизаше от съзнанието му — с дупка от куршум в сърцето и три в главата, спомняше си за живота им в началото, който се стопи като далечна мечта.

— Олеле, боже... ох, господи... — Джейн го видя първа, докато чакаха да бъдат нагласени светлините за следващата сцена. Един от операторите донесе вестника на обяд и го остави на една пейка. Тя го подаде безмълвно на Зак и той я погледна слисан.

— Това Бил ли е? — Направо беше шокиран.

— Изглежда, че е той. — Същия ден не дойде на работа. Към единайсет часа се обади импресариото му да предупреди, че Бил ще отсъства, а те трябваше да снимат с него целия ден, което причини известно объркване, защото актьорите и екипът бяха принудени да работят по сцени, които дори не бяха репетирани, затова никой не се размина с по-малко от четиринайсет дубъла. Всички бяха станали спрехави заради суматохата, нито Зак, нито Джейн бяха спали през нощта, но изглеждаха щастливи. Поне докато Зак не прочете статията. Джейн го наблюдаваше. Написаното обясняваше защо Бил непрекъснато беше потиснат.

— Казват, че е бил женен за нея. Никога не е споменавал... ти знаеше ли? — Гледаше Зак смаяна, когато Габи се приближи към тях. Отгоре на всичкото денят беше необичайно горещ, а те бяха махмурлии от празненството в чест на Джейн предната вечер.

— Ако трябва да направим още шестнайсет дубъла, за да заснемем следващата сцена, ще се самоубия. — Габи приседна на пейката и ги огледа с подозрение. — Какво става? И вие изглеждате зле като мен. Мексиканската храна ли ви дойде много, виното или и двете? — Тя се усмихна. Вечерта беше прекрасна, истинска изненада, която носеше наслада, но Джейн реши да ѝ отговори, като ѝ подаде вестника, без да каже дума. Габи прочете статията и вдигна поглед. — По дяволите! Не може да бъде... — Невероятно. Невъзможно беше. Как ще я убие просто така?...

Слухът се разпространи с шеметна скорост, между дублите се шушукаше. Полицията пристигна, преди да са напуснали снимачната площадка. Съобщиха, че желаят да разговарят с всеки, затова

помолиха екипа да остане. Вече беше седем часът, никой не отронваше дума, наливаха си кафе в пластмасови чаши, инспекторите разпитаха най-напред режисьора, после повикаха Зак в гримьорната му. Върна се след половин час. Изглежда, щяха да стоят там цяла нощ и когато Зак дойде, Джейн му прошепна:

— Какво казват?

— Почти нищо. Искане да знаят дали някога е говорил за жена си... дали я познаваме... дали е споделил нещо... дали вчера е изглеждал разстроен. Казах им, че никой не е подозирал за брака му. Единственият път, когато го видях с жена, беше преди няколко седмици в „Майкс“. — И двамата си спомниха раздърпаното момиче, с което го срещнаха, а Джейн се запита дали това е жертвата. Зак я погледна притеснено. — Интересувах се кога си е тръгнал от партито снощи и аз им отговорих, че според мен е било около десет. Може би трябваше да премълча. — Изглежда, се измъчваше от показанията си. Никой не се бе сближил с Бил, откакто започнаха снимките, но той бе един от тях, част от семейството, и Зак не искаше да му причинява още по-големи неприятности. Джейн го погледна със съчувствие.

— Бях толкова развълнувана снощи, че дори не видях кога си е тръгнал.

— Нито пък аз — обади се Габи.

След това извикаха Сабина, а после Джейн и някои други актьори. Едва в десет и петнайсет дойде ред на Гейбриъл, дотогава по-голямата част от екипа си беше тръгнала. Джейн остана да я изчака, а Зак обеща да закара и двете по домовете им. Всички разговаряха открито колко потиснат са виждали Бил понякога, колко необщително се е държал в Ню Йорк, колко мрачен е бил през повечето време. На Джейн ѝ писна да ги слуша, с цялото си сърце тя беше на негова страна. Сподели нещо със Зак и вдигна вежди със съмнение.

— Не мисля, че трябва да го правиш.

— Ти как би се чувствал?

Той погледна часовника си. Все още беше облечен с дрехите от последната сцена, гримът му започваше да тече.

— Все едно мисля, че няма да те пуснат.

— Можем поне да опитаме. Няма да изгубим нищо.

Зак ѝ се усмихна и ѝ зашепна в ухото. Все още чувстваше топлината и страстта на изминалата нощ. Наведе се към нея така, че

само тя да чуе:

— Обичам те, Джейн.

— И аз те обичам. — Размениха погледи, понятни само на тях. Сякаш мина цяла вечност, докато Гейбриъл се върне.

Тя се намираше в главната гримьорна заедно с полицията. Те започнаха да разпитват хората там.

— Познавахте ли го, преди да се срещнете в този филм, госпожице Смит?

Габи поклати глава.

— Не.

— Споменавал ли е някога за жена си?

— Не. — Тя отново отговори отрицателно, бе извънредно спокойна, наблюдаваше ги. Случилото се не излизаше от ума ѝ, беше сигурна, че той не е убил жена си. Питаше се дали някога е бил влюбен в нея. Сега вече поведението му през всичките тези месеци изглеждаше съвсем обяснимо. Обстоятелствата се проясняваха.

— Виждали ли сте я на снимачната площадка? — Показаха ѝ снимка на Санди от по-добрите времена.

Тя я погледна и поклати глава.

— Не.

— Имахте ли вчера впечатлението, че господин Уоруик е ядосан?... Да кажем, снощи?

Габи им се усмихна.

— Не, изобщо. Всички отидохме да изненадаме Джейн на партито... Джейн Адамс... Бил беше с нас.

— Според вас той кога си тръгна?

— Малко след десет часа. — Знаеше, че Зак е казал същото.

— Имате ли представа къде отиде? Спомена ли нещо?

Габи се усмихна, после отмести очи от тях.

— По-късно се срещнахме в моя апартамент. — Погледна ги отново, престорено скромна, леко притеснена, но твърдо решена да е честна с тях.

— Заедно с него ли си тръгнахте от празненството, госпожице Смит?

Тя поклати глава.

— Напуснах по-късно. Около дванайсет. — Тръгнала си бе в два, но по това време всички бяха пияни и едва ли бяха забелязали.

— И вие се срещнахте с него... къде?

— При мен. Той не вили каза? — Имаше вид на млада, невинна, изненадана и притеснена. Инспекторът, който я разпитваше, се размърда на стола си. Срещу него седеше много красиво създание, облечено в туника, която се разтвори на деколтето и разкри малките ѝ гърди, когато тя неспокойно се наведе към него. Дори му напомняше на момичето от снимката. После му дойде друго наум.

— Скарахте ли се? — Може би той си го бе изкарал на другата, двете толкова си приличаха. Трябваше да провери всички възможности.

Тя се засмя като дете и започна да играе с дългата си черна коса.

— Не. Тъкмо обратното... — Даже успя да се изчерви.

— Кога дойде при вас? — Ченгето присви очи, а тя го погледна замечтана.

— Сигурно малко след полунощ.

Нейните показания несъмнено променяха всичко. Но защо той не им беше казал? Попита същото Габи и тя сви рамене.

— Не знам. Предполагам, че не е искал да ме замесва. — Понижи тон, да не би стените да имат уши. — Никой не знае за нас. Ако се разчуе, това би усложнило нашето положение, а нали знаете за моралните клаузи в договорите... — Ако се прилагаха санкции всеки път, когато двама актьори стигаха до леглото, в Холивуд нямаше да е останал нито един човек, но полицаите разбираха това и главният инспектор се задоволи да поклати важно глава.

— Разбирам. — Изправи се. — Може да се наложи отново да ви разпитаме, госпожице... ъъ... Стил. Благодаря ви много. — Освободиха я, тя се върна при Джейн и Зак и тримата си тръгнаха. След като напуснаха снимачната площадка, обзе ги мрачно настроение, никой не говореше, бяха потънали в размисъл, по едно време Джейн сподели идеята си с тях.

— Мисля, че можем да се отбием да видим Бил.

— Смяташ ли, че ще ни пуснат? — Габи я погледна със съмнение, ала тя също силно желаше да го види. Беше заложила главата си за него, но беше сигурна, че постъпва правилно. Инстинктивно усещаше, че той няма нищо общо с престъплението, независимо какво говореха ченгетата. Не беше такъв тип мъж. Ако е

искал да убие жена си, да го е направил отдавна. А след като започнаха да обсъждат случилото се, Зак се съгласи с нея.

— Той гледаше така тъжно оня ден, когато излезе от „Майкс“, за да я догони... изглеждаше силно обезпокоен за нея. — На Джейн ѝ се стори, че Габи се сепна, но все пак заговори с нормален глас.

— Сигурно е така. Ето какво го е тормозело. Вероятно тайният брак с нея го е потискал допълнително.

— Полицията каза, че са разделени от месеци — уточни Джейн, докато се качваха в колата на Зак, — но ми се струва, че Зак е прав. Когато го видях тогава, в „Майкс“, си помислих същото. Имаше вид на съсипан от нейното състояние. Тя изглеждаше толкова ужасно, бедната... — Джейн очевидно изпитваше състрадание при спомена за Санди.

— Според теб какво се е случило? — попита Габи.

— Сигурно има нещо общо с наркотиците. — Зак ги погледна и двете и запали двигателя. — Очевидно Бил твърди, че тя му се е обадила на снимачната площадка. Не знам нищо за това, но може и да е звъняла и да му е определила среща у тях. Не е отишла на срещата и той е излязъл да се поразходи с колата, а след като се е върнал, тя е била... мъртва. — И на тримата им звучеше ужасно. Зак караше към затвора, където им бяха казали, че е Бил. Минаваше десет часът вечерта и бе сигурен, че няма да ги пуснат. Но когато попитаха може ли, бяха изненадани от утвърдителния отговор. Инспекторите тъкмо се бяха върнали от снимачната площадка, където бяха разпитали екипа, и се съгласиха да направят изключение за тях, „защото са дошли точно те“. Тонът им подразни Джейн, която изпитваше силно съчувствие към Бил, ала в крайна сметка тримата бяха благодарни, че им разрешиха да го видят. Останаха в една стая насаме с него, отвън имаше пазач, зад прозорец, който му позволяваше да наблюдава какво става вътре. Джейн и Гейбриъл трябваше да оставят чантите си, преди да влязат, а Зак беше претърсен. Заклучиха вратата след тях, прекрачиха прага. Всъщност това бе стаята за разпити, много по-цивилизовано място, отколкото, ако го бяха посетили в затвора. Самия Бил въведоха през друга врата, преди това му сложиха белезници, които махнаха, когато му позволиха да влезе в стаята при приятелите си; той стоеше и ги гледаше с пълни със сълзи очи, не знаеше какво да каже, когато Джейн протегна ръце, прегърна го силно и тя самата се разплака.

— Всичко ще се оправи... сигурна съм. — Бил дълго не можа да отрони дума. Здрависа се със Зак и погледна Гейбриъл. Имаше окаян вид, не беше се бръснал два дни. Съсипан бе от видяното, от чувствата, които изпитваше, беше го обзело усещането, че животът никога повече няма да бъде същият. Донякъде имаше право. Все още не се знаеше дали Мел ще го остави в екипа, но по-важно бе дали ще го обвинят за убийството на момичето.

— Не можахме да повярваме, Бил. Звучи като лош сценарий. — Зак седна на единия стол, Бил го последва, гледаше ги с благодарност.

— Нито пък аз. Абсолютен кошмар. Могат да ме задържа още двайсет и четири часа, ако не намерят допълнителни доказателства, и после още едно денонощие. — Това би означавало два дни ужас и ад, те се взряха в него с невярващи очи.

— Но защо? — Зак не разбираше как е възможно, без да имат сигурни доказателства.

— Защото нямам алиби. Излязох да се разходя сам с колата. Никой не ме е виждал след дванайсет часа, а убийството е станало между един и два. Намериха я в дома ми и очевидно това им стига. Смятат, че съм бил разстроен от начина ѝ на живот, което всъщност бе истина. Направо не издържах повече. Тя се самоубиваше бавно. — Те вече го знаеха. — Но никога не бих... — Нещо го задушаваше и не можеше да говори, Габи нежно докосна ръката му, изчака го да я погледне. Когато очите им се срещнаха, тя се беше овладяла и му изрече спокойно:

— Казах им, че си бил с мен през нощта.

За миг той замръзна, сякаш не разбираше какво му говори, после поклати глава, а Габи не откъсваше очи от него. И двамата си даваха сметка, че в стаята може да има подслушвателно устройство, и тя мереше всяка своя дума.

— Какво си им казала?

— Че си дошъл при мен, след като си тръгнах от Зак.

Бил продължаваше да я гледа неразбиращо.

— Защо? — Защо правеше това за него, след отвратителното му държание в продължение на месеци? Защо изобщо му обръщаше внимание? Той бе поразен.

Но тя седеше спокойно, а Зак и Джейн ги наблюдаваха.

— Просто им казах истината. Не трябва повече да лъжеш, за да ме прикриваш, Бил. Всичко е наред.

Искаше му се да изкрещи: „Не съм бил при теб, но и не съм убил жена си“, ала не смееше заради вероятността в помещението да са инсталирани скрити микрофони. Зак и Джейн ги гледаха объркани. И двамата можеха да се закълнат, че между тях не е имало нищо.

Бил я погледна напрегнато, за пръв път виждаше само нея.

— Не съм я убил, Габ... кълна се, че не съм... тя ми се обади този ден, беше уплашена. Каза ми, че някой я следи, не знам кой. Три седмици преди това сподели, че дължи пари на много хора, включително и на доставчика си, и се притесняваше. Спомена, че няма къде да живее. Дадох ѝ само триста долара, защото се страхувах, че ако разполага с повече, може отново да си сложи свръхдоза. — Изведнъж сълзи напълниха очите му, той отпусна глава, чувствайки облекчение и топлота около себе си за пръв път от двайсет и четири часа. — Ние толкова се обичахме... исках да ѝ помогна да оздравее... но тя не пожела. Струваше ми се, че е стигнала твърде далече и вече нищо не я интересува. — Не беше първата, минала по този път, и тримата изпитаха жалост към него. Никой не се съмняваше в невинността му. Освен ченгетата, за нещастие.

Джейн нежно разтриваше врата му, а той плачеше, скрил лицето си в ръце. Зак поклати глава натъжен.

— Не може ли адвокатът ти да направи нещо, Бил?

— Опитва се. Но гледката онази вечер беше отвратителна, тя бе просната там. — С мъка преглътна риданието си, като си спомни как изглеждаше Санди с раните от куршуми в главата.

— Намериха ли оръжието?

Бил отново поклати глава.

— Не. А аз никога през живота си не съм имал оръжие. Дори никога не съм държал такова нещо в ръце, като се изключи една реклама за детски закуски, в която играех каубой, яхнал детско кончелюлка в огромна купа, пълна с овесени ядки, мисля, че дори пистолетът не беше истински. — Всички се усмихнаха, макар че нямаше никакъв повод за радост.

Габи отново го погледна напрегнато.

— Кажим им, че беше при мен. Няма проблеми... Аз самата си признах, че сме завършили вечерта на Гали Авеню... — Тя се сети, че

той може дори да не знае къде живее. Нямахше откъде да знае, а Бил продължаваше да се взира в нея с невярващи очи, когато пазачът отключи вратата и рече:

— Стига за тази вечер, приятели. Бихте могли да дойдете пак утре в часовете за посещение. От два до четири на седмия етаж. — Страхотно. Може би ще прекъснат снимките, за да могат всички да го посетят. Гледаше ги като дете, изоставено на отвратително място, сърцата им бяха с него, Джейн го прегърна силно, после и Габи, но по-предпазливо. Той стисна ръката ѝ за миг и я пусна, изпълнен с благодарност за онова, което направи за него. Нищо чудно да му бе спасила живота. Зак също го прегърна, в очите му имаше сълзи, белезниците отново щракнаха около китките на Бил и тримата си тръгнаха.

Докато слизаха по стълбите, никой не отрони дума, върнаха се в колата на Зак, гладни, уморени и изтощени, не им се говореше. Джейн се обърна към Габи на задната седалка на ролса, който бяха паркирали пред затвора.

— Не знаех, че... ти и Бил... — Не беше сигурна какво трябва да каже, а Габи сви рамене с очевидно нежелание да говори повече. Когато Зак я погледна в огледалото за обратно виждане, той разбра съвсем точно какво бе направила и защо. Може би по-добре от самата нея. Габи беше влюбена в Бил.

Тази вечер не разпитваха Бил повече, но на следващия ден първото, което го попитаха в присъствие на адвокатата му, бе за нея. Няколко души от екипа ги информираха за неприязънта между Габи и Бил. Полицаяте разбраха, че тя ги е излъгала.

— Много глупава постъпка — отбеляза детективът. — Ти ли я подучи?

Бил нещастен поклати глава, надяваше се Гейбриъл да няма неприятности. Изведнъж смъртта на Санди се бе превърнала във всеобщ кошмар.

— Не е искала да стори нещо лошо. Просто е мислела...

— Да, знам. — Жените винаги бяха готови, но обикновено правеха жертвата за мъже, които им бяха по-скъпи, отколкото Бил на Габи, по думите на хората. Не беше престъпление, ала беше глупаво и нямаше желания ефект. — Но на теб, приятелче, все още ти липсва алиби. — Погледът му бе леден.

— Не съм убил жена си. — Бил беше мрачен, повтаряше едни и същи думи непрекъснато.

— Мислиш ли, че тя все още те е обичала? — Просто хвърляха въдицата.

— Не знам... ние много държахме един на друг... но това бе отдавна. — Говореше тихо, те записваха всяка негова дума. — От доста време тя не беше в състояние да се интересува от когото и да било.

— Познаваш ли любовниците ѝ?

— Не.

— Ревнуваше ли я от някой неин познат?

Наблюдаваха внимателно реакциите му.

— Не. Дори не знаех кои са познатите ѝ.

— Казаха ни, че проституирала.

Бил не отвърна нищо.

— Как се чувстваш във връзка с този факт?

Той погледна детектива в очите.

— Мъчно ми е за нея.

— А не се ли вбесяваш?... Това не те ли отвращава, Бил?

Той запази контрол.

— Не. То беше част от болестта ѝ. — Не стигнаха доникъде в усилията си да го накарат да се признае за виновен и в крайна сметка го върнаха в килията.

После отидоха да разпитат Мел. Той стискаше зъби, беше му страшно неприятно, твърдеше, че не знае нищо за личния живот на Бил. Освен това заяви, че засега не може да каже дали Бил Уоруик ще продължи да играе във филма. Имаха снимки с него през тази седмица, но бяха принудени да прекратят напълно работа за няколко дни, докато бъде освободен. Полицаяте съобщиха на Бил какво са чули от продуцента и го информираха, че удължават ареста му.

— Как ти се струва? — отчаяно попита той адвокатата си същата вечер.

— Страхувам се, че нещата вървят на зло. Няма промяна. Не могат да открият нищо, никой от съседите не е видял кой е влизал в къщата въпросната нощ.

— Боже господи, Ед, това е невероятно. Как е възможно да ми причиняват подобни страдания? Да ме обвиняват в убийство само защото не са се добрали до нищо друго? Само защото не знаят кой го е направил? — Питаше се дали лъжата на Габи не му е навредила допълнително.

— Възможно е. — С годините адвокатът бе свикнал да приема спокойно несъвършенствата на наказателния кодекс. Сблъскваше се с тях всеки ден. Въпреки това в известна степен изпитваше състрадание към Бил. Беше склонен да му вярва, че не е убил момичето, но щеше да му отнеме доста време да го докаже. — Ти си в много добра позиция за процеса. — Това бе единственото, с което можеше да го окуражи. — Те трябва да те обвинят отвъд всякакво съмнение, а са налице редица факти, които будят подозрение по отношение на тезата им.

— Мислиш ли, че ще се стигне дотам? — Беше смаян. Предната нощ мъжът в килията заплаши, че ще го убие. Започваше да се чуди дали ще преживее изпитанието. Може би изобщо нямаше да има

процес. Може би щеше да бъде убит още тук, в затвора. Случвало се бе и преди на други нищо неподозиращи хора.

— Не е изключено да се стигне, Бил — отвърна прямо адвокатът. — Утре по някое време ще разберем. — Така и стана. Районният прокурор повдигна срещу него обвинение и единственият компромис, който направиха заради липсата на конкретно доказателство или категоричен мотив, беше, че допуснаха формулировката непредумишлено убийство вследствие възникнал спор и стълкновение, макар че предпочитаха да го уличат в предумисъл, ала в същото време се опасяваха, че защитата ще ги обори. А обвинението в непредумишлено убийство звучеше по-достоверно и трудно щеше да бъде опровергано.

Бил стоеше като истукан, докато четяха обвинителната реч, определиха му гаранция от петдесет хиляди долара. Обади се на Хари веднага и той му обеща да го измъкне. Пет хиляди долара трябваше да се внесат на ръка, а останалата сума — с чек. Благодарен беше, че това е по силите му. Предварителните разпити щяха да започнат след две седмици, а него го освободиха същата вечер в единайсет часа. Бил излезе със сълзи в очите, Хари го прегърна — не му се вярваше, че случилото се с него е истина.

Бил си спомни за първата си среща с Мел, докато чакаше в приемната, където му се стори, че престоя цяла вечност. Този път, за разлика от предишния, не беше преизпълнен с радостно предчувствие. Вместо това в стомаха му сякаш имаше оловна топка. От кабинета на Уекслър казаха на импресариото на Бил, че не е необходимо да отива на работа в петък, а направо да се яви на среща с Мел. В девет сутринта.

Най-сетне в девет и петнайсет секретарката го повика. Лицето ѝ бе непроницаемо, независимо че срещу нея стоеше човек, който беше обект на новинарските рубрики по телевизията и във вестниците всеки ден през изминалата седмица. Държеше се, все едно никога не го бе виждала. Бил беше сигурен, че Мел ще го уволни незабавно. Разбира се, имаше пълно основание за това, ала най-лошото бе, че можеше дори да го съди. При подписването на договора той го бе излъгал за семейното си положение.

— Здравей, Бил. — В очите на Мел се четеше учтивост, но нямаше и капка топлота. Бил предпологаше, че е много ядосан.

— Здравейте, Мел. — Бил седна срещу него. Изглеждаше спретнат, беше гладко избръснат, ала нямаше цвят на лицето. Прекарал бе ужасна седмица, не беше спал от дни. Беше невероятно, че се случиха толкова много неща. Сутринта пред къщи го чакаха фоторепортери.

Мел го гледа в очите известно време и веднага мина на въпроса:

— Искам да знам защо ме излъга, че не си женен.

— Изпитвам голямо неудобство. Още тогава си давах сметка за лъжата. Но май бях се уплашил. Санди беше толкова зле. Освен това нашият брак от самото начало се пазеше в строга тайна.

— Защо? Взимаше ли тя наркотици, когато се ожени за нея? — Съмняваше се да не би и Уоруик да посяга към дрогата или да не е бил и той наркоман. През последните три дни, откакто го арестуваха, в главата му се въртяха много въпроси.

— Не. Играеше в „Неделна вечеря“. — Мел беше прочел във вестниците предния ден, дори му се стори, че я познава. От снимката го гледаше хубаво младо момиче, което приличаше на Габи. Питаше се дали това нямаше нещо общо с враждебното отношение на Бил към Гейбриъл. Може би пренасяше върху нея гнева си към Санди. — Импресариото ѝ смяташе, че ако се разбере за женитбата ни, това ще повлияе зле върху представата на зрителите. Във филма играеше петнайсетгодишна. И изглеждаше на толкова. Аз не бях много въодушевен от решението му, но не се възпротивих. Тя също настояваше да приема и... — Той сви рамене. — Не знам... после започна да взема наркотици и я изхвърлиха от екипа. Едно нещо влечеше след себе си друго и ние запазихме в тайна брака си. Впоследствие Санди се пристрасти към наркотиците. Влиза на няколко пъти в болница, но продължаваше да се дрогира, след като свършеше курса на лечение. Беше кошмарно. — Усецаше, че ще се разплаче, ала успя да се овладее. Не очакваше Мел да изпита съчувствие към него.

— А ти? Пристрасти ли се и ти заедно с нея? — Смяташе, че има право да знае, беше много ядосан на Бил.

— Не, сър. — Изглеждаше съвсем искрен, когато погледна Мел в очите. — Кълна ви се, че не съм взимал наркотици. Опитах се да я излекувам, но беше безнадеждно. Денят, преди да ми се обадите миналото лято, тя беше арестувана за притежание на наркотици и проституиране и беше изхарчила всичките ми пари до цент. Бях отчаян. И когато ме попитахте дали съм женен, ви излъгах. Не исках да разберете в какво състояние е жена ми, освен това току-що се бяхме разделили.

— Разведе ли се?

Бил отчаяно поклати глава.

— Не, страхувах се, че може да стане публично достояние, ако предприема стъпки за развод. Не желяех да научите, че съм женен, затова не го направих. Изгубих следите ѝ. Беше изчезнала, докато снимахме в Ню Йорк, всъщност се видях с нея едва преди няколко седмици. Възнамерявах да ѝ поискам развод, но тя бе толкова зле, че изобщо не отворих дума. Примоли ми се за пари, после пак ми се обади един ден... Предполагам, знаете останалото. Прибрах се вкъщи, където ме чакаха ченгетата и... — Очите му се напълниха със сълзи, за миг замълча, защото не беше в състояние да продължи.

В стаята тихо прозвуча гласът на Мел.

— Моите адвокати ме посъветваха да те съдя, Бил. — Нищо в държанието му не подсказваше, че няма да го стори.

Бил отправи към него пълен с мъка поглед.

— Разбирам. — Нямахше намерение да спори. Беше виновен за измама. Но не и за убийството.

— Засега обаче не ще предприема нищо. — Бил го погледна с невярващи очи. Мел не му обясни, че дължи снизхождението на Сабина, която го разубеди и го помоли за милост към Бил. — И бездруго си имаш достатъчно неприятности. — Всъщност това бяха думите на Сабина. — Но ти можеш да навредиш на филма. В много отношения. В много. Ако те осъдят за убийство, това ще свали рейтинга ни. Направо ще ни съсипе. — Бил се измъчваше от чувство за вина, докато го слушаше.

— Не съм го направил, Мел... Кълна се в Бог... — Очите му бяха пълни със сълзи, бузите му бяха мокри, той погледна по-възрастния мъж. — Не съм я убил.

— Надявам се да е така. — Мел беше искрен. Наистина го харесваше.

— Предложих на полицията да ме разпитат с детектор на лъжата, с удоволствие бих се подложил на това и заради вас. — Бяха му отказали, но Ед щеше да уреди и да предостави резултатите на районния прокурор, независимо дали щяха да бъдат взети под внимание на процеса, или не.

— Това е работа на адвокатите ти, Бил. На какъв етап е съдебното разследване? — Мел изглеждаше уморен. Той също бе под огромно напрежение. Всички преживяваха трудни времена. Безспорно най-зле беше Бил, който имаше вид на съсипан човек.

— След две седмици са предварителните разпити и все още се надяваме да свалят обвинението.

— А ако не го направят? — Мел беше реалист, чакаха го снимките на дълъг сериал, който трябваше да стане хит.

— След деветдесет дни ще започне процесът.

— Кога се пада това? — Той се намръщи, взе очилата си и погледна календара на бюрото. — Някъде през юни.

— Да.

Мел кимна. Мислеше за филма. За всички тях. Не преставаше да се безпокои и нощем, тревогата не го напусна и цялата изминала седмица. — Струва ми се, че трябва да продължим да снимаме. Разбира се, за предварителните разпити ще получиш отпуск. На първи юни започва ваканцията. — Той направи пауза, дъвчеше нервно дръжките на очилата си. — Ще снимаме две финални сцени, едната според сегашния сценарий. И друга, в която ще те убият. Ако се наложи, бихме могли да продължим догодина без теб и така да обясним изчезването ти. — Втората възможност никак не допадаше на Мел. Съпруга убийца едва ли можеше да стане идеал за американските домакини. — Ако те оправдаят, нищо чудно да те повикам след ваканцията, в края на август. Ако те осъдят, ще имаме заснет необходимия ни финал. Искам обаче да помисля известно време. В случай на оправдателна присъда ние с теб ще трябва да поговорим надълго и нашироко. За почтеността и целите ти в живота. Не можеш да очакваш, че след като ни хвърли тази бомба, ще те посрещнем с отворени обятия. — Беше решил да го уволни, но Сабина го убеди, че няма да е добре за филма, съжаляваше Бил. В нейните очи той бе дете, което преживяваше кошмар.

— Разбирам. — Въпреки това беше съкрушен от скръб и бе съвсем сигурен, че няма да го върнат след ваканцията. И за какво ли им беше потрябвал?

— За всички е трудно. Най-вече за теб. Кой е адвокатът ти?

— Ед Фрайд. Приятел е на моя импресарио.

— Настоявам да разговаряш с Харисън и Гууд. Още утре. В понеделник те чакаме на снимачната площадка.

— Аз... въ... бих се срещнал с адвокатите следобед, ако са съгласни да се видим в събота. — Мел вдигна недоумяващо едната си вежда, а Бил едва се пребори да не заплаче. — Сутринта е погребението на Санди.

Мел извърна поглед. Болката в очите на Бил бе по-голяма, отколкото Уекслър можеше да понесе. Може би Сабина беше права... бедното момче...

— Съжалявам, Бил.

Бил кимна и изтри очите си. Целият му живот се срина за няколко дни. Гърчеше се като в мъчителен сън.

— Трябва също да ти бъде ясно, че ако не те повикаме след ваканцията, няма да има обезщетение. Във връзка с това искам да подпишеш документа сега.

— Да, сър. — Ако се наложеше, щеше да пълзи, да направи всичко, за да умилистави Мел. Би дал едната си ръка и единия си крак, ако му го поискаше. Но той не му постави непосилни условия.

— Освен това държа да разговаряш с нашите адвокати, дали могат да ти помогнат. Наказателните дела не са силата им, сигурен съм обаче, че ще ти препоръчат подходящите професионалисти. — Мел прочисти гърлото си и отново сложи очилата. Те бяха малки, с формата на полумесец, и го състаряваха, приличаше на директор в мъжка гимназия. Странно, но изглеждаха подходящи за тази среща. Мел винаги се мръщеше, когато ги носеше. — Ще покрием разноските ти за адвокатите. — И тази добрина беше дело на Сабина.

Бил беше слисан.

— Аз не бих могъл... Мел...

— Ние искаме така. По две причини. За доброто на филма, важно е да те оправдаят, но също... — тонът му малко омекна, като погледна изплашения мъж срещу себе си — защото държим много на теб. Всички са потресени от случилото се.

Този път сълзите започнаха да се стичат свободно по бузите на Бил, той стана и стисна ръката на Мел.

— Не знам как да ви благодаря.

— Ела на снимки в понеделник и направи всичко възможно да те оправдаят.

— Да, сър. — Бил чакаше да чуе още нещо, ала срещата бе приключила. Отново стисна ръката на продуцента и внимателно затвори вратата след себе си. Докато слизаше надолу по стълбите, имаше чувството, че някой е вдигнал един товар от раменете му, поставяйки обаче друг. Не го бяха уволнили незабавно, но осъзнаваше, че това може да стане след ваканцията. Финалната сцена, в която трябваше да бъде убит, беше добра възможност филмът да продължи да се снима и без него и той знаеше, че най-вероятно ще я използват.

В същото време беше трогнат, че Мел му осигурява адвоката. Не се съмняваше, че те ще са най-добрите, и се молеше да му помогнат.

Качи се на колата си и подкара към снимачната площадка. Когато стигна, се чувстваше неловко, малко се страхуваше от срещата с

колегите. Но съзнаваше, че се налага да се изправи пред тях и задължително да разговаря с Габи. Не я беше виждал от нощта, в която тя дойде в затвора заедно със Зак и Джейн, трябваше да я попита защо бе излъгала полицията заради него. Най-малкото искаше да ѝ благодари за усилията, които положи, макар и да не бе преценила много добре постъпката си.

Когато влезе, снимаха сцена със Сабина и Джейн, звънецът оповести началото ѝ точно след като Бил се появи. Той замръзна на мястото си и остана извън полезрението на Сабина. Знаеше колко мрази тя да бъде разсейвана по време на участие във важен кадър, това бе едно от основните ѝ изисквания и всички се стараеха да го спазват. Поради тази причина при нея рядко идваха посетители на снимачната площадка, защото я разстройваха.

Когато режисьорът извика: „Стоп!“, Бил се отдръпна от мястото си и неколцина от екипа го забелязаха. Някои тихо го поздравиха, други не му обърнаха внимание. Също като него се чувстваха неудобно. Не знаеха какво да му кажат, той за пръв път разбра, че може би някой от тях наистина виждат в него убица на жена му. Страшно му бе дори да си го помисли, искаше да изкрещи в притихналото помещение: „Невинен съм!“, ала вместо това се запъти право към гримьорната на Габи, молейки се горещо да я намери. Тя четеше сценария и пиеше кафе. Погледна изненадана, когато той влезе, после колебливо се усмихна. Знаеше, че са го пуснали, но не му се обади.

— Да не би да е неудобно?

Габи поклати глава и пак се усмихна.

— Не, няма проблеми. Какво става с теб?

— Добре съм, струва ми се. Идвам от среща с Мел.

Тя се навъси.

— Какво ти каза? — Всички се притесняваха.

— Той е прекрасен човек. Оставя ме до ваканцията.

— А после?

— Предполагам, че няма да ме повика. Ще снимат финална сцена, в която ме убиват, за да я имат, ако им потрябва. Процесът ще е през юни, а отсега не знаем каква ще е присъдата.

— Много оптимистична гледна точка — недоволно отбеляза тя, сипа кафе и на него. Бил взе чашата с треперещи ръце и седна срещу нея.

— И аз не съм настроен по-оптимистично. — По-скоро имаше основание да е песимист, в очите му се четеше нежност, когато я погледна. — Дълга ти извинение и благодарности. Цяла година се държах отвратително с теб. Не разбирам защо постъпи така, защо реши да ми осигуриш алиби. Не заслужавах такова благородство от твоя страна.

Тя беше пряма.

— Смятам, че не си я убил.

— Но ти не си сигурна. Никой не може да е сигурен. — Когато пристигна на снимачната площадка, го побиваха тръпки. Вече никой не му вярваше безрезервно. За няколко дни се бе превърнал в непознат. Все пак някои от членовете на екипа застанаха на негова страна. Ала Габи му беше най-предана. — Все едно, те разбраха, че си ги излъгала, но ти постъпи доблестно. Можеше да си имаш неприятности заради това.

— Мисля, че си струваше. — Очите им се срещнаха, дълго не откъсваха погледи един от друг.

После Бил притвори клепачи, след малко отново погледна Габи.

— Не мога да разбера защо дори разговаряш с мен след всичките обиди, които ти нанесох.

— Сигурно защото съм глупава. — Тя се усмихна и остави кафето си. — Не отричам, че понякога беше пълен задник и че в Ню Йорк исках да те убия, когато каза на всички коя съм и разнасяше вестника, но независимо от това какво лайно си, щом чух за случилото се, разбрах, че си в тежко положение. — Тя се поколеба. — Затова ли беше толкова напрегнат непрекъснато?

— Сигурно... Много се тревожех за нея, особено докато бяхме в Ню Йорк. Непрестанно си представях, че ще вземе свръхдоза, струваше ми се толкова нечестно, че на мен ми потръгва, а нейният живот рухва. Уплашен бях до смърт, задето излъгах Мел за семейното си положение, когато ме нае. Дори се колебаех дали да я накарам да се разведем, защото се страхувах, че той ще разбере, ако допусна някаква публичност. — Погледна странно Гейбриъл. — Знаеш ли, малко приличаш на нея. Мисля, че и това ми въздействаше отрицателно. Ти изглеждаш толкова свежа и енергична, нормална и здрава. Това ме възмущаваше. — Гейбриъл го гледаше право в очите. Той беше отчаян и изпълнен с тъга. — Непрекъснато си мислех, че тя можеше да е като

теб... ако искаше... Когато се оженихме, кариерата ѝ вървеше по възходяща линия.

— Защо го пазеше в тайна?

— Това е дълга история, но, накратко казано, импресариото ѝ настояваше да скрием заради филма, в който тя играеше... После излъгах Мел... бъркотията стана пълна. — Бил въздъхна. — Сега обаче не е по-добре. Процесът ще започне, щом излезем във ваканция. — Каза ѝ, че Мел му е предложил адвокати, и това ѝ направи силно впечатление.

— Той е чудесен човек. Заведе ме на вечеря в Ню Йорк, когато бях отчаяна. — Благодарение на теб, помисли си, но не го изрече.

— Мъжко момче. — Бил използва любим за Лос Анжелос израз. Такъв беше. Истински мъж. Покровител. Герой.

Габи го погледна с палава усмивка на уста.

— Според теб Сабина спи ли с него?

Бил се засмя. Това беше първият вятърничав въпрос, който чуваше от дни насам. Приличаха на деца, които обсъждат родителите си.

— Може би. Тя умее да подбира доброто. Всички тези бижута по нея едва ли са от Дядо Коледа.

— Мисля, че той е влюбен в нея.

— Мел ми се струва чудесен човек и дори да ме уволни, което съм сигурен, че ще направи, той заслужава само добро. — Бил въздъхна, защото отново се сети за филма. — Пропуснах ли много тази седмица?

— Нищо особено. Снимат сцените, в които не участваш. Връщаш ли се от понеделник? — Странно, те разговаряха като стари приятели, а доскоро изпитвах омраза един към друг, но нейната постъпка спечели привързаността му завинаги. Тя беше страхотно момиче и Бил чувстваше огромно неудобство заради отношението, което бе демонстрирал към нея.

— Да. — След това заговори с натъжен и тих глас, сякаш имаше нужда да сподели. — Погребението на Санди е утре.

Габи трепна.

— Съжалявам. Мога ли да направя нещо? — Той поклати глава. Никой не можеше да направи нищо. Нито за него, нито за Санди... Апартаментът бе изчистен от службата, която Хари бе наел. Не би

могъл още веднъж да види стените в спалнята, опръскани с нейната кръв. Кучето бе отведено при ветеринарния лекар, където щеше да остане до завръщането на Бил вкъщи и докато той дойдеше на себе си. Вече бе взел решение, че ще смени квартирата си. Желал е час по-скоро да се изнесе оттам. Освен това онзи, който я бе убил, можеше да се върне за него, макар и тази възможност да бе съмнителна. Поемаше нечий друг грях и убиецът би бил луд, ако се опиташе да го премахне, защото това би доказало, че Бил не е убил Санди.

Погледна Гейбриъл така, сякаш я виждаше за пръв път в живота си. Беше красиво момиче. Много по-красиво от Санди.

— Благодаря ти за всичко. — Той се изправи, не знаеше какво да каже. Спомни си топлата ѝ прегръдка в затвора, но сега се чувстваше неловко, а и точно в този момент някой почука на вратата.

— Ти си в следващата сцена, Габи. — Беше един от помощниците.

В отговор тя извика:

— Веднага идвам. — Погледна Бил в очите. — Всичко ще се оправи. Сега може да ти е тежко, но краят ще е добър. Така трябва да стане. Ти си невинен. Ще победиш. Само не се отчайвай.

— Благодаря. — Все пак реши да я прегърне, а след няколко минути тихомълком напусна снимачната площадка.

Погребението на Санди бе най-тъжният момент в живота му. Родителите ѝ бяха дошли, ридаеха безутешно, също и по-малкият ѝ брат и по-голямата ѝ сестра, която непрекъснато стискаше ръката на съпруга си. Момчето плачеше, всички поглеждаха скръбно към Бил. Поне те вярваха, че той не я е убил. Почетоха я и неколцина приятели от екипа на филма, в който се бе снимала. Беше от онези ужасни събития, за които човек знаеше, че ще му е трудно, но впоследствие се оказваше непосилно. Заради раните от куршуми по тялото ѝ ковчегът бе затворен и това му носеше известно облекчение. Не искаше да я вижда отново, дори да нямаше рани, беше толкова дребна и крехка, направо се бе стопила, тялото ѝ бе изтерзано от порока, върху който напълно бе изгубила контрол, лицето ѝ бе бледа сянка на онова, което беше някога, смехът ѝ отдавна бе забравен.

— Беше толкова сладка като малка. — Майка ѝ ридаеше на рамото на Бил, а той се опитваше да не се разплаче. — Виждаха се само едни очи... помагаше ми, когато правех сладкиши... — Не можеше да продължи, дори баща ѝ го прегърна. Свещеникът подаде ръка на всеки от тях и всички се отправиха към гробището в наетите сиви лимузини. Бил пътуваше в една кола със сестрата на Санди и съпруга ѝ. Бяха притихнали, съсипани от смъртта ѝ, а той имаше чувството, че те не са сигурни в невинността му, както родителите ѝ.

— Каза ми, че дължи на много хора пари за наркотици — обади се сестра ѝ, която още не можеше да повярва, че малката Санди е мъртва. Разликата им бе две години, но голямата сестра не беше така хубава. — Предполагам... — Погледна Бил въпросително, сякаш очакваше от него признание по пътя към гробището. Много преди да пристигнат, разговорът секна, всички стояха безмълвно втренчени в ковчега, майка ѝ се разплака още по-истерично, а свещеникът четеше двайсет и трети псалм. Бил имаше чувството, че му се привижда лош сън. Спомни си за деня на сватбата им. Сега всичко бе свършило. Не

можеше да приеме, че е вдовец. Санди беше неговата съпруга, въпреки че някой я бе убил.

Пътуването обратно до града му се с гори безкрайно, в един момент се усети, че се лута безцелно. Не си спомняше къде бе оставил колата си, а когато я намери, забрави къде трябваше да иде. Накрая се сети. При Харисън и Гууд. Адвокатите на Мел. Пътьом спря да пийне кафе, седеше, зареял празен поглед пред себе си, кафето изстиваше, докато той мислеше за нея, после реши, че трябва да престане да се измъчва. Като плати сметката, забеляза, че сервитьорките го гледаха, но не както преди, когато се питаха дали е звезда от някой филм. Този път интересът им бе породен от телевизионните новини и вестниците. Бързо се качи в колата си и подкара по булевард Санта Моника към адвокатите.

Офисът им бе на трийсет и четвъртия етаж на Ей Би Си Ентъртейнмънт Сентър, Стан Харисън вече бе повикал двама адвокати, които се занимаваха с криминални престъпления, за да се консултира с тях. Следобедът се оказа дълъг и труден. Подобно на Ед Фрайд, който беше изпратил всички документи по случая, те смятаха, че Бил има голям шанс да бъде оправдан на процеса, ако не се появи ново доказателство, но според тях съдебното дирене нямаше да бъде прекратено преди това. Оказа се, че са прави. След две седмици той се яви в съда за предварителен разпит и по случая бе възбуден процес. Съдията разбираше, че властите изпитват доста съмнения относно изхода на процеса, но не стана и дума да бъде оневинен преди това. Процесът щеше да започне на 9 юни. Бил имаше чувството, че гледа много лош филм.

Трябваше да бърза за снимачната площадка този следобед, защото участваше в три сцени. Работеше по-упорито от когато и да било, влагаше максимално от себе си в ролята. Чувстваше, че го дължи на Мел и на всички останали. Искаше да обогати още повече героя си, преди да го изостави.

Свършиха снимките същата вечер в осем часа, пресрочиха времето с един час, което рядко си позволяваха, а Сабина имаше неприятности с една важна сцена със Зак. Изговаряше ядно репликите си и накрая напусна снимачната площадка вбесена. Най-сетне одобриха работата им, ала трябваше да направят двацет и два дубъла и всички бяха изтощени. Дори Зак, който никога не се оплакваше. Но

Бил забеляза недоволството му, когато си тръгваше с Джейн. Напоследък често ги срещаше заедно и се питаше дали слуховете, които чува, са верни, или това са просто обичайните холивудски клюки. Някой, с когото говори в „Майкс“, му каза, че Зак е хомосексуалист, но в интерес на истината нямаше такъв вид. Рано или късно започваха да злословят така за всеки мъж. Може би двамата с Джейн бяха просто приятели. Трудно бе да се каже, тъй като бяха много дискретни, дори повече от Мел и Сабина.

— Изглеждаш уморен — рече му Габи, когато си тръгнаха от снимачната площадка. За всички денят бе дълъг, ала за него още повече, като се имаше предвид посещението му в съда.

— Благодаря ти за загрижеността.

— Какво ще става? — Габи му предложи да отиде с него, но той отказа. Искаше сам да се справя с гнусотата в живота си. Нямаше защо тя да идва, Бил все още се срамуваше, че се отнася толкова добре с него след гадното му държание през цялата зима.

— Подвеждат ме под отговорност. — Вече знаеше цялата терминология, а би искал дори да не я е чувал.

— Ще се явяваш на процес?

Той кимна. Беше се примирил. Надяваше се само адвокатите му да излязат прави и да бъде оневинен.

— Да. На девети юни. — Сякаш дотогава имаше цяла вечност, но Бил си даваше сметка, че времето ще мине много бързо. — Точно ще са ни пуснали във ваканция. А моята ще се окаже перманентна.

— Престани да говориш така. Напоследък играеш страхотно. Нали те виждам.

— Смятам, че след като ще се наложи да се оттегля, поне трябва да го направя със стил. Най-малкото заради това да се почувства липсата ми. — Усмихна ѝ се спокойно и тя отново поклати глава недоволено. Беше сресала тъмната си коса на дълга копринена плетка, падаща на гърба ѝ, която отметна небрежно на рамото си.

— Казах ти да престанеш да говориш така. Крайно решение все още не е взето.

— Какво си представяш? Независимо от онова, което ще се случи на процеса, да не мислиш, че ще ме задържат в трупата, Габ? Няма филм или продукция, които да могат да си позволят такъв скандал, особено нов сериал като нашия, който се бори за висок

рейтинг. Ще трябва да се отърват от мен дори само за да угодят на публиката.

— Какво значение има? Дори да се отърват от теб на снимачната площадка, ти ще присъстваш цяла година във филма. Дотогава всички ще са забравили случилото се. Могат и да те задържат.

— Кажи го на Мел. — Всъщност само я предизвикваше. Щеше да уважи решението му, каквото и да бе то.

— Нищо не ми струва — отвърна подobaващо тя, но и двамата знаеха, че няма да отиде при Уекслър.

— Гладна ли си? — Започваше да се отнася с нея като с по-малка сестра.

— Да.

— Искаш ли да хапнем по един хамбургер?

Тя се замисли.

— Не знам... Днес беше толкова шумно и натоварено. Ела у нас, ще си направим спагети.

— Можеш ли да готвиш? — Изглеждаше изненадан. Гейбриъл Торнтън-Смит да готви? Реши да не коментира, защото само като се сетеше за подигравките с благотворителната дейност, го хващаше срам.

— Не точно. — Габи му се усмихна. — Мога обаче да имитирам.

— Как имитираш спагети? Сигурно не е лесно.

— Преструвам се, че сосът не е от консервна кутия, а ти трябва да се престориш, че ти харесва.

— Звучи съвсем убедително. Да се обадя ли на моя импресарио за ролята?

Засмя се, беше доволна, че той проявява такова чувство за хумор. Беше много потиснат първата седмица, след като се върна, но тя не го обвиняваше. Екипът тровеше живота му, дори актьорите се държаха резервирано. На снимачната площадка се беше наложило мнение, че той е убиецът, и душата я болеше за него. Знаеше какво е всички да те отбягват, затова искаше да го защити.

— Защо не оставиш колата си тук? На сутринта няма проблем да те докарам. На път си ми.

Беше изненадан, че тя е наела такова семпло жилище. Въпреки парите, с които вероятно разполагаше, и заплатата си, за която той имаше представа, живееше много скромно в партерен апартамент, от

който не се разкриваше хубава гледка, а спалнята ѝ бе съвсем малка. Навсякъде бе окачила плакати, от местата, които бе посетила, и от други, където мечтаеше да отиде. В кухнята ѝ имаше десетки съдове, които навярно рядко използваше, като се изключеше тази вечер в негова чест. Очевидно не беше на „ти“ с готварската печка и спагетите далеч не бяха най-добрите, които бе опитвал. Но, изглежда, никой от тях не забелязваше това, тъй като говореха оживено за филма и избягваха всякакво обсъждане на неприятностите му.

— Какво е семейството ти, Габ?

— Богато. — Тя се ухили. — Нали това искаше да чуеш?

Той се засмя.

— Не, нещо друго. Обичаш ли ги?

— Понякога. Майка ми мисли единствено за дрехи, а баща ми смята, че тя е страхотна. — Отговорът бе опростен, но не съвсем лишен от достоверност.

— Братя и сестри?

— Сама съм. — Бил също бе едно дете, нерядко му тежеше. Искаше да има деца от Санди, но това изобщо не бе възможно поради състоянието, в което тя изпадна малко след сватбата им. — Когато бях малка, много ме глезеха. Полудяха, като реших да ставам актриса.

— И моите родители не изпаднаха във възхита. Баща ми искаше подобно на него да продавам застраховки. Те никога не са ме разбирали правилно, както се казва. Живеят на изток и не съм ги виждал от три години. Изпратих им коледна картичка, в която им съобщих, че съм женен, а майка ми написа в отговор, че са много обидени, задето нито съм им казал предварително, нито съм им представил Санди. После ни изпратиха подарък купа за салата и оттогава не съм ги чувал. С мен е трудно да се поддържа връзка. Нямаме какво да си говорим.

— Баща ми пък искаше да стана адвокатка. Струва ми се, че и двамата сме отписали тази възможност. — Не изглеждала разстроена, той ѝ се усмихна.

— Догодина ще бъдат на друго мнение. Ти ще си най-прочутата млада звезда на Холивуд. — И двамата се питаха негласно дали тогава той още ще е в екипа.

— Не се знае. А ако филмът се провали?

Бил се засмя.

— Едва ли. Не и продукцията на Мел Уекслър. Той е такъв късметлия. — Наистина продуцентът им жънеше успехи с две ръце.

Габи се усмихна.

— Странно, нали? Все още ми е чудно как ме взе.

— Защото си добра — отвърна Бил с топла усмивка и беше съвършено искрен.

— Ти също. — Съвсем чистосърдечно се хвалеха, всъщност наистина бяха добри. Работеха упорито и бяха професионалисти. Мел бе подбрал удачно актьорския състав и те бяха сигурни в избора му, особено що се отнасяше до тях двамата. — Сабина все още понякога ме притеснява. Тя излъчва напрежение, а Джейн прави живота толкова приятен. — Габи изглеждаше много млада, както бе подпряла главата си с ръка. Седяха на непочистената кухненска маса.

— На нея ѝ харесва да се прави на звезда.

— Понякога се питам какво има вътре в нея.

— Малко неща. Диаманти и визони, банковата сметка на Мел. Обичайните боклуци.

Габи се засмя, после погледна сериозно за момент.

— Мисля, че таи нещо много повече, което не ни е известно. Просто е доста прикрита.

— Като теб? — Тя го заинтригува още когато разбра коя е, ала в същото време ѝ завиждаше. Струваше му се нечестно някои хора да притежават много, а други — нищо. Гейбриъл поне не го демонстрираше. Сигурно у тях имаше икономка и прислужница, дебели килими, а тя изобщо не се фукаше. Беше съвсем семпла, пряма и честна... и сърдечна... Изпитваше към нея непознати преди чувства, но не знаеше как да ги преценява. Габи бе странно момиче, интелигентно и гордо, много предано, истинска приятелка. Би убила човек заради Джейн и Зак, а пред външни хора защитаваше дори Сабина. За нея колегите от „Манхатън“ бяха като семейство, което имаше по-голямо значение от собственото ѝ. Бил също беше част от фамилията, независимо колко неприязнено отношение бе демонстрирал към нея, а двамата знаеха, че държанието му бе отвратително.

— Аз съм точно онова, което трябва да бъда. Габи Смит, актрисата. Работя упорито, готвя ужасно и нямам вина за това кой е дядо ми. Вече почти не се чувствам гузна. — Участието във филма ѝ

носеше удовлетворение. Тормозът на Бил дори ѝ помогна да израсне, макар да не беше лесно. — Това няма значение.

— Сигурно си права.

— Мразех произхода си, когато бях дете. През целия ми живот някой ме е измъчвал заради него.

Бил непрекъснато изпитваше вина.

— Не говори така. Караш ме отново да се чувствам подлец.

— Ти беше такъв. — Ала не звучеше като обвинение. — Но го преживях. И ги ще изтърпиш неприятностите си и ще се почувстваш по-добре. — Габи бе силно момиче и той харесваше това нейно качество. Докато я слушаше, осъзна, че тя няма нищо общо със Санди. Санди бе лишена от воля и охотно угаждаше на порока си, Габи не притежаваше подобни недостатъци.

Погледна часовника си и с изненада установи, че минава полунощ.

— Трябва да тръгвам. — И двамата щяха да стават на зазоряване. — Искаш ли да репетираме през почивните дни?

Тя кимна замечтано. Отдавна се бе отказала да го моли за това, но сега го погледна и се усмихна.

— Добре... струва ми се, че ще мога да се възползвам.

— Благодаря ти за вечерята.

— Винаги си добре дошъл. Правя също добре консервирано говеждо. А, и... бързи равиоли! — Той се засмя и тя го изпрати до вратата.

— Не искаш ли да ти помогна да изчистим?

— Разбира се, че не. Прислужницата ще оправи всичко утре сутринта.

— Наистина ли? — Поне част от фантазиите му се оказаха действителност, но Габи се усмихна загадъчно и му отвори вратата.

— Естествено, че не, глупчо. Аз съм готвачката и прислужницата... и шофьорът. Хей — подвикна тя, след като Бил се качи в колата си, — не забравяй да ме вземеш утре сутринта. В седем без петнайсет?

— Ще бъда тук. Лека нощ.

Махна му, когато той потегли, и бавно затвори вратата на апартамента си.

На сутринта закъсня пет минути, защото се успа, Габи се качи в колата с прозявка и усмивка на лицето. Беше останала до късно да почисти след вечерята и да прочете репликите за следващия ден. Винаги бе добре подготвена, което понякога будеше възхита у него. От десет години беше в професията, работил бе с много актриси, които изобщо не си правеха труда да се упражняват у дома. Докато пътуваха към студиото, той коментираше по този повод, а тя доволно се усмихваше на похвалите. Невероятно, но се бе променил доста след ареста и, за съжаление, след убийството на Санди. Очевидно Бил изпитваше неудобство от нея и преживяваше отвратителен период, ала Габи имаше странното усещане, че той най-сетне се чувства свободен. Не спомена нищо пред него и щом стигнаха до студиото, всеки тръгна по своя работа. Трябваше да се преоблекат, да се гримират, а Габи щеше да мине в седем и половина през фризьора, за да среши косата ѝ на френски кок.

Изглеждаше съвсем различно, когато я видя по-късно на снимачната площадка, облечена беше в червен костюм, носеше обувки с високи токове и обеци с брилянти.

— Госпожице Торнгън-Смит? — Той ѝ се поклони, а тя направи гримаса.

— Върви по дяволите. Името ми е Тамара Мартин.

— Съжалявам, ти приличаш на... — Но Бил я закачаше приятелски, два пъти прочетоха репликите си, докато дубльорите определяха местата на актьорите в сцената. Осветлението бе инсталирано половин час по-късно, за тях денят започна, когато се чу звънецът, а асистентът извика:

— Тишина, моля... Тишина... Нагласете камерите... Осветление... Камера! — Тази комбинация от думи им бе позната, сцените преминаваха гладко както за тях, така и за другите актьори, които работеха същата сутрин.

През обедната почивка Бил се срещна с адвокатите в гримьорната си, а Габи хапна заедно със Зак и Джейн. Помежду им се усещаше топлина и обич и тя ги погледна с изпълнена с копнеж усмивка.

— Вие двамата ме карате да се чувствам самотна.

— Хайде, хайде. — Зак я прегърна и си взе още една кока-кола. — Когато станеш на нашите години, ще си омъжена и ще имаш десет деца.

— Едва ли.

— Какво „едва ли“?... Мога ли да седна при вас? — Бил изглеждаше уморен и малко потиснат, беше я търсил и някой му каза, че може би е в гримьорната на Джейн, където наистина я намери.

— Какво става? — Очите ѝ издаваха безпокойство, когато го погледна, в ръката си държеше сандвич.

— Струва ми се, всичко е наред. Карат ме да се чувствам като Джеси Джеймс. — Всъщност не му беше смешно, нито на него, нито на останалите. Залогът бе твърде висок и беше мъчително да се мисли за случилото се. — Вярвам, че знаят какво правят.

— И аз — прошепна Габи, Джейн я гледаше. Тя също бе забелязала промяната у Бил и спомена пред Зак, според когото страхът го бе накарал да потърси връзка с колегите си. Надяваше се накрая всичко да свърши добре, злото да си иде завинаги.

— Кой участва в следващата сцена? — попита Бил.

— Сабина, Зак и още седем статисти — отвърна Джейн. — Свърших за деня, но ще остана още. — Чакаше Зак. Габи разбираше, ала не го каза.

— А ние?

— Вие с Габи сте след това, с адвокатите на Сабина...

— Тази сцена ми е позната. — Всички се засмяха, последните моменти от почивката направо летяха. Зак трябваше да отиде до гардеробната си за поредния костюм. Габи поседя още малко с Джейн, а Бил изяде още един сандвич. Усещаше вълчи апетит след напрегнатата среща с адвокатите. После изпрати Габи до гримьорната ѝ, а Джейн се запита има ли нещо между тях.

— Хайде да излезем да хапнем пица довечера, Габ. — Беше застанал на прага, тя му се усмихна.

— Няма ли да ти писне да ме виждаш и на снимачната площадка, и на вечеря?

— Не се дръж идиотски. Ще те заведа в любимия ми бар.

— Трябва ли да се преобличам? — Габи се засмя.

— Не е необходимо. Играеш ли бiliarд?

Тя направи гримаса.

— Бiliarд? Съжалявам. Но не казвай на никого.

— Не се притеснявай. Ще те науча.

Заведе я в „Майкс“ след работа, поръчаха си хамбургери, играха бiliarд и той я запозна с Адам.

— Моята колежка, Габи Смит. — Изобщо не стана дума за добавката „Торнгън“, този път реши да не я дразни, а Адам я гледаше с нескрито възхищение. Няколко мъже също я проследиха с погледи и това накара Бил да осъзнае колко красива е тя. Погледна я, докато пътуваха към дома ѝ, и дръзна да ѝ зададе въпроса, който го тормозеше през целия ден.

— Отнемам ли от нечие време?

— Хмм? — Изглеждаше смутена. — Не те разбрах.

— Искам да кажа, срещаш ли се с някой друг?

— О! — Тя поклати глава. — В момента не. — Истината бе, че нямаше сериозен приятел, откакто започна работа в „Манхатън“. Не ѝ оставаше време, отдавна жизнения ѝ път не бе пресичал човек, който да я заинтересува.

— Много ми е чудно. Как е възможно красиво момиче като теб да бъде необвързано? — Вероятно звучеше изтъркано, но той наистина проявяваше любопитство.

— Не знам... може би работя прекалено много. Може би съм твърде свързана с хора, които знаят коя съм. Не съм мислила по въпроса, нямам време.

— Това не може да е извинение. На колко години си, Габи?

— Двайсет и пет. — Рожденият ѝ ден мина, докато бяха на снимки в Ню Йорк, и тя го отпразнува скромно с родителите си. — А ти?

— На трийсет и три, но се чувствам на деветдесет.

— Мислех те за по-млад.

Бил се засмя.

— Това комплимент ли е или обида?

— Може би и двете. — И тя се засмя, отпусна се на седалката, а той караше към дома ѝ. — Изглеждаш по-млад на екрана.

— Няма да е така след процеса.

— Престани да се притесняваш за това. — Ала не можеше да го вини, че мисълта за присъдата не излизаше от главата му.

— А ти не би ли се притеснявала?

— Сигурно бих. — Беше честна с него. — Но съм убедена, че ще завърши добре.

— Дори да е така — той отново се натъжи, когато се сети за бъдещето, — няма да се върна в екипа на „Манхатън“.

— Още не знаеш какво ще стане, Бил.

— Не мисля, че Уекслър ще го преживее. Създадох му достатъчно главоболия за цял живот и ми е ясно на какво мнение е.

— Мел е чудесен мъж, няма да те пусне, освен ако не е убеден, че не му трябва.

— На негово място бих го направил.

Тя се усмихна нежно на Бил.

— Тогава добре, че не си. — Той също ѝ отвърна с усмивка, спомни си какъв глупак е бил и се зачуди как е могъл да бъде сляп толкова дълго време, но докато бе жива, Санди заемаше съзнанието му като идея-фикс. Опита се да ѝ го обясни на чаша вино, когато отидоха в апартамента ѝ. Беше безупречно чисто, нямаше и следа от хаоса от предишната вечер. Той се запита да не би наистина да има прислужница, но да се притеснява да си признае. Габи обаче изглеждаше учудващо сръчна, като наля виното, предложи закуски и после изчисти всичко. Беше организирана, акуратна и интелигентна.

— Знаеш ли, Гейбриъл, ти си поразителна. — Харесваше дори името ѝ.

— Недей да оглупяваш. Защо?

— Защото контролираш всичко, което правиш, живота, кариерата, дори жилището си. Аз например сутрин едва намирам два еднакви чорапа, а кучето изобщо не храня навреме.

— Какво куче имаш? — Той предизвика любопитството ѝ. Искаше да научи повече.

— Санбернар на име Бърни. Глупав е, но го обичам. Губя много време, за да намеря квартира, където ще ни приемат и двамата. — Бързаше да се пресели колкото е възможно по-скоро, съвсем

естествено след случилото се. — Искаш ли да потърсим заедно през почивните дни? След това бихме могли да репетираме или да вечеряме, а може и двете, или... — Гласът му се изгуби и тя се засмя. Приличаше на дете, което е намерило най-добрия си приятел в нейно лице. Габи бе едновременно трогната и поласкана.

— С удоволствие. — Нямахме ангажименти, компанията му ѝ бе приятна; тази вечер, преди да си тръгне, той я целуна неуверено, сякаш не беше сигурен как ще реагира. Тя стоеше на прага и се наслаждаваше на чувствата, които Бил будеше у нея.

— Лека нощ — прошепна Габи.

— Ще се видим утре сутрин. Може ли пак да те взема? — Нежно докосна лицето ѝ с пръсти.

— Разбира се. Но ще ти писне от мен.

— Не искам да говориш така. — Изведнъж го обзе чувството, че наистина няма да му омръзне, дори след много време, може би никога.

Тя си легна, сви се в леглото, мислеше за него, усети в тялото ѝ да се надига топлина при спомена за Бил. Харесваше толкова неща у него, а и той вече бе различен, много по-сърдечен и открит. На следващата сутрин, когато я взе, на седалката до него имаше роза с бяла панделка.

— За вас, мадмоазел. — Подаде ѝ я и тя я пое, изпълнена със задоволство. Хубаво бе денят ти да започва с красиво нежно розово цвете.

— Глезиш ме, Бил. — Направо се страхуваше да повярва. Ами ако той отново се промени и почне да се държи както преди... ами ако...

— Заслужаваш да те глезя. Заслужаваш много повече от това. Но цветарските магазини още не са отворени. Откраднах я от съседската градина.

— Благодаря ти. — Размениха топли усмивки и Бил отново я целуна, преди да се качат в колата му. — Благодаря ти, че ме караш на работа.

— А аз ти благодаря, че се опита да ме спасиш, макар да беше лудост от твоя страна.

Тя направи гримаса.

— О, млъкни!

Той все още се питаше защо Габи излъга полицаите. Жертвата бе голяма. Понеже единствената официална информация, която имаше, бе, че е убил Санди.

Този ден на снимачната площадка беше шумно. Наоколо се шляеха посетители, които винаги изнервяха екипа, но това бяха приятели на Мел и участниците в снимките трябваше да се примирят с присъствието им, осветителите като че ли работеха на бавни обороти, по време на една от сцените над тях прелетя самолет и се наложи да снимат отново, защото записът бе провален. В края на деня Габи бе уморена и дори се прозяваше, докато Бил я откарваше вкъщи.

— Бих предложила да приготвя вечеря, но не съм сигурна, че ще остана будна толкова дълго.

— Добре. Все едно бързам да се прибера при Бърни. Сутринта нямаше кучешка храна и бедното куче навярно умира от глад.

— Трябва да ни запознаеш някой път.

Бил се усмихна, когато тя слизаше.

— Става. Хей... забрави нещо.

— Какво? — Габи се наведе през вратата, той взе лицето ѝ в ръце и я целуна.

— Ще ми липсваш тази вечер.

— И ти на мен. — Странно как бе живяла двайсет и пет години без него, а сега само една вечер ѝ се виждаше твърде много. В живота им себе появила неотменната потребност един от друг и когато той се прибра и нахрани кучето, ѝ се обади по телефона. Вече мразеше дома си, струваше му се, че из него витаят духове. Надяваше се да намери друга квартира през почивните дни.

— Утре ще те взема — обеща ѝ, преди да затвори, но тя звучеше неуверена.

— Няма ли да започнат да говорят по наш адрес?

— Да не мислиш, че някой се интересува? Хората си имат свои проблеми.

— Сигурно си прав. — На сутринта Габи с учудване установи, че няма търпение той да дойде. Сякаш пак бе на четиринайсет години и цяла нощ бе мечтала в училище да види любимото момче... най-новото увлечение... ала Бил беше нещо повече. Интересен и забавен, понякога сериозен, имаха едни и същи интереси. Обичаха да ходят на планина, да карат сърф, яхта и ски. Тази година Габи изобщо не бе се

качвала на ски. Беше твърде заета с филма, а в договора ѝ бе записано, че ѝ е забранено да кара ски.

Репетираха в гримьорната ѝ, а след като отидоха на работа, се изненадаха колко добре вървят сцените им през целия ден. Всичко заснеха само с по три дубъла и дори режисьорът бе доволен. Похвали и двамата през обедната почивка, а Сабина ги гледаше лукаво.

— С какво се занимавате след работа, деца? Репетирате? — Габи се изчерви, а Бил я погледна. На моменти Сабина много го дразнеше, особено когато нападаше Габи, което се случваше често. Габи бе невинно момиче, беше достатъчно млада, за да ѝ бъде дъщеря, и според Бил именно това бе поводът за неприязънта.

— Да, точно така.

— Боже мой... Нерядко най-хубавите любовни истории започват с малко омраза. А вие двамата съвсем точно отговаряте на споменатия модел. Целувка и помирение, а, дечица?

— О, я си гледай работата, Сабина! — Прегърна Габи и я изпрати до гримьорната ѝ. — Понякога много ме нервира — промърмори той, докато тя сваляше палтото, което носеше на снимачната площадка.

— От време на време явно има нужда да размахва нокти.

— За да ги наостри в мен или в теб — недоволно отбеляза Бил, сипа си газирана вода и се обърна към Габи. Беше красива. Скъпите дрехи на Франсоа Брак ѝ стояха превъзходно, но тя само вдигна рамене, когато той ѝ направи комплимент.

— Твърде много ми напомнят за майка ми.

— Значи не е толкова лошо, ако изглежда като теб в тях, принцесо. — Ала „принцесо“ бе изречено мило, не със злъч.

Габи се настани с въздишка в удобен стол. Беше уморена. Бяха работили интензивно през седмицата и тя се радваше, че е петък.

На следващата сутрин Бил мина да я вземе и двамата заедно отидоха да разгледат четири апартамента и малка къща, той не хареса никое от жилищата, но те все пак можеха да му осигурят необходимата промяна. Къщата трябваше да се пренаема всеки месец, наемодателите бяха склонни да приемат кучето, затова се спря на нея.

— Не е зле — вдигна той рамене, докато седяха и хапваха хамбургери в „Майкс“, преди да отидат у Габи да репетират. — Не бива да забравям, че имам три месеца от тук насетне. Малко трудно е

човек да гради планове при това положение. — Длъжен бе да се изправи пред реалността, да отчита факта, че му предстои процес, а го грозеше също опасността да попадне в затвора. Тази мисъл го натъжаваше всеки път, когато го споходеше. Истината бе, че го ужасяваше и пораждаше въпроса има ли смисъл да се впуска във връзка с Габи. Нямаше право да я наранява и той каза нещо в този смисъл след вечеря.

— Аз съм голямо момиче, Бил. Мога да се погрижа сама за себе си. Знам какво те чака. Знам също, че не ти си убиецът. Винаги съм го вярвала, от първата минута, в която чух за нещастieto. — Това беше израз на огромно доверие от страна на момичето, с което се бе държал крайно зле в продължение на шест месеца.

— Вярата ти в мен означава много.

Тя се усмихна мило.

— Казах ти... заслужаваш го. — Побъбриха още малко и после Габи зае своето място за репетиция. Разгърна сценария и те поработиха върху две сцени, но умът ѝ беше другаде и тя непрекъснато правеше грешки. — Съжалявам, Бил... сигурно съм уморена.

— Ела тук. — Притегли я на дивана до себе си. — Ти си смело момиче...

— Защо го казваш?

— Не знам, така се нагърбваш с проблемите на целия свят... възхищавам ти се, Гейбриъл. — Беше искрен. Започна да я целува и двамата забравиха за сценария. Целуваше я продължително и страстно и когато най-сетне се отдръпна от нея, тя бе останала без дъх.

— Това от следващата сцена ли е? — пошегува се Габи.

— Ще трябва да го впишем — прошепна Бил. — Мисля, че става.

— И аз...

Той отново я целуна и тя се намери в ръцете му, а нейните блуждаеха под ризата му, след миг дланите му обхождаха тесните ѝ джинси. Бяха омекнали и стари и Бил можеше да почувства стегнатото ѝ младо тяло под тях, мъжествеността му набъбна от желанието, което го обзе.

— Искам те... Искам те толкова много... Но не трябва да опропастявам живота ти...

— Не мисли за това. — Никога не бе срещала мъж, когото да харесва така, независимо колко малко време им оставаше. Не искаше да се тревожи за бъдещето. То не ѝ беше грижа. — Обичам те... — Не искаше да изрече тези думи, но те се изплъзнаха от устните ѝ и той я погледна смяян, както я бе притеглил върху себе си, дребното ѝ тяло едва се усещаше върху неговото.

— И аз те обичам, Гейбриъл... Това е лудост... Бих искал да те обичам достатъчно, за да остана встрани от живота ти и да ти спестя болката, но не мога да преодоля чувствата си. — Този път тя го целуна с толкова силна страст, че той забрави за безпокойството си, отнесе я в другата стая и я положи на леглото. Свали джинсите ѝ и внимателно разкопча ризата ѝ, сякаш събличаше дете, а тя гледеше как дрехите му се свличат от великолепно то му тяло. После забравиха всичко, слети в прегръдка, всичко, освен споделената си любов, която се бе родила в пепелта на болката, обидата и разочарованието. Двамата можеха да дадат много един на друг, а Бил никога през живота си не се бе чувствал по-щастлив, отколкото в миговете, когато след това отпуснати лежах на леглото ѝ. — Къде беше досега, малкото ми момиченце? — прошепна, докато тя спеше в прегръдката му. Той се усмихваше, гледеше я и галеше дългата ѝ черна копринена коса, която някога му напомняше за друга, но вече споменът се бе стопил. Габи беше единствената жена, която обичаше.

— Мислиш ли, че са гаджета? — обърна се Зак към Джейн една сутрин на закуска.

— Бил и Гейбриъл? — Джейн му се усмихна. — Нищо чудно. Не съм сигурна обаче, че той би се обвързал с някого в момента. Притеснен е за процеса, съвсем разбираемо е. Но мисля, че чувствата им може да са по-силни от тях двамата. Знаеш ли, странното е, че дори когато ѝ тровеше живота, винаги съм смятала, че са родени един за друг.

Зак се наведе и я целуна.

— Ето затова те обичам. Ти си психолог. — Седяха голи край басейна и закусваха. Момичетата бяха отишли при баща си за почивните дни и те искаха да се отпуснат, възнамеряваха да потърсят антики за новия ѝ дом, но в един момент тя осъзна, че това вече не я интересува толкова много. Прекарваше повечето време у Зак, особено когато дъщерите ѝ бяха с баща си. Странно бе дори да мисли за него сега. Сякаш бе напълно непознат човек. Наложил се да го види веднъж след развода, внезапно ѝ се стори злобен, груб и малко луд. — Знаеш ли, тези дни си мислих. Какво ще правиш през ваканцията?

— Дори не съм се сещала за нея. Алиса отива на лагер, а Джейсън и Алекс ще работят през лятото. Джейсън в едно ранчо в Монтана, а Алекс — в същия лагер, където ще е Алиса.

— Искаш ли да летуваеш заедно с мен? — Той ѝ се усмихваше щастливо. Животът никога не бе му се струвал толкова прекрасен, колкото бе с нея, а миналото вече беше отдавна забравен лош сън. — Имам една идея, да се разходим из Европа за два месеца.

Джейн се развълнува. Никога не бе пътувала отвъд океана.

— Оу!

— Южна Франция... няколко седмици в Италия. Австрия... Може би дори музикалният фестивал в Залцбург. Какво ще кажеш, моя любов? — Той се наведе и я целуна по шията, тя сияеше. Нямахше защо да си спомня за предишните пътувания до Гърция с хомосексуалните

си приятели. Това беше част от далечното минало и всичко бе свършило.

— Звучи приказно.

— Ще се заема с резервациите. Ами Ирландия? Можем да наемем кола и да кръстосаме страната... или Швейцария!... — Зак бе развълнуван, както и Джейн. — И Испания! — Тя се смееше, преизпълнена с радост, бърбеше превъзбудено, направиха план. Това щеше да е най-хубавият период в неговия и нейния живот.

— Знаеш ли, харесва ми да съм на четирийсет години — размишляваше на глас Джейн с усмивка на задоволство. — Оказва се, че е много очарователно.

— Да, така е. — Зак бе удовлетворен. Тъкмо бе поръчал бизоново палто за нея при Франсоа Брак, смяташе да ѝ го подари след завръщането им. Пътуването из Европа звучеше прекрасно и за двамата. — Чакай да видиш как е на моята възраст!

— Като стана дума за години... Сабина е в отвратително настроение напоследък.

— Просто е уморена. Всички чакат с нетърпение ваканцията.

Оставаха им още шест седмици и той имаше право. Същата сутрин Сабина се бе излегнала край басейна на Мел и си мислеше, че никога през живота си не е била толкова изтощена. Странно, но и те с Мел обсъждаха ваканцията. Тя трябваше да отиде за три седмици в Париж, за да работи с Франсоа Брак върху гардероба за следващата година, ала след това бе свободна и Мел тъкмо ѝ предлагаше да се срещнат в Европа.

— Не можеш ли и този път да дойдеш с мен в Париж? — Приличаше на разочаровано дете и той целуна пръстите ѝ, после върха на носа и устните ѝ.

— Бих искал, любима. Знаеш колко силно е напрежението преди началото на излъчванията. Имам страшно много работа тук. Но ще дойда веднага щом се освободя. Какво ще кажеш да изкараме две седмици в Кан? — Обичаше да отсяда в „Карлтън“.

— А какво да правя в Париж сама? — нацупи се тя недоволено.

— Надявам се да ти липсвам до полуда. — Тяхната връзка мина през всички перипетии на снимките и те вече знаеха, че си пасват чудесно. Сабина продължаваше както винаги да прави каквото си иска, а той не ѝ пречеше. Няколко пъти тя прекарваше почивните дни сама,

но Мел никога не я попита къде отива. Отсъствията ѝ малко го притесняваха, ала той съзнаваше, че тя си е такава. Не искаше заради него да е по-различна. Нямахше право да очаква това от нея. Приемаше я каквато е, подхождаше му идеално, с изключение на лошите ѝ настроения от време на време, както в този ден. Зак беше прав, че е уморена. Това важеше за целия екип, също и за Мел. Заснемането на подобен сериал изискваше огромна по обем работа. Сега той подготвяше рекламата за есента. Възнамеряваше да организира гала-представяне на филма с широко присъствие на журналисти и след това — празненство. Все още обаче се притесняваше Уоруик да не влезе в затвора.

— Мисля, че той чука Гейбриъл — недвусмислено отсеке Сабина.

— Може би ще му се отрази добре. — Мел ѝ се усмихна. — Да не би да са влюбени?

Сабина се засмя. Харесваше романтизма у Мел. С него даряваше и нея и тя беше щастлива, откакто бяха заедно. Това важеше за целия екип.

— Разкажи ми за нашето пътуване.

— Какво ще кажеш за Кан? Една седмица във Венеция?

— Звучи прекрасно. — Нахлупи шапката си, само зелените ѝ очи проблясваха дяволито. — Ти си много добър към мен, Мел Уекслър.

— Така ли? — Протегна се, пъкна ръка под вестника си и измъкна оттам малка кутийка. Опаковката ѝ подсказа, че е от „Булгари“.

— Какво е това? — Показваше се само едното ѝ око, но то издаваше, че е заинтригувана, когато пое от ръката му подаръка.

— Мисля, че вестникарчето го остави за вас, госпожице Куорлс. Най-добре вижте какво е. — Даде ѝ кутийката, тя отривисто отметна шапката си настрана и се зае с разопаковането. Продължаваше да я вълнува с изненадите, които ѝ поднасяше непрекъснато. Този път беше великолепен пръстен с изумруд и Сабина се усмихна широко, когато отвори кутийката и постави бижутото на пръста си с безупречен маникюр. Полагаше големи грижи, за да се поддържа. Беше звезда и не трябваше да го забравя никога, особено сега. Нито пък той.

— Красив е, Мел.

— Напомня ми за очите ти.

Сабина изрази благодарността си с дълга целувка, после тръгнаха бавно към къщата, тя беше по бели бикини, с пръстена на едната си ръка, а той носеше халат. Мина доста време, преди отново да излязат навън. Когато се появиха, и двамата се усмихваха.

В последния ден на снимките всички бяха напрегнати, работеха върху финалната сцена. Всъщност никой не искаше да се стига до нея, но все пак тя им бе необходима. Това бе подготвеният от Мел допълнителен кадър, в който убиваха Бил... в случай, че той не се върне след ваканцията. По сценарий Бил и Гейбриъл се скарваха и нейният приятел го застрелваше. В самия край Сабина научаваше, че синът ѝ е мъртъв.

Сцената бе силна, всички стояха безмълвно и наблюдаваха. Бил изглеждаше мрачен, когато извикаха:

— Правете копието! — И той се изправи.

Присъстващите запазиха тишина, изпитваха страхопочитание от внушенията на финалната сцена. Бил се огледа спокойно, сякаш се сбогуваше с тях. Габи плачеше съвсем неприкрито, дори Сабина мълчеше. Зак го докосна по ръката, когато мина край него.

— Никога няма да използват тези кадри, Бил. Не се притеснявай. — Очите му излъчваха топлина. Бил искаше да му благодари, но нещо го задушаваше, не можеше да говори. Актьорите се струпваха около него, Габи несъзнателно го прегърна и се разплака. За всички денят бе труден. Последният от първия сезон на снимките. Чакаше ги близо двумесечна ваканция. Мел бе поръчал прекрасен обяд, актьорите и техническият екип се смесиха, хората се отпуснаха и започнаха да обсъждат намеренията си за лятото.

Гейбриъл издуха носа си, а Джейн я прегърна през рамо.

— Успокой се, свърши се. — Така бе, що се отнасяше до снимките, но не и до проблемите на Бил. След девет дни бе процесът, от който той и Габи изпитваха ужас. Тя се отказа от всичките си планове за лятото и реши да остане с него. На следващия ден заминаваха за езерото Тахо, а после щяха да се върнат и да прекарат седмица в разговори с адвокатите му.

Джейн и Зак тръгнаха за Рим другата седмица, след това отиваха във Венеция, а после ги очакваше един месец на френската Ривиера.

Смятаха да посетят също Париж за няколко дни и на път за вкъщи да минат през Лондон. Джейн нямаше търпение. Сабина заминаваше за Париж за срещата си с Франсоа Брак. Целият екип говореше оживено за плановете си, Европа, Гран Каньон, някои се прибираха у дома, други поемаха на изток, а немалко оставаха в Лос Анжелос, където щяха да си починат преди подновяването на снимките през август.

— Чувствам се като последния ден в училище — рече Габи и Бил ѝ се усмихна. Беше толкова млада, сладка и добра към него. Изпитваше дълбока благодарност към Габи, но и към останалите. Когато си тръгнаха от снимки този ден, всички му казаха по някоя дума, докосваха ръката му, здрависваха се с него, окуражаваха го и му пожелаваха само добро. Вече наистина бяха станали семейство. Мел също счете за нужно да го ободри:

— Ще бъда в града, ако адвокатите ти преценят, че трябва да свидетелствам. — Вече им го беше съобщил, ала искаше и Бил да го знае. — Ние ти желаем успех, Бил. — Все още обаче не беше взел решение дали да го остави на работа. Другите получиха нови договори, които подписаха преди ваканцията. Бил беше единственото изключение. Но не това му беше грижа сега. Тревожеше се за съдбата си и за процеса. Трудно бе за вярване, че моментът настъпваше. Един-два пъти му мина през ум да се обади на родителите си, защото подозираше, че са чули новините, но те не опитаха да се свържат с него, а истината бе, че той всъщност нямаше желание да разговаря с тях.

— Ще ходиш ли някъде? — попита Зак Гейбриъл, докато хапваха яйчени рула и китайски специалитети на снимачната площадка. Китайци обслужваха трапезата, имаше и пици от „Спаго“.

— Засега не. — Той разбираше защо и кимна мрачно, после погледна Джейн. И двамата бяха много развълнувани от предстоящото пътуване. Щяха да прекарат почивните дни с момичетата, а след като в понеделник дъщерите ѝ тръгнаха за лагера, те заминаваха за Европа.

— Ще ти дадем схема на маршрута ни, за да можеш да ни се обадиш, когато... след като свърши. — Бил се приближи към тях, прегърна Габи през раменете и отговори от името на двамата.

— Ще ви се обадим, Зак... — След това допълни: — Надявам се да се видим през следващия сезон... всички заедно. — Денят бе труден за него, изнесе от гримьорната целия си багаж. Нямаше основание да

мисли, че ще се върне. Габи му помогна да отнесат нещата до колата — пазарски чанти и куфар, а също две растения, които му бе дала. Беше потискащо, но той настояваше, че няма смисъл да оставят вещите му да ги ползва някой друг.

— После ще трябва да мъкнем всичко обратно през август — насърчително отбеляза Габи и Бил се усмихна.

— И аз много се надявам на това. — Но не изглеждаше никак убеден и отпътуваха от снимачната площадка мълчаливо, целунаха и прегърнаха всеки, поплакаха си. Все едно напускаше дома си, а не работното си място само за лятната ваканция. Филмът придобиваше все по-голямо значение за всички и те с любопитство очакваха как ще се развие сюжетът през следващия сезон. Мел държа малка реч, пожела им приятна почивка и загатна, че ги чакат изненади в сценария след ваканцията.

— Надявам се да не ме изненадат, като пак ме убият — прошепна Джейн. Беше го преживяла вече веднъж в „Скритите ни болки“ и се ужасяваше да не се случи отново. Толкова обичаше „Манхатън“ и хората, с които работеше.

— Този път няма да стане така. — Зак я намираше за много по-добра актриса от Сабина.

— Готов ли си за планината? — попита Габи, когато Бил я отвеждаше у дома. — Аз приготвих багажа си.

— Почти. — Усмихна ѝ се, тъгата от сбогуването започваше да се стопява. Очакваше тези няколко спокойни дни с нея, сами в планината. Обсъждаха къде да отидат — до Йосемът, езерото Тахо или някъде другаде. В крайна сметка реши да наеме къщичка на езерото. Искаше да лови риба, да лежи на слънце и да бъде с нея. И двамата се нуждаеха от почивка, особено като се имаше предвид какво ги очаква. Нямахме как да разберат какво крие за тях бъдещето и макар адвокатите да бяха оптимистично настроени, не можеха да му дадат никакви обещания. — Искаш ли да останеш при мен тази вечер Габ?

— С удоволствие. — Взеха от жилището ѝ чантите и принадлежностите, които бе подредила във входното антре. Имаше своя въдица и туристически обувки, също спален чувал, в случай че решат да спят на открито. Багажът ѝ се различаваше съществено от шестте куфара комплект от „Луи Вюитон“, които Сабина подготви за Париж. Докато товареше нещата ѝ в колата си, Бил ѝ се усмихна.

— Но вие сте се екипирали чудесно, госпожице Смит. Всички дебютантки ли носят туристически обувки?

— Винаги, най-вече заради балните танци. — Тя му се усмихна на свой ред. Обичаше да бъде сред природата и с удоволствие научи, че това важи и за него. Веднъж, още когато беше в Йейл, бе участвала в триседмичен поход из Уайоминг и това беше връхната точка на студентските ѝ години, особено след като техният ръководител застреля мечка. Разказа на Бил този свой спомен, докато пътуваха към неговия дом, и той много се смя.

— Не очаквай от мен подобно нещо, дете. Ако ми се изпречи такъв звяр, сигурно бих побягнал с всички сили с теб под едната си ръка.

Тя се засмя.

— Забавно беше... — Преди две години бе снимала бързеите на река Колорадо, мечтаеше един ден да отиде до Бразилия и поспециално до Амазония.

— Човек, като те гледа, би казал, че най-вълнуващото преживяване за теб би бил обяд в „Поло Лаундж“ и открита сметка в „Джорджо“ — пошегува се Бил, но изпитваше задоволство, че Габи не е превзета. Беше съвсем земна и презираше цялата показност на своята професия. Много повече се вълнуваше, че отива на езерото Тахо с него, отколкото, ако бе поканена на холивудско тържество.

Късно вечерта помогна на Бил да събере багажа си, а на следващата сутрин в пет часа потеглиха на дванайсетчасово пътуване до езерото Тахо. По пътя спряха и хапнаха набързо и към четири и половина следобед се озоваха сред чистия планински въздух край езерото. Габи приличаше на превъзбудено момиченце, разтвори ръце и му се ухили доволно. Къщичката беше чудесна, съвсем усамотена, в живописната градинка имаше вана с гореща вода.

Отидоха да поплуват в езерото, после посетиха едно ресторантче в Тръки, което Бил знаеше и харесваше, направиха дълга разходка на чист въздух, преди да си легнат. И за двамата идилията бе пълна, отпускане след напрежението от снимките на „Манхатън“.

— Никога не съм била така щастлива — прошепна му тя, докато се прибираха, чувстваше се съвсем спокойна и отморена. Бил бе притихнал, изпълнен с дълбоко безпокойство. Целият свят бе изгубил реалните си измерения за него, всичко, до което се докоснеше, бе

белязано от заплахата на процеса и от вероятността животът му да рухне... След две седмици можеше да се озове в затвора, възможно бе да е за много години... Тази мрачна мисъл го измъчваше, когато взе ръката ѝ и я поведе обратно към къщичката. Тя искаше да го накара да забрави неприятностите, но вече бе трудно. Изтегнаха се в горещата вана, преди да си легнат, любиха се пред камината, ала в очите му се четеше безкрайна тревога и уплаха. Нямаше как да забрави какво му предстои и когато през нощта Габи го гледаше, как спи, почувства тръпка на страх да преминава през тялото ѝ. Тя стана още преди зазоряване да затопли канелените кифлички, които купиха от магазина на идване, свари и горещо кафе.

— Ставай и се радвай. — Целуна го по ухото, а той я побутна, после отвори очи и я погледна.

— Какво правиш по това време? — Навън беше тъмно, гласът му бе плътен и пълен с еротика.

— Готвех се да отидем да ловим риба на езерото. — Бяха наели малка лодка предишната вечер и тя бе подредила акуратно багажа им до външната врата.

— Колко е часът?

— Пет и петнайсет. — Габи му се усмихна. — Мислех, че искаш да започнеш отрано.

Той се засмя и седна в леглото.

— О, да... разбира се... защо не ме събуди в три, когато можех да хвана някоя бедна, нищо неподозираща рибка още в леглото ѝ? Ти наистина взе риболова на сериозно, а, Габ?

— Ами да. В Уайоминг ставахме всеки ден в четири, за да ловим риба за закуска.

Направи гримаса, когато тя му подаде вряла канелена кифличка и чаша димящо кафе. Беше облякла сините си джинси под нощницата. Обу ги, като стана, защото ѝ беше студено на краката.

— Харесва ми тоалетът ти... много. На Франсоа Брак ли е?

— Не. — Тя се усмихна. — На Габи Смит. Как е кафето?

— Страхотно. Когато се върнем, може да те наема да ми правиш всеки ден кафето вкъщи. Така се случило, че мястото е свободно. — Искаше да я покани да живее с него, след като се премести, но сам се отказа от идеята. Не беше честно към нея да започват нов живот, който можеше да бъде разрушен и да причини болка и на двамата, ако влезе в

затвора. Процесът слагаше отпечатък върху всяко негово действие от месеци насам, независимо колко се стараяше да си внушава, че това няма да му се случи. Дори сега те се опитваха да изживеят триседмична ваканция за два дни. Но Габи се справяше много добре. Бил с почуда установи колко отпуснат е бил през тази нощ. Тя хвана три риби, а той — една, направиха си пикник на брега на езерото, после отидоха да плуват. Вечерта му сготви вечеря в къщичката и двамата се усамотиха. Не им се ходеше да играят хазарт и да опитват нощния живот на брега откъм Невада, на следващата сутрин пак решиха да ловят риба, а после се върнаха в къщичката, обядваха, любиха се и в крайна сметка настъпи моментът да се прибират в Лос Анжелос.

— Не искам да си тръгвам. — Тя се огледа с носталгия, сякаш искаше да запомни всяка подробност до края на живота си.

— И аз. Дай боже да можем да се върнем след няколко седмици.

Габи си мислеше за нещо друго, докато опаковаха багажа.

— А не би ли дошъл с мен на изток? — Не беше му споменавала за тази своя идея, защото той бе толкова затормозен, но сега моментът ѝ се струваше подходящ да го попита. Така щеше да има какво да очаква, а предложението можеше да го увери, че тя е сигурна в хубавото бъдеще.

— Да се запозная с родителите ти? — Трогна се, когато Габи кимна. — Мисля, че е по-добре да почакаме, преди да мислим за подобни неща.

— Те ме повикаха да отида в Нюпорт и аз им отговорих, че ще се опитам. Искам обаче да прескоча до Мейн. Имам приятели, които всяко лято ми отстъпват къщата си за няколко седмици. Обстановката е съвсем първична, къщата се намира на малък остров, но аз я харесвам.

— Моето дете на природата. — Никога не беше допускар колко много обича тя да бъде на открито. Различаваше се определено от Санди и нейните потискащи пороци. — Откъде се извъди такава?

— Сигурно представлявам някакво отклонение. Родителите ми ме смятат за луда.

— Не и аз. — Той се протегна и я придърпа на леглото, разтвори ципа на джинсите ѝ и те се любиха отново, преди да поемат на дълъг път. Косата ѝ се развяваше свободно на вятъра, а Бил изглеждаше така

спокоен, както не го бе виждала от месеци. Беше права. Пътуването до Тахо бе онова, което им трябваше.

Малко след полунощ пристигнаха пред дома му, имаха чувството, че са отсъствали седмици. Той внесе целия ѝ багаж вътре и тя реши да прекара нощта при него.

— Ще те оставя у вас утре сутринта на път за адвокатите. — Изведнъж Бил се натъжи, а Габи го погледна въпросително.

— Мога ли да дойда?

— При адвокатите? — Той се изненада.

— Много бих искала... да съм там, с теб...

— Няма да е особено интересно. — Бил просто подценяваше живота си, тя пристъпи към него и го прегърна.

— Влюбена съм във вас, господин Уоруик... за добро или лошо... при езерото Тахо или при адвокатите.

Не ѝ каза дума, но когато я целуна, в очите му имаше сълзи. Мразеше се, че я замесва във всичко това, ала той се нуждаеше от нея сега... повече, отколкото тя предполагаше... повече, отколкото някога от Санди.

Кантората на Харисън и Гууд изглеждаше внушително, добре обзаведена, съчетаваше модерни мебели с английски антики и стилни платна по стените. Съпругите на старшите съдружници бяха наели най-изявените местни специалисти по вътрешна архитектура и кантората имаше вид повече на нюйоркская, отколкото на лосанджелиска. Докато чакаше в приемната с Бил, Габи изпита облекчение, когато разбра, че това са най-добрите адвокати в града. Минаха през тях да се преоблече, сега носеше тъмносиня ленена рокля, която майка ѝ купи преди години от „Бергдорфс“.

— Сигурна ли си, че искаш да дойдеш? — попита той, а Габи отвърна, че въпросът вече е решен, и го изпрати да направи кафе. Намери всичко необходимо в малката ѝ кухня, а половин час по-късно тя бе облечена и готова, изглеждаше съвсем строго елегантна с прибраната на кок дълга коса. Ако беше си сложила чифт бели ръкавици, в този вид можеше да обядва дори в „Колъни Клъб“ в Ню Йорк, където той знаеше, че майка ѝ я е водила често.

Докато чакаха да ги повикат, Бил изпита задоволство, че Габи е с него. Даваше му сила само с присъствието си. Когато я запознаваше с адвокатите, които очевидно я одобриха, без да се замисли, я представи като Гейбриъл Торнтън-Смит, но тя не се възпротиви. Явно името ѝ им направи впечатление. Стан Харисън дори спомена, че се познавал с баща ѝ. После той ги заведе при адвокатите по криминални дела, които фирмата бе наела да работят по случая на Бил. Бяха сериозни и добре подготвени, в продължение на три часа му обясняваха къде могат да се натъкнат на подводни камъни и в какъв ред ще задават въпросите си. Когато най-сетне с Габи си тръгнаха по обед, Бил беше изтощен, а трябваше да дойдат и на следващия ден.

— Господи, вие ми се свят след целия този правен боклук, с който ми натъпкаха главата. — Внезапно ѝ се стори много уморен и преbledнял, въпреки че през почивните дни бе хванал тен. И за

двамата напрежението бе огромно, но Габи изглеждаше спокойна, на път за вкъщи му предложи да минат да напазаруват нещо за ядене.

— Ще ти направя обяд, а ти ще лежиш край басейна и ще си почиваш.

Бил я погледна с нежност.

— С какво те заслужих, Габ? — Особено след като толкова дълго я тормози, но всичко това бе забравено.

— Просто лош късмет, струва ми се. Знаеш колко неприятности носят дебютантките.

— Пак ли ще се захващаш с благотворителна дейност, а? — Той нежно я пощипна отзад, докато излизаха от колата в гаража на супермаркета, а тя му отвърна със смях.

— Искаше ми се да те удуша, като ми го изтърси навремето.

— В нашия случай обаче фразата е много подходяща. — Ала не можеше да се каже същото, когато следващата седмица слизаха от колата пред съда. Коридорите бяха пълни с мрачни хора, видяха как докарват двама обвиняеми в белезници, адвокати се суетяха нагоре-надолу и Бил се срещна със защитниците в уреченото време пред съдебната зала.

Този път Габи беше съвсем близо до него не само защото бе уплашена, тя просто имаше нужда да е там, сякаш за да е сигурна, че той не е изчезнал от живота ѝ.

Съдията беше определен, според адвокатите много строг човек, но това можеше да се окаже в негова полза. Възможно бе да бъде потресен от грозните факти относно наркоманията на Санди... не бе изключено обаче да не изпита и капка съчувствие към Бил. Никой не би могъл да предвиди. Всичко бе в ръцете на съдебните заседатели.

Гейбриъл седна на втория ред, а Бил мина през малката врата с тримата си адвокати и зае мястото на обвиняемия.

Чакаха десет минути, докато залата се изпълни с други обвиняеми, любопитни посетители, адвокати, които искаха чиновникът да подпише документите им, и няколко репортери, промъкнали се безмълвно, за да наблюдават действието. Съдебният пристав извика:

— Всички да станат. Съдия Макнамара ще води процеса. Заседанието започва. — Присъстващите отново седнаха, Габи се

втренчи в тила на Бил, молеше се за него, от все сърце желяеше всичко да свърши добре.

Адвокатите се настаниха на местата си, подобрите документи бяха одобрени и приставът въведе кандидатите за съдебни заседатели. Бил се учуди колко са много. Близо сто. Адвокатите му бяха предвидили два дни за избор на съдебни заседатели. Щяха да ги представят на групи по дванайсет, а всеки адвокат имаше право да освободи дващсет души, без да дава обяснения.

Първо бяха представени двама мъже — единият бе възрастен мексиканец, който говореше английски добре и ги увери, че за него няма да е проблем да вникне в същината на процеса. Никой от семейството му не бе посягал към наркотици и не бе арестуван. Вторият беше пощальон, изглеждаше нервен и пребледнял. Защитата не го прие по съвсем очевидна причина. Дъщеря му бе умряла от свръхдоза преди три години. Никой не подложи на съмнение отхвърлянето му.

След това се появиха две жени. Едната, с тежък грим, каза, че е била актриса преди години, а другата, с вид на добродушна баба, никога не се бе омъжвала. След това представиха младо момиче, хомосексуалист и жена, която била женена за полицай. Изборът продължи цял ден, почивка имаше за обяд. Хората влизаха, излизаха, съдебните заседатели бяха освобождавани, понякога по очевидни причини, друг път — не. Жената на полицаия веднага бе отхвърлена от защитата. А обвинението се обяви срещу актрисата и хомосексуалиста. Сякаш денят нямаше край, на моменти изобщо не ставаше ясно защо назначават или освобождават някого. Когато вечерта си тръгнаха, Габи и Бил бяха изтощени. В продължение на часове пред очите им бяха минали най-различни представители на човешката раса и бе достатъчно уморително дори само да се констатира колко разнообразно е човечеството.

— Гледах ги и се чудех дали ще ми повярват, или не. Не мога да предвидя поведението на повечето от тях, с изключение на съвсем откритите. Жената на полицаия много ме уплаши. — Тя обаче бе отхвърлена.

— Знам. Понякога не разбирах защо ги освобождават.

— Аз също. Надявам се, че знаят какво правят.

Бяха твърде уморени, за да се любят тази нощ, нямаха сили дори да разговарят и да се нахранят, излязоха при басейна и преди да си легнат, поплуваха. Кошмарът бе започнал и не можеше да бъде спрял. Не и докато всичко не свършеше.

На следващия ден селекцията на заседателите продължи. Пълният им състав бе определен едва следобеда на третия ден. Защитата и обвинението посочиха седем жени и шестима мъже, от които един с напълно безобиден вид беше резерва. Избраните заседатели изглеждаха сериозни, простодушни, съвсем обикновени, като продавача от дрогерията, момчето от гаража или жената, от която си купувате чорапи в евтините магазини. Никой от тях не беше забележителен с нищо. Животът му бе в техните ръце. Рано следобед съдията прекрати заседанието и Габи и Бил с облекчение се прибраха къщи. Хапваха салата и тя го гледаше мълчаливо. И двамата нямаха апетит, а той беше станал сприхав вследствие напрежението.

— Искаш ли да отидем на кино довечера? — направи Габи опит да го разведри. На Бил му беше необходимо някакво развлечение.

— Не забравяй, че ме съдят за убийството на съпругата ми. Нямам нужда от още драматизъм.

— Може да гледаме комедия.

— Не съм в настроение. — Съвсем разбираемо беше, но тя искаше да му помогне.

— Какво ще кажеш тогава за „Майкс“, да поиграем бiliarд?

— Може би утре вечер, Габ... Твърде уморен съм, за да се помръдна. — И двамата бяха учудени колко изтощително бе дори само да седиш там, цял ден да си под напрежение и да не си в състояние да направиш нищо.

— Искаш ли да се прибера къщи и да те оставя на спокойствие? Той поклати отчаяно глава и хвана ръката ѝ.

— Не... освен ако ти нямаш нужда да се делиш от мен и аз ще те разбера. Знаем, че съм се надул като пуяк, но съм много нервен.

— Не се притеснявай. — Наведе се и го целуна. — Няма нищо. Просто не искам да увеличавам напрежението около теб.

— Глупости. Ти си единствената, която може да ме измъкне от него.

Остана при Бил един-два пъти, но повечето вечери се прибираше къщи по съвет на адвокатите му. На следващия ден бе изслушано

обвинението, беше описано подробно безсмисленото убийство на красиво младо момиче, как нейният съпруг, актьорът, изпитвал към нея ярост и омраза, задето похарчила парите му до цент за наркотици, и единственото му желание било да се отърве от нея, за което бил готов на всичко. Трудно бе човек да разпознае Бил в портрета, който обрисоваха, той слушаше ужасен, сигурен, че съдебните заседатели ще повярват на чутото. Представиха го като чудовищен убиец. Описаха кулминацията на престъплението със страст, как Бил с нетърпение чакал удобния момент да се избави от нея, когато осъзнал, че тя може да навреди на кариерата и на участието му в „Манхатън“. В края на втория ден беше смъртно уплашен от прокурорските обвинения, а уверенията на адвокатите му, които повтаряха непрекъснато, че е нормално те да представят случилото се от тяхна гледна точка, изобщо не го успокояваха. От страна на обвинението свидетелите бяха малко на брой, само един или двама актьори от филма, в който бе участвала Санди, но техните показания се сведоха до това какво прекрасно младо момиче е била. Бил бе поразен, когато видя срещу себе си нейния импресарио, който не скри, че е бил против женитбата им. Според него бракът увеличил натиска върху нея и тя не могла да го надмогне, заради което сериозно се пристрастила към наркотиците.

— Кучи син... — промърмори Бил тихо, а адвокатът, който седеше до него, леко го докосна по ръката, напомняйки му, че съдебните заседатели го наблюдават.

Обвинението приключи в петък следобед и пред съдебната зала се струпаха фотографи. Направиха снимки на Гейбриъл и Бил, когато си тръгваха, разпитваха го, пъхаха фотоапаратите в лицето му, но не получиха отговори.

В събота сутрин Бил отиде да обсъди хода на процеса надълго и нашироко с адвокатите си, а Габи се зае да изпълни някои неотложни задачи за двамата, после се върна да приготви обяд, нахрани кучето и разговаря с Мел Уекслър. Той се интересуваше как вървят нещата и не бе никак изненадан, когато попадна на нея в дома на Бил. Информирани бе за всичко, свързано с филма, а и те не пазеха в строга тайна връзката си преди ваканцията.

— Не знам, Мел — отвърна му тя честно. — Всичко се представя толкова преувеличено и едностранно. Ужасно е дори само да гледаш.

Защитата казва, че другата седмица той ще има възможност да говори, но ме е много страх.

— Сигурно. — Тревожеше се за Бил, напомни ѝ да му предаде, че може да се яви в съда да свидетелства в негова полза. Уоруик вече беше съобщил на адвокатите за тази възможност и те възнамеряваха да призват Мел. — Ще бъда тук цялата седмица. Нека само ми позвънят.

— Ще кажа на Бил, че сме се чули. Това означава много за него, Мел. — Уекслър се притичваше на помощ на всеки от тях, когато имаха нужда, не като Магъосника от Оз, а като баща.

Бил се прибра смъртно уморен, но се трогна и оживи, след като разбра за обаждането на Мел. За една седмица бе отслабнал повече от три килограма, а Габи — два. И това беше начин да хвърлят излишното тегло за филма, ала едва ли най-добрият.

— Какво казват?

— Нещо повече от онова, което вече си чувала. Искат Мел да се яви в понеделник. — След като обядваха, той му се позвъни лично и му събщи в коя зала е процесът, Мел обеща да дойде.

Времето през почивните дни ту се влачеше бавно, ту летеше. На Бил му се искаше съботата и неделята да продължат вечно, за да не се връща в съда, а понякога си мечтаеше процесът да е свършил. Ала твърде скоро двамата с Габи се озоваха пред съдебната зала, Мел също бе там, разговаряше тихо с адвокатите на Бил. Призоваха първо него за свидетел, Габи наблюдаваше със свито сърце. Изпита облекчение, когато го видя, сякаш бе в състояние да им помогне.

— Бихте ли казали, че господин Уоруик беше ядосан за нещо?

— Не. По-скоро той е спокоен и трудолюбив млад човек.

— Оплакваше ли се от жена си?

— Не.

— Изобщо говореше ли за нея?

— Не.

— Знаехте ли, че е женен?

— Не. — Очите на Мел не трепваха, Бил го следеше с поглед, спомни си как го бе излъгал и се чудеше какво ще каже по този повод. Ала продуцентът не го предаде. Беше дошъл, за да помогне.

— Бихте ли определили това като малко необичайно?

— Не. Не и в нашата професия. Много от актьорите, с които работим, пазят браковете си в тайна, особено ако това може да навреди

на репутацията им, в случай че за предпочитане е да са неженени.

— Според вас това правило и за господин Уоруик ли важеше, или той се срамуваше от нея, страхуваше се, че ще попречи на кариерата му с непрекъснатите арести...

— Възразявам, ваша милост? Обвинението подвежда свидетеля!
— реагираха адвокатите на Бил и възражението бе прието.

— Нека се изразя другояче. За кариерата на господин Уоруик важно ли беше да е ерген?

— Би могло да се окаже така в крайна сметка.

— Защо?

— Защото догодина, когато филмът започне да се излъчва, той ще е голяма звезда.

— Може ли да се каже, че за него беше пречка да има такава жена?

— Възразявам!

— Не се приема. Моля, отговорете на въпроса, господин Уекслър.

— Би могло, но не мисля, че...

— Благодаря ви. — Освободиха го и Бил притвори очи. Нямаше капка надежда. Щяха да го изпратят в затвора. Рисуваха портрет на човек, който е искал да се отърве от жена си, който я е мразел, ненавиждал я е заради наркоманията ѝ и се е стремял да я отстрани от пътя си на всяка цена, за да гради кариерата си. Нещата се представяха по-скоро като умишлено, а не непредумишлено убийство, макар че целият процес почиваше на тезата за престъпление от ненавист — не е могъл да издържа повече порочните ѝ навици и я е убил.

След това на свидетелската скамейка застана импресариото на Бил, а Мел седна до Габи и стисна ръката ѝ. Тя го погледна с тревожни очи и се наведе към него, докато слушаха.

— Господин Уоруик обичаше ли жена си? — попитаха адвокатите от защитата, а обвинението веднага протестира.

— Това е предположение, ваша милост.

— Приема се. Променете въпроса си. — Макнамара изглеждаше раздразнен. Бяха тайфа разглезени кинозвезди с неприлично държание и той нямаше търпение да се занимава с тях. Най-важно обаче бе отношението на съдебните заседатели, а по лицата им не личеше нищо.

— Казвал ли ви е някога господин Уоруик, че е влюбен в жена си?

— Често. Беше луд по нея, точно така се изразяваше.

Обвинителите изглеждаха неспокойни, а Мел погледна Габи, но тя бе се втренчила право пред себе си, сякаш за да предаде цялата си сила на Бил, без да таи злоба или ревност към Санди.

— Дразнеше ли го наркоманията й?

— Разбира се, притесняваше се за нея непрекъснато. Искаше да я включи в рехабилитационни програми, но тя така и не се съгласи.

— Бихте ли казали, че изпитваше яд към нея?

— Не. Изобщо.

— Смяташе ли, че застрашава кариерата му?

— Не. Непрекъснато му повтарях, че е добре да се отърве от нея, че ще го съсипе, но той не искаше и да чуе. Винаги бе готов да й помогне. Надяваше се тя да оздравее. Дори когато беше в Ню Йорк на снимки, ми се обаждаше, настояваше да я открия, да се поинтересувам как е тя.

— А тя как беше?

— Не знам. Не успях да намеря някой, който да знае къде е. Изчезна и се скри сред наркоманите още преди той да замине. По това време вече бяха разделени.

— Видя ли я, когато се върна?

— Не знам. Не ми каза.

— Останахте ли с впечатлението, че иска да се отърве от нея?

— Не. Не в този смисъл. Мисля, че може да е искал да се разведе, но никога не се стигна до това. Струва ми се, че той я смяташе за твърде объркана, за да преследва подобна цел.

— Виждали ли сте господин Уоруик да губи самообладание?

— Не, сър.

— Чували ли сте да заплашва някого?

— Не, сър.

— Благодаря ви много.

Обвинението се възползва от правото си да разпита свидетеля, но не успя да намери слаб пункт в показанията на Хари. Той беше страхотен, Бил му се усмихна, когато разпитът приключи. Щеше му се да стане и да го целуне.

През следващите три дни призоваха всички свидетели на защитата, включително родителите на Санди, ала те се изразяваха твърде неясно поради шока от преживяното. Очевидно не одобряваха поведението на дъщеря си и се бяха отказали от нея дълго преди Бил. Говореха, че била трудно дете, необуздало, бягала от дома си на няколко пъти през пубертета, посегнала към наркотиците много преди да се запознае с Бил и да стане актриса. Според тях напрежението в работата доляло последната капка. От самото начало усещали, че е обречена.

Родителите на Бил се обадиха по средата на процеса, но в типичния за тях стил. Баща му беше разочарован, обвиняваше го, а майка му не спря да плаче по телефона. Изобщо не му предложиха да дойдат при него, а след разговора той дори не бе сигурен, че го смятат за невинен.

Най-лошият ден настъпи, когато Бил застана на свидетелското място. Зададох му всички въпроси, от които се страхуваше, опитаха се да обрисуват брака му като грозен и гнусен. Искаха да го предизвикат, като го представиха за женкар, който се е оженил за нея само за да получи работа, а после я захвърлил, щом го взели за една от главните роли в „Манхатън“. Фактите звучаха отвратително, обвинението го притискаше, притискаше, притискаше и в един момент той повече не можа да издържи, рухна и се разплака, криеше лицето си в ръце, неспособен да спре сълзите при мисълта за момичето, което някога обичаше, и за всичко случило се сетне. Внушенията им нямаха нищо общо с истината, Бил погледна унило прокурора, сълзите се стичаха по бузите му; когато най-сетне успя да заговори, гласът му бе дрезгав от болката, която му причиниха.

— Не разбирате ли?... — Журналистите припряно записваха впечатленията си от него и всички видяха истинската му същност, разголената душа на мъжа, който бе обичал жена на име Санди. — Обичах я.

— И преди хората са убивали любимите си, господин Уоруик. — Обвинението беше безмилостно, но защитата възрази и поиска почивка, за да може Бил да дойде на себе си. Следобед обаче той отново рухна, Габи гледеше съдебните заседатели и се молеше да изпитат състрадание към него. Направо беше невъзможно да не ги трогне. Ала лицата им бяха непроницаеми.

В петък сутринта съдията даде указания на заседателите. За да го признаят за виновен, те трябваше да са сигурни извън всяко съмнение, че е убил Санди. Да са убедени в това въз основа на чуто от свидетелите, а не в резултат на емоционални тълкувания. Ако му отправах обвинение, присъдата щеше да бъде определена до трийсет дни от съдията и те не биваше да се повлияват от размера ѝ. Тяхно задължение бе да решат виновен или невинен е, опирайки се на представените доказателства и свидетелства от защитата и обвинението. Показанията на Бил бяха много трогателни, той изпада в слабост на няколко пъти, но дори това не би следвало да ги разколебава. Те трябваше да се позовават само на доказателствата, раните от куршуми, липсата на оръжието, отношенията между съпрузите, както бяха обрисувани пред тях, и вътрешното им убеждение в неговата вина или невинност.

След това съдия Макнамара обяви почивка, съдебните заседатели бяха отведени в тяхната стая, а Бил остана в коридора с адвокатите и Габи, която сновеше нервно наоколо. Не виждаше нито едно познато лице и изведнъж усети остро липсата на Джейн... и Зак... и Мел... искаше ѝ се да са тук, сега. Мел чакаше новините в кабинета си. Оставаше единствено да чакат. Знаеха, че трябва да минат няколко дни до решението. Бяха ги предупредили. Съдебните заседатели имаха право да обсъждат колкото бе необходимо.

Адвокатите от защитата се разхождаха в коридора, разговаряха, но без Бил. Той изобщо не можеше да се съсредоточи върху друго, освен върху присъдата.

Говореше тихо на Габи, когато съдебният пристав излезе и покани всички да влязат вътре. Съдебните заседатели бяха стигнали до решение, защитата изглеждаше притеснена. Обсъждането бе продължило по-малко от час, а това бе лош знак. Почти винаги краткото заседание означаваше присъда „виновен“ и обикновено се случваше, когато обвиняемият несъмнено бе извършителят на престъплението. Адвокатите на Бил се надяваха да са убедили заседателите в неговата невинност или най-малкото да са ги накарали да се колебаят.

— Заседанието започва. Станете. — Съдията излезе от кабинета си, закопчавайки тогата, Бил стисна несъзнателно стола, на който седеше, местата си заеха и съдебните заседатели. По лицата им не

можеше да се прочете нищо. Сякаш си бяха сложили маски. За никой не би могло да се каже дали е удовлетворен или доволен, дали е натъжен, никой не се усмихна на Бил, не го окуражи. Габи усети, че сълзи парят очите ѝ, и изведнъж истината я връхлетя с пълна сила. Ако го обявят за виновен, тогава ще го отведат надалеч... Всичко ще е свършено за Бил Уоруик... за дълго... и за нея... ала най-важното — за него. Можеше да остане единайсет години в затвора.

— Дами и господа съдебни заседатели, стигнахте ли до решение?
— Габи вече ненавиждаше формалностите, думите, които не означаваха нищо за тях, но от които зависеше целият живот на Бил.

— Да, ваша милост.

— И какво е то? — Тя затвори очи, страхуваше се да чуе какво ще кажат, а Бил, побелял като платно, не откъсваше поглед от тях.

— Смятаме обвиняемия за невинен, ваша милост.

Адвокатите от защитата се усмихнаха доволно, а Бил сякаш се бе вкаменил, съдията се обърна към него:

— Вие сте оправдан, господин Уоруик. — Зад гърба му се чу силно ридание, Бил скочи от стола си и изтича през вратата, за да намери Габи. Тя се втурна в прегръдките му и той я притисна, двамата плачеха, а адвокатите се смееха, съдебните заседатели си тръгваха един по един. Съдия Макнамара се изправи. Процесът свърши.

Обадиха се на Мел отдолу и Габи му съобщи новината през сълзи. Бил все още бе твърде развълнуван, за да разговаря с когото и да било, и тя се извини от негово име. Продуцентът отправи сърдечни поздрави и към двамата, неговите очи също се навлажниха, когато затвори телефона. Поръча на Габи Бил да му позвъни, след като се оправя.

Съобщението в медиите за оправдаването му бе много по-кратко, отколкото за ареста, но това не му направи впечатление. Изпитваше огромно облекчение. Вечерта се свързаха със Зак и Джейн и тя се разплака от радост. Мел каза на Сабина, когато ѝ позвъни в Париж.

Малко по малко мълвата се разпространи, а Бил се чувстваше, сякаш се връща от оня свят. Откакто намериха Санди убита, нямаше миг покой и не бе сигурен в изхода на процеса. Бе преживял най-голямото изпитание в живота си. Изведнъж сега му останаха само обикновените удоволствия на всекидневието... да тича с кучето си в Малибу, да пазарува в „Сейфуей“, да заведе Габи да хапнат хамбургери в „Майкс“, дори можеше да обзаведе апартамента си, защото нямаше да влиза в затвора. Имаше и други важни неща, за които да мисли. За работата си, за тяхното бъдеще.

— Какво ще кажеш да дойдеш с мен на изток? Струва ми се, че ще се отрази добре и на двама ни — предложи тя, но решиха да останат в Лос Анжелос още една-две седмици, за да се отърсят от едва отминалия ги ужас. Преживяха страхотно напрежение. Помогна на Габи да пренесе две огромни чанти с нещата си от нейния апартамент. Не бяха уреждали формалностите, ала той настоя тя да се премести при него. Бяха преминали през толкова трудности заедно, Бил имаше чувството, че са женени, но не искаше да я принуждава да взема генерални решения. Сега тя трябваше да премисли много неща. Беше част от екипа на филм-сензация, кариерата ѝ вървеше нагоре, а бе преживяла целия кошмар с него. Напълно възможно беше да не поиска да го види повече след края на процеса. В поведението ѝ обаче не се

долавяха такива признаци. Пренесе всички растения от апартамента си, решише Бърни всеки ден, помагаше на Бил да обзаведе жилището си, оправяше го и му придаваше домашен уют. Тъкмо бе пренаредила мебелите за втори път, когато се обърна към Бил и кротко го попита:

— Кога най-сетне ще се изправиш лице в лице с действителността? — Не искаше да го насилва, но той трябваше да узнае какво е решил Мел. Мина седмица от произнасянето на присъдата, а Бил правеше всичко възможно, за да не се обади на продуцента.

— За какво говориш, скъпа? — Той се намръщи, престори се, че не я разбира. — Диванът ми харесваше повече на предишното място. Между другото, видях вчера в центъра страхотни лампи. Мисля да ги купим утре.

— Я остави това — тя размаха пръст срещу него, — чудесно разбираш за какво ти говоря. Трябваше да се обадиш на Мел. И не ме питай на кой Мел. На Мел Уекслър.

Той се ухили смутено.

— Мисля, че имах късмет веднъж, да поставям на изпитание кармата си втори път би било твърде много.

— Не е ли по-добре да знаеш какво те чака?

— Не. Предпочитам да отидем да купим лампите.

— Не бъди страхливец. — Габи го накара да позвъни на Мел същия ден следобед. Секретарката му обаче каза, че е на среща в телевизионната компания и ще се върне на работа чак в понеделник. Бил докладва на Гейбриъл и тя се засмя. — Е, присъдата се отлага.

Прекараха почивните дни чудесно, лентяйстваха, излежаваха се край басейна, едната вечер се отбиха в „Майкс“, а в събота я заведе в „Ма мезон“, за да отпразнуват победата. Мел сам го потърси в понеделник сутрин. От телефонния разговор не се разбра кой знае какво. Покани го на среща същия ден следобед. Бил отново му благодари, че е свидетелствал на процеса, и обеща да отиде.

— Какво ти каза?

— Че утрява заплатата ми, а теб уволнява, освен това започвам собствено шоу този сезон, в което звездата не съм аз.

Тя се засмя. Напоследък Бил беше в превъзходно настроение. От плещите му се бе смъкнал огромен товар и той бе щастлив. Преживя

ужасен период, но той свърши. Бедната Санди намери покой, а Бил трябваше да продължи да живее.

— Сериозно те питам, какво каза Мел?

— Покани ме да отида към три часа. По това време най-много обичал да уволнява.

— Ти си невъзможен. Мога ли да дойда?

— Не. Едно е да гледаш как ме измъкват от затвора... но когато губя работата си, ще бъда сам. Освен това той не те покани.

— Добре. И бездруго смятах да пазарувам.

— С нови туристически обувки ли ще се снабдиш? — пошегува се Бил.

— Не. Вярваш или не, трябва да си купя малко дрехи, преди да заминем за Нюпорт. Мисля да се отбия в „Джорджо“.

— Ти? Кралицата на армейската екипировка?

— Само не казвай на никого.

— Тайната ти ще бъде запазена, принцесо. — Той я прегърна като в мюзикъл от трийсетте години и грубо я хвърли на дивана, а тя се заливаше от смях. Бил беше в такова разположение на духа, дори не бе потиснат, че може да изгуби работата си. Не бе лишен от свободата си и това бе много по-важно. Годината бе добра и в професионално отношение. Наистина не би могъл да се сърди на Мел, ако го освободи. Скандалът около смъртта на Санди нарушаваше техните споразумения и Бил си даваше сметка за това.

Все пак отивайки към кабинета му същия следобед, той изпита тъга. Сякаш се връщаше вкъщи да види баща си, когото беше предал. Мел се показва сърдечен и приятелски настроен, както винаги, Бил седна срещу бюрото му.

— Отново изглеждаш добре.

— Всъщност се чувствам много по-добре, отколкото последния път, когато ви видях. — Усмихна се. С работа или без нея, щеше да е признателен на Мел до края на живота си. Беше скромен човек, отличен приятел и голям продуцент. — Искам да ви благодаря за всичко... за това, че дойдохте там... и... — Усети, че погледът му се замъглява, въпреки че полагаше усилия да не се разчувства, но моментът бе силно емоционален. Все едно е бил смъртно болен и изведнъж е оздравял. — Направихте толкова много за мен... Филмът

бе чудесен... — Той се задушаваше от вълнение и думите му се изгубиха. — Ще ми липсват всички.

— Къде ще ходиш? — Мел гледаше озадачен, а Бил се смути от въпроса.

— На изток с Габи за няколко седмици, но аз имах предвид...

Изведнъж Мел разбра.

— Недей да бъдеш толкова самокритичен. Повиках те днес тук, за да ти дам да подпишеш новия договор за следващия сезон.

— Наистина ли? — Лицето му светна от радост.

— Да. Макар че мисля да запазим онази дублираща финална сцена, за да те държим нащрек, ако пак изпаднеш в затруднено положение.

— Няма. Това сериозно ли е? Значи ме ангажирате за следващия сезон? — Бил го гледаше с невярващи очи.

— Да. Само почакай да видиш филма след монтажа, Бил. Той е прекрасен и хората ще го заобичат, както и теб! Щатите ще бъдат очаровани от „Манхатън“. Нали не искаш да пропуснеш славата?

— По дяволите, не! — Бил се ухили доволно. През изминалата седмица бе почувствал на два пъти как птичката на щастието каца на рамото му. Имаше много поводи за надежда.

Мел му подаде дебел плик.

— Покажи го на импресариото си и на адвокатите и ми го върни още следващата седмица. Ще замина възможно най-скоро за Европа и искам да знам, че е подписан, преди да тръгна.

— Ще подпиша веднага. — Той беше готов да го направи, но Мел задържа ръката му.

— Може да почака. Нека адвокатите ти го прегледат, току-виж, нещо променят. Моралните клаузи са същите — той се усмихна, — само се постарай да не те арестуват повече. — Никъде в договора не се споменаваше, че не трябва да се жени, което го обнадежди, защото от седмици мислеше да предложи брак на Габи. Възнамеряваше да почака до края на лятото, за да види как ще се чувства тя, след като той се срещне с родителите ѝ, прекарат малко време заедно и, дай боже, се разминат без по-съществен конфликт.

— Мел... благодаря ви толкова много... признателен съм ви... — Очите му казваха всичко, Мел го изпрати до вратата и бащински го прегърна през раменете.

— Няма защо да ми благодариш. Ти си изключително добър актьор. Ще видиш какво ще е впечатлението на публиката след два месеца. Ще бъде прекрасно. — Той бе напълно уверен в успеха на филма, а Бил имаше чувството, че не стъпва по земята, когато се качи в колата и подкара към Родио Драйв.

Забърза към магазина на ъгъла с навес на бели и жълти ивици и се озърна за Габи. Попита една от продавачките и тя отиде да разбере идвала ли е; като се върна, му каза, че е в една от пробните с няколко тоалета. Той се приближи на пръсти до вратата и внимателно я отвори, Габи се оглеждаше в червена копринена рокля и се чудеше дали да я вземе.

— Какво правиш тук? — Както обикновено, по тялото ѝ премина приятна тръпка, щом го видя.

— Много ще отива на туристическите ти обувки.

Той я огледа одобрително, а Габи изгаряше от нетърпение да разбере решението на Уекслър.

— Какво каза той?

— Кой?

— Бил, престани!

— Каза, че не може да ме уволни, защото трябва да те поддържам във форма догодина. — Усмихна ѝ се, а тя се хвърли в прегръдката му.

— Сериозно ли говориш?

— Да, договорът е в колата. Нает съм отново, за втори сезон.

— Фантастично! — Габи свали роклята и остана по бельо, продавачката влезе и се усмихна. Бяха свикнали с подобни сцени в „Джорджо“.

— Роклята харесва ли ви? — попита любезно момичето.

— Да — отвърна вместо нея Бил. Купи ѝ я, заедно с още пет други, после се прибраха вкъщи и се любиха край басейна.

— По-добре свиквай да се държиш прилично, след като ще те водя в Ню порт.

— О, не — изохка той, легнал гол до нея. — Не може ли да се срещнем направо в Мейн?

— Не. Няма да лишиш родителите ми от това удоволствие. — Тя му се усмихна широко и се преобърна по корем под горещото слънце,

кучето се прозя, изтегна се и скочи в басейна, изпръска всичко наоколо и ги измокри от главата до петите.

Докато бяха на изток, времето летеше, родителите ѝ намериха Бил за очарователен. Отседна в къщата им близо до Бейлис Бийч и с учудване установи колко добре се разбира с баща ѝ. Обядваха всеки ден в „Бийч Ютъб“, дори когато валеше, а вечеряха в „Кламбейк Клъб“. Заведението бе забележително с това, че Джаки Бувие бе направила там светския си дебют дълго преди да стане госпожа Кенеди.

— Знаеш ли, наистина харесвам майка ти — каза ѝ той, докато лежаха един до друг в стаята за гости през нощта. Беше настанен в спалня срещу нейната и Габи всяка нощ прекосяваше коридора, за да бъдат заедно, а на сутринта се връщаше и разбъркваше леглото си, сякаш е спала в него. — Тя е много по-умна, отколкото ти си мислиш.

— Не е лоша. — В интерес на истината Габи се погаждаше с нея по-добре, отколкото други години. Разбира се, родителите ѝ нямаха представа за тежките мигове, които двамата преживяха в Калифорния. Просто приемаха Бил като приятен млад актьор от „филма на Габи“, както се изразяваха. Обещаха да гледат тричасовата пилотна серия, а Евърет го покани да им отиде на гости в Ню Йорк, когато пристигнат за снимки есента. Щяха да заминат през септември и майката на Габи обяви, че ще даде в тяхна чест „малка вечеря“.

— Това означава сто души във вечерно облекло, всички, които мразя най-много на света, ще дойдат. Ще ти хареса.

— Не се дръж като разглезено дете. Родителите ти те обичат.

— Добре, добре. — Тя го погледна пренебрежително и той се засмя. Беше толкова млада, истинска красавица. Имаше дни, в които се чудеше как е възможно да го споходи такова щастие. А само преди година събираше спринцовките на Санди от пода на банята и ѝ се молеше да му даде възможност да ѝ помогне. Сега дори почти не се сещаше за миналото, а когато взеха ферибота към Мейн, изобщо престана да мисли за него. Къщата на приятелите ѝ беше семпла и старомодна, заобиколена от дива природа. Беше съвсем в нейния стил,

много по-различно от Бейлис Бийч, където тя непрекъснато се оплакваше от суетата. Въпреки това спазваше правилата на светската игра, за да достави удоволствие на родителите си.

Върнаха се в Калифорния седмица преди да започнат снимките, а Джейн и Зак тъкмо бяха пристигнали от Европа предишната вечер. Двете с Джейн обядваха в „Поло Лаундж“ и се разкикотиха като ученички, когато видяха Уорън Бийти и Пол Нюман. Приличаха на две деца, а не на телевизионни звезди, Джейн сподели с нея, че лятото срещнали Мел и Сабина в Сан Тропе.

— Не знам как го прави. Тази жена винаги изглежда страхотно.

— Не е лесно — изкоментира Габи, която си бе поръчала салата и вино.

— Не се заблуждавай. Изисква много повече от това, което си представяш. Тя има такова присъствие. Всички вперват погледи в нея, където и да иде.

— Чакай „Манхатън“ да тръгне по телевизията и тогава наистина ще е най-известната звезда.

— Знаеш ли, тя се явява по монокини на плажа. Всички правят така там. Циците ѝ са като на осемнайсетгодишно момиче. — В гласа ѝ се усети завист. Когато видя Сабина, Джейн реши, че нейните гърди са увиснали.

— Тя не може да не изглежда на осемнайсет. — Габи се усмихна дяволито. — Знаем един лекар, който подмладява.

Джейн се засмя. Беше забавно да се върнеш отново в Холивуд. Очакваха с нетърпение да тръгнат пак на работа, четиримата играха тенис в последния ден от ваканцията и вечеряха в „Спаго“. Все едно семейството се бе събрало след раздяла, но това бе нищо в сравнение със сцената на снимачната площадка на следващия ден. Всички бяха подлудели от радост, прегръщаха се и се смееха, разказваха спомени от лятото. Възрастният озвучител дори прегърна Сабина през рамо. Тя обаче не се възпротиви. Беше щастлива, че ги вижда всички заедно. Беше прекарала страхотно лято. Пробите при Франсоа Брак бяха минали чудесно, с Мел се забавляваха приказно в Южна Франция. Екипът бе с приповдигнат дух, особено когато заговориха за новия сценарий. Очевидно ги чакаха големи сюжетни изненади. Някой щеше да бъде смъртоносно ранен. Джейн щеше да води борба със Сабина и Зак. Някой щеше да забременее.

— Не и аз, надявам се — пошегува се Бил, който пиеше вино. Първия ден задачата им беше да си възвърна формата. Сценарият бе раздаден и им бе съобщено, че след две седмици заминават на снимки. Атмосферата бе празнична, всички бяха развълнувани заради пилотното излъчване. Мел предвиждаше да го превърне в гала-събитие и те нямаха търпение. Беше наел Грауманс Чайниз Тиътър, където на сцената щяха да инсталират огромен екран. Бе осигурено присъствието на журналисти и стотици други гости.

— Нямам какво да облека — оплака се Джейн и Габи се засмя.

— А новите ти тоалети от Франсоа Брак?

— Писнаха ми. Това е работното ми облекло! — ухили се Джейн.
— Искаш ли в събота да ме придружиш до „Джорджо“.

— Разбира се. — Направиха голям тур по магазините, Габи също си купи нова рокля за събитието. Лъскава, без гръб, цялата обсипана в черни пайети. — Как само ще се изненада Бил! — въртеше се тя доволно пред огледалото в пробната. Кри я в кутията до самата вечер и той направо бе поразен, като я видя.

— Ау! Какво е това? — Туристическите обувки ги нямаше. Косата ѝ бе вдигната високо, носеше черни атлазени обувки с деколте и жакет от бяла лисица, който баща ѝ бе подарил.

Майка ѝ се обади точно когато излизаха, плачеше, каза ѝ, че гледала филма и че те са чудесни, и двамата. В Ню Йорк вече бе излъчен и тя призна на дъщеря си, че се гордее с нея, а Габи усети топлина да се разлива по тялото ѝ, като хвана Бил под ръка и се запътиха към лимузината, която Мел беше изпратил за тях. Нощта бе вълшебна, тя имаше чувството, че целият ѝ живот се променя. Всъщност не грешеше, защото той вече се бе променил. Със сигурност, що се отнасяше до важните неща.

Фотографите се взряха шашнати, когато Сабина излезе от колата на булевард Холивуд пред „Грауманс Чайниз Тиътър“. Източната архитектура беше добре позната на всички, както и отпечатъците на стъпала и длани на тротоара отвън. Габи винаги бе смятала, че е забавно да се гледа кои артисти са представени, но тази вечер не мислеше за това. Същото важеше и за останалите.

Сабина влезе устремно в сградата, облечена бе в бяла тясна атлазена рокля, ушита за нея от Франсоа Брак, и дълго до петите бизоново палто, което Мел ѝ купи от „Ревийон“ в Париж. Връхната дреха бе смайваща и тя изглеждаше зашеметяващо с гъстата си руса грива, блестящите зелени очи и обещите с брилянти, които почти стигаха до раменете ѝ. Изобщо не подлежеше на обсъждане коя бе звездата, но и Джейн изглеждаше превъзходно в тъмносиня рокля, изработена от плат за индийско сари, която бе дълбоко изрязана отпред и разкриваше невероятния ѝ бюст, червената ѝ коса се открояваше в тълпата, тя държеше Зак под ръка и те си пробиваха път сред хората, а навсякъде около тях проблясваха светкавици на фотоапарати. Джейн беше с чифт обеци със сапфири, които Зак ѝ купи в Лондон. Искаше да ѝ подари и пръстен, но не бяха още готови за тази стъпка. Не бързаха. Имаха вид на щастлива и спокойна двойка, когато влязоха на големия прием с шампанско, организиран от Мел. Присъстваха всички значими фигури на Холивуд, вестниците и синдикатите също бяха добре представени. Джордж Кристи, докаран и елегантен, отразяваше събитието за „Холивуд Рипортър“.

— Погледни колко много хора! — Джейн бе във възторг от всичко, двете с Габи не бяха сирели да бърбят, откакто пристигнаха, Габи се усмихна и се огледа наоколо.

— Ето това е... нали? — Бяха ги настанили точно срещу най-силните конкуренти, които другите телевизионни компании можеха да предложат, и положението бе неприятно. Тъкмо насреща им бе екипът, който снимаше филм по роман на Сидни Шелдън, а после се появи

авторите на спортни предавания. Мел обаче твърдеше, че няма от какво да се притесняват. Бяха успели. Габи се надяваше да е прав, когато малко по-късно заемаха местата си.

Всички притихнаха след първите кадри, а после в залата се редуваха тишина и аплодисменти, както и одобрителни възгласи от страна на зрителите. По време на рекламните гостите не спираха да говорят колко добър е сериалът. Артистите обаче нямаше как да са убедени в оценката до следващия ден, когато щяха да станат известни рейтингите.

След прожекцията отново излязоха във фойето и Джейн се почувства уморена. Не беше сигурна дали е играла добре, или не, но се увери поне, че колегите ѝ са превъзходни. Сабина се носеше из тълпата като кралица, без изобщо да се съмнява в успеха, което бе видно. Фотографите отново трескаво започнаха да щракат с апаратите си, продължиха цялата нощ, последваха ги и когато лимузините ги отведоха в „Чейзънс“, където Мел бе организирал среднощна вечеря и танци за триста души в „Оук Рум“.

Нощта бе вълшебна за всички и след като се прибраха вкъщи, Габи остави черната си секси рокля върху един стол и се гмурна в басейна, Бил стоеше и я наблюдаваше, облечен в новия смокинг, който купи за случая от „Бижан“.

— Е, какво мислиш? — Тя му се усмихна, приближила се бе към края на басейна. Беше четири часът сутринта.

— Мисля, че си най-красивата жена, която съм виждал. — Беше пийнал малко повече и летеше от щастие, разхлаби папийонката, свали дрехите си и след миг се озова в басейна до нея.

— Според теб ще стане ли хит?

— Смятам, че Мел имаше право през цялото време.

Подобно на останалите и Габи тайно се тревожеше заради конкуренцията, но на следващата сутрин всички разбраха, че Мел си знае работата. Рейтингът им бе много висок, техен бе лъвският пай от телевизионната публика. Страната бе полудяла по „Манхатън“. Предвижданията на продуцента се сбъднаха. Импресариите им бяха засипани с поръчки за интервюта, снимки, предложения за роли по време на следващата им ваканция, надпреварваха се за плакати на Сабина, Джейн и Габи. Дори Хари се побърка. „Плейгърл“ искаше да пусне плакат на Бил, а „Космополитън“ им предложи повече пари за

същото. Изведнъж петимата станаха най-големите звезди в страната. Мел предрече всичко това, но в началото бе трудно да му се вярва. Никой не можеше да си представи какво ще изпита, докато не го преживя.

Където и да се появеше Сабина, я обсаждаха мъже и жени, хората я молеха за автограф, а един господин, когото никога не бе виждала, я сграбчи пред „Бевърли Уилшир“, целуна я и се разкрещя:

— Направих го... Направих го!... Направих го!

— Прав ли бях? — наслаждаваше се тайно Мел на закуска в деня, преди да отпътуват за Ню Йорк. Подари ѝ голям пръстен с осемнайсеткаратов брилянт. Когато излязоха рейтингите, имаше един въпрос, който го измъчваше, и той искаше да ѝ го зададе. Чакаше обаче сгоден случай. Все още емоциите около „Манхатън“ бяха твърде силни.

— Да. — Беше се излегнала като котка на дивана в дневната му. Предпочиташе да се храни там, четеше най-новата подборка от изрезки, която ѝ изпрати нейният импресарио. Беше дяволски забавно. Всичко това много ѝ харесваше, вълненията, признанието и парите. Нямаше за какво да се тревожи. Дори някога да ѝ се случеше нещо, тя беше напълно осигурена. Можеше да се оттегли още сега, да си живее прекрасно до края на дните си и да остави след себе си достатъчно средства, за да не изпитва никакви притеснения. Погледна Мел с топла усмивка и изражение на задоволство. Отнасяше се с нея превъзходно, никога, дори в мечтите си не си бе представяла, че ще има толкова много бижута... също кожени палта и наметки... За пътуването до Ню Йорк той искаше да ѝ купи самурено палто. — Май няма да е студено, когато пристигнем там. — Тя започна да се смее.

— Но ще е мразовито, като си тръгваме. А всяко момиче се нуждае от самур. — Беше като в сън, сън, който винаги ѝ се бе явявал и който най-сетне стана реалност, а това бе само началото.

Мел бе наел чартърен самолет за екипа до Ню Йорк и следобед Сабина трябваше да събере багажа си. Всички имаха да изпълнят неотложни задачи преди тръгването. Джейн прекарваше деня с момичетата, които вече я гледаха с благоговение. Приятелите им буквално ги обсадиха в училището в деня след пилотното излъчване. Синът ѝ се обади от университета и между него и майка му отново се установи хармония. Джейсън най-сетне разбра, че баща му е бил много

непочтен с нея, трите деца вече смятаха кариерата ѝ за важна. Джейн го покани на снимачната площадка, Джейсън я посети и бе силно впечатлен. Тя го представи на Зак и Джейсън с изненада установи колко приятен и непретенциозен е той. Не се държеше като звезда. Просто обикновен човек. Тримата вечеряха в малък ресторант по избор на Зак, после същата вечер го закараха до Санта Барбара, а по обратния път Джейн плака. Чувстваше, че си е върнала сина си, когото бе изгубила за повече от година заради бившия си съпруг.

— Щастлива си, че имаш такива прекрасни деца — рече тихо Зак, докато караше към Лос Анжелос. Това бе едно от нещата, заради които ѝ завиждаше, това бе цената, която плати за направените грешки в младостта си. Понякога съжаляваше горчиво.

Джейн прекара нощта със Зак за последно в Лос Анжелос преди заминаването, а Габи беше заета с грижите около Бил. Заведе кучето на ветеринарен лекар, тя самата трябваше да опразни жилището си през почивните дни. Местеше се при Бил. Нямахме смисъл да плащат два месеца наем за празен апартамент. А след като се върнеха, тя щеше да живее с него. Най-сетне ѝ зададе дълго чакания въпрос, когато си дойдоха от Мейн, и тя преливаше от щастие.

— Сложи ли ми чорапите? — Той носеше цял куп джинси и Габи се усмихна. Сякаш вече бяха живели така и тя се разсмя, отвърщайки му, че ги е взела. Пригответи багажа и на двамата.

Тази нощ Мел работи до късно, а новата прислужница на Сабина подреди всички пътни чанти от „Вюитон“ в коридора. Когато телефонът иззвъня, тя си помисли, че Мел се обажда да ѝ пожелае лека нощ, но не позна. Това обаждане чакаше от години и се ужасяваше от него. Седна, беше много уплашена. Същата нощ се налагаше да замине за Сан Франсиско и нямаше да може да отпътува с екипа на „Манхатън“ за Ню Йорк.

Набра телефона на Мел, но той още не беше се прибрал, а в кабинета му централата бе изключена. Пригответи една чанта багаж и направи резервация за последния полет от Лос Анжелос. Вече бе готова да тръгне, ала реши за последен път да пробва да се свърже с него и когато той вдигна слушалката, тя изпусна въздишка на облекчение.

Гласът ѝ беше нервен и скован и Мел веднага разбра, че нещо не е наред.

— Господи... защо? — Бе смаян. Какво се опитваше да му каже?
— Болна ли си?

— Не съм. Ще гледам да дойда възможно най-скоро. Трябва да снимате без мен тази седмица.

— Но това е невъзможно. Ти участваш почти във всяка сцена. Сабина, какво има?... — Никога нея бе чувал да говори така, нещо в паметта му се пробуди, но не можеше да си спомни за какво точно ставаше дума. — Какво се е случило?

— Не мога да ти кажа, Мел. — За пръв път му отвърщаше така, откакто му отказа да отиде с него на Бахамските острови. — Съжалявам... просто не мога.

— Какво, по дяволите, да обясня на екипа? — Беше уморен и ядосан, защото криеше от него причината за заминаването си. — Че отиваме в Ню Йорк на почивка?

— Не съм в състояние да направя нищо. — Погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Ще ти се обадя в Ню Йорк. — Сабина затвори, грабна малката пътна чанта и се завтече към вратата, а Мел гледаше слушалката в ръката си, едновременно вбесен и объркан.

Мел направи нещо за пръв път в живота си. Обади се на частен детектив и му поръча да издири Сабина. Ала единствената информация, до която човекът се добра, беше, че е отпътувала предишната нощ. Портиерът знаеше, че се е отправила към летището, но за два дни детективът не успя да разбере нищо повече, най-сетне намери стюардесата, която си спомни, че я е видяла в самолета.

— Къде е отишла?

— В Сан Франсиско. — Беше му споменавала и преди. Ходеше там периодично да се среща с приятели. — Не можем обаче да я открием в нито един хотел.

— По дяволите! — За Мел не бе характерно нито да ругае, нито да преследва някого, но тя бе звездата на най-големия му филм и той искаше да знае къде е. А имаше и нещо повече. Искаше да се ожени за нея и затова трябваше да разбере до каква степен го правеше на глупак и заради кого.

В Ню Йорк заснеха сцените без нея, работата се затрудняваше, а Сабина изобщо не му се обаждаше. След два дни обаче позвъни детективът.

— Тя е в Пало Алто, вероятно с приятели. Обикновена къща, близо до университета.

Щеше му се да попита дали не е с някой мъж, но не му беше удобно. Ала детективът го улесни.

— Единствените хора, които се забелязват там, са три жени. Изглежда, идват на смени. Макар да ги виждат само по палта, личи си, че са медицински сестри. Очевидно тя е с някой, който е болен. Излизала е само два пъти от къщата, за да се разходи, има вид на доста потисната. Разполагаме със снимки и бихме могли да ви ги изпратим, господин Уекслър. Носи тъмни очила и шапка, но е тя. — Може би болен любовник... някой, с когото е имала връзка от години. Защо обаче не казваше нищо? Дължеше му толкова много. — Ще продължим да я следим.

— Благодаря. — От четири дни не беше се чувал с нея, най-сетне на следващия ден Сабина позвъни. Стори му се уморена до смърт, дори в първия момент не я позна.

— Ще бъда в Ню Йорк след два дни, Мел. Започвам снимките веднага.

— Благодаря ти много. Къде, по дяволите, си все пак? — Гневът отекна в гласа му, но тя бе твърде изтощена, за да й направи впечатление. Щеше да му обясни, когато пристигне в Ню Йорк. Нищо повече не можеше да стори. Това бе част от живота й, която се отнасяше само до нея.

— При болен приятел съм. — Същите бяха сведенията и на детектива.

— Защо не ми каза, преди да заминеш от Лос Анжелос?

— Нямах време да обяснявам, трябваше да хвана самолета.

— Закъде? — Искаше тя самата да му каже, дължеше му страшно много.

— Не е важно. Съобщих ти всичко, което трябва да знаеш. — Тонът й бе хладен и рязък. — Идвам след два дни. — После добави: — Не ме притискай, Мел. Това няма нищо общо с теб.

— Очевидно. — Той бе дълбоко засегнат. — Мислех, че сме по-близки, но може би съм се заблуждавал.

Тя нямаше сили да разсейва опасенията и ревността му и не възнамеряваше да му разкрива истината, когато отиде в Ню Йорк. През всичките години, откакто тайната й съществуваше, не я беше споделила с никого.

— Моля те, не го приемай лично.

— А как да го приемам, Сабина? Изчезваш посред нощ, никой не знае къде си... с кого си... или защо... Какво според теб да мисля? — Можеше да си представи какво си въобразява — че е с друг мъж, но ставаше дума за нещо далеч по-сериозно. За миг изпита жал към него.

— Съжалявам, Мел. Може би ще поговорим за това някога.

— Не подозираш колко си права. — Неговата непоколебимост да узнае тайната й само я отблъскваше и тя затвори телефона, без да му каже нищо повече. Седеше в тясната затъмнена дневна в грозната малка къща в Пало Алто. В продължение на години идваше тук всеки месец. Понякога и по-често, когато не беше на работа. Случваше се да остава цели седмици, но престоят я потискаше ужасно. А сега той бе

на смъртно легло. Това ѝ казаха, като ѝ се обадиха през нощта в Лос Анжелос.

— Мога ли да направя нещо за вас, госпожице Куорлс? — Сестрата от нощната смяна влезе в стаята с мила усмивка. Странно бе да я вижда така. По телевизията бе хубава и обаятелна, а тук изглеждаше уморена и дори стара. Не носеше грим и имаше вид на несресана с дни.

— Добре съм. Как е Антъни?

— Спи. Бедното малко същество. Много е изтощен, но ще се оправи. — Отиде и седна до него, там беше мястото ѝ, откакто пристигна. Спеше на стол в стаята му нощ след нощ, държеше ръката му. Силно страдаше да го гледа така, ала не би могла да е другаде.

Отново се настани до него и на приглушената светлина се загледа в лицето с фино изваяни черти. Понякога изглеждаше много млад, а друг път — стар, целият му живот бе само страдание, борба да оцелее, а не можеха да направят почти нищо, за да го облекчат. Чудо беше, че живя толкова дълго. Роди се уродлив, беше парализиран от кръста надолу, дробовете му бяха слаби, сърцето му имаше тежък порок. Все още техниката на трансплантацията не беше достатъчно развита, за да се оперира толкова малко дете. Нямаше още година, когато претърпя шест операции, после лекарите вдигнаха ръце. Опитаха се, след като навърши две години, но тогава се бяха появили и други проблеми, а хирурзите твърдяха, че на такова невръстно дете не е правена трансплантация. Беше вече достатъчно голям, ала нямаше кой да поеме риска. Нямаше я и силата да преживее операцията. Затова водеше нечовешко съществуване в къщата, която тя купи за него преди години, на хвърлей място от Станфордската болница, денем и нощем за него се грижеха медицински сестри, гледаха го, лишени от емоции, все един ден щеше да се стигне до края, който те отдалечаваха, но никой не можеше да отложи завинаги.

Той се размърда, докато тя го наблюдаваше как диша, мониторите, които им дадоха от „Марч ъф Даймс“ преди години, тихо потракваха. Беше свикнала с тях, след толкова много време. Приходите от всеки филм се внасяха на сметка за него. Вече нямаше защо да се тревожи за пари. Това бе огромно облекчение за нея. Затова миналата година се съгласи да играе в „Манхатън“, даде си сметка какво означава това за него, преди непрекъснато се страхуваше, че с нея

може да се случи нещо и тогава той да остане сам, без подкрепа от никого. Баща му бе потресен, когато се роди, беше женен, но страстно обичаше Сабина, поне така твърдеше, само че не пожела така страстно да бъде до тях с Антъни и проблемите. Дори не му даде името си. Връчи ѝ чек за десет хиляди долара, които не стигнаха дори за първата операция. Сега тя имаше всичко, което бе необходимо на сина ѝ... всичко... ала не можеше да му купи онова, което винаги му бе липсвало. Родил го на трийсет и една години, никой не разбра защо дойде на белия свят с такива деформации. Никога не бе посягала към наркотици, не пиеше, просто „природна случайност“, казаха ѝ... случайност... дете, родено почти без бели дробове, с увредено сърце, засегнат гръбначен стълб, въпреки това тя го обичаше безумно, може би повече, отколкото ако беше здрав. В продължение на дни изплака очите си, държеше го на ръце и го притискаше към себе си в интензивното отделение, на монитори следяха всички функции на организма му. После се заредиха операциите... принуди се една година да не работи, но в крайна сметка трябваше пак да започне, за да плаща сметките, които се трупаха. Вече петнайсет години не преставаше да се бори. Докато не се появи предложението за „Манхатън“. Дължеше много на Мел, ала не можеше да разкрие пред него тайната си. Не беше споделила с никого, защото не бе срещала човек, комуто да гласува такова голямо доверие. Не искаше животът на Антъни или това, което бе останало от него, да се превърне в пародия и пробивни репортери и фотографи да правят от него сензации, особено сега, когато тя бе в центъра на обществения интерес. Можеше да си представи какво биха му причинили. Непрекъснато се страхуваше някоя от сестрите да не проговори, но те все пак работеха от години с нея.

Той се размърда отново и Сабина установи, че изглежда по-добре. Лекарят твърдеше, че вече е вън от опасност, поне за известно време. Този път дори не го откараха в болницата, защото според доктор Уотърфорд нямало смисъл. Все едно един ден щеше да се случи... Моля те, Господи... нека си отиде в мир... и аз да съм с него... молеше се тя, когато не беше до сина си. Затова миналата година се върна по Коледа тук и не отиде на Бахамските острови с Мел. Дължеше го на Антъни. Тя го бе обрекла на такъв живот, вината бе нейна, нямаше друго обяснение. Винаги обвиняваше себе си. Беше

на петнайсет години, а изглеждаше като на пет, лежеше в огромното болнично легло в стаята, която бе неговият затвор.

— Мамо? — Отвори очи, същите яркозелени като нейните. Усмихна ѝ се и тя с мъка овладя напирещите сълзи.

— Здравей, миличък. Искаш ли нещо за пиене? — До леглото му имаше кана с ледена вода. Обичаше сок от ябълки и дъвка, обожаваше да гледа хокейни мачове. Целият му живот преминаваше в тази стая. Петнайсет години. Без да чуе нито дума на оплакване от него. — Добре ли се чувстваш?

— Да. — Той ѝ се усмихна с очи, които бяха огледален образ на нейните. — Разкажи ми за новия филм — прошепна Антъни. Изтощаваше се, когато му говореха твърде дълго, ала много искаше майка му да му разкаже. Тя непрекъснато му изпращаше писма, обаждаше се всеки ден, независимо къде се намираше, получаваше от нея забавни предмети, плакати и движещи се украшения, книги, от които да му четат. Той сам не можеше да държи книгите, но тя го научи да чете още когато беше на четири години. Беше много специално малко момченце... Антъни... Разказа му за Мел, за Гейбриъл и Бил, за Джейн и двете ѝ дъщери... те бяха на неговата възраст и това засилваше болката ѝ. Страдаше, когато ги виждаше, беше съсипана, като гледаше нормалните деца да тичат в парка и да държат майките си за ръка... бе обичала баща му силно и двамата му дължаха много повече, отколкото му бяха дали.

— Обичам те, миличък — прошепна Сабина, след като той пак заспа. Не ѝ беше никак приятно, че трябва да го остави след два дни, но Антъни отново се бе стабилизирал и тя трябваше да се връща на работа. Това бе истината за техния живот. А сестрите винаги я успокояваха, че момчето е свикнало. То не познаваше друг начин на живот. Неговото мъчение и нейната работа.

Когато стана и отново се протегна, бе четири часът, изпита непреодолимо желание да се обади пак на Мел в Ню Йорк... само да поговори с него... Там бе седем часът сутринта и Сабина бе сигурна, че той е станал, но все още ѝ бе много сърдит. Имаше въпроси, на които не желаше да отговаря, никога. Отиде в дневната и се излегна за малко на дивана. Тя ѝ служеше за спалня, ала Сабина не искаше да спи. Имаха толкова малко време... толкова малко време... никога не беше сигурна дали това не е за последно. Върна се в стаята му и взе в

дланта си почти прозрачната крехка ръка. Целуна пръстите му и се усмихна, а сълзите се търкаляха надолу по бузите ѝ.

— Обичам те, миличък — прошепна думите почти беззвучно.

Той отвори едното си око. А тя мислеше, че спи.

— И аз те обичам, мамо. — Усмихна ѝ се блажено и затвори очи. Винаги когато тя бе до него, душата му се преизпълваше с щастие.

Страдаше неописуемо всеки път, като го оставяше, и сега не бе по-различно. Сякаш някой бе сграбчил сърцето ѝ, думите залепваха за гърлото ѝ, но тя направи усилие да изглежда ведра и спокойна заради него. Обеща му да дойде след няколко седмици, каза му, че заминава за Ню Йорк. А той обеща да гледа филма. После настъпи най-трудният момент, Сабина го прегърна, усещаше топлината му, мъждукащия у него живот, запита се дали ще го види отново. Понякога се ненавиждаше, че не изостави всичко, за да бъде до сина си, но тогава нямаше да има материалната подкрепа. Минаваше ѝ през ума да го премести в Лос Анжелос, налагаше се обаче той да е близо до Станфордската болница. Нямаше избор, твърде късно бе. Трябваше да прави онова, което бе най-добро за Антъни.

— Обичам те, миличък... тооолкова много! — Усмихна му се през сълзи, а той я помоли да не плаче. Беше най-смелото дете на света и тя с мъка излезе през вратата, усети физическа болка от раздялата. Като се качи в таксито, нахлупи черната сламена шапка, нагласи слънчевите си очила и издуха носа си. Би трябвало да е свикнала е болката, но съзнаваше, че това не е възможно. А един ден, когато той си отиде... тя няма никога да го забрави... нито взаимната обич, която двамата изпитваха и за която не знаеше никой друг... Струваше ѝ се непоносимо. Как да обясни на Мел? Не искаше той да я съжалява. Нямаше да промени обстоятелствата. Не беше възможно. Не и за Антъни. Нито за нея. На главата ѝ се стовари трагедия, която не бе допускала и в най-мрачните си мисли, ала за нищо на света не би се отказала от радостта да го обича.

Полетът до Лос Анжелос беше скучен и уморителен, тя само мина през апартамента си, колкото да се преоблече и да вземе багажа си, и същата вечер продължи за Ню Йорк. Беше изтощена и съзнаваше, че дори старателно поставеният грим не бе скрил страданията от последната седмица. Ако не внимаваше и не започнеше да се грижи за

себе си, щеше да ѝ се наложи нова пластична операция преди края на втория сезон.

Стюардесата откликваше на всяко нейно желание, Сабина бе взела първа класа, от летището до „Пиер“ се придвижи с такси, без някой да я познае. Носеше широкопола шапка, тъмни очила, отвърщаше глава и избягваше какъвто и да било контакт, защото това имаше значение — дали ще я познаят, или не. Отиде направо на рецепцията, регистрира се и я придружиха до апартамента ѝ, където поседна, въздъхна дълбоко и се обади на обслужване по стаите да ѝ донесат едно питие. В Ню Йорк беше три часа през нощта, а в Калифорния — полунощ.

Поспа два часа и когато стана, позвъни на Мел, за да му каже, че е пристигнала, тонът му определено бе резервиран:

— Кога дойде?

— В хотела бях в три часа.

— Сигурно си мъртва от умора.

— Горещо-долу. Но ще живея. Трябват ми две нощи нормален сън и ще се оправя. — Мел изтълкува думите ѝ като знак, че не иска да се вижда с него след работа, и гласът му стана леден.

— Добре. Разбирам.

Ала тя реши да оправи отношенията, защото в противен случай недоразумението можеше да продължи със седмици.

— Нищо не разбираш. Това няма нищо общо. Просто съм уморена, Мел. Беше ми много трудно, седмицата бе тежка, но нямам търпение да те видя.

— Как е приятелят ти? — У него се усети колебание, сякаш не беше сигурен в нея и във връзката им.

— Добре. — Мел продължаваше да се чуди кой е този приятел, но прецени, че не му е времето да пита. А детективът не можа да му даде повече информация.

— Искаш ли да закусиш при мен?

— С удоволствие. Веднага идвам. — Качи се при него, облечена в сини джинси, ботинки и бяла копринена риза, която разкриваше достатъчно от деколтето ѝ, за да му напомни колко красива е под дрехите и че човек трудно би могъл дълго да ѝ се сърди. Очите ѝ бяха уморени и изведнъж той изпита дълбоко съчувствие към нея. Никога не я бе виждал такава. Винаги изглеждаше изпълнена със сила и

самообладание, истинска звезда, и на никой не би му хрумнало, че тя може да изпадне в подобно състояние. Не успя да се сдържи да не се протегне и хване ръката ѝ, след като сервитьорът излезе.

— Сабина... какво ти се е случило? Добре ли си? Ти, а не приятелят ти... ти.

— Добре съм. — Погледна го в очите, на лицето ѝ бе изписана уморена усмивка. Искаше ѝ се да му каже, но не биваше. Защо? Да я съжaliaва? Какъв бе смисълът? Никога не си позволяваше да рухва и да търси чужда помощ. Винаги се бе грижила сама за себе си и за Антъни и така щеше да е и в бъдеще. Разчиташе на Мел, за да живее добре, ала не и да изплаква житейските си страдания или трагедията на умиращия син, когото остави в Калифорния.

Имаше вид на човек, преживял много през изминалата седмица, твърде много, предположи той, и му се прииска да я вземе в прегръдката си.

— Кой е болен? — За него бе важно тя да му каже.

— Не го познаваш. — Намаза една кифличка с масло и извърна поглед.

— Затова пък се досещам. — Мел се усмихна. — Мъж, когото обичаш. — Сабина усети болката, която го измъчваше, съмнението, страховете и ѝ стана жал за него... и за себе си... за Антъни.

— Да, но не е това, което си мислиш. — Не беше споделила с никого на този свят. Скри се преди раждането и след време се появи, ала сама. Никой не знаеше. До този момент. — Става дума за сина ми, Мел. Имам петнайсетгодишен син. — Погледна го в очите, питаше се защо му се доверява.

— Мили боже. — Бе поразен. — Не се връзва с представата ми за теб.

Тя се усмихна и се облегна на стола си.

— Не само ти мислиш така.

— И той е болен? — Започваше да разбира, поне така си въобразяваше, но имаше още много какво да узнае.

— Той се роди болен. — Спокойно му обясни за уродливостта му, не усети как сълзите се стичат по бузите ѝ. — Никога не съм сигурна дали ще го видя отново, Мел. Като ми се обадиха през онази нощ... трябваше да замина... — Гласът ѝ бе дрезгав, той нежно изтри сълзите ѝ, припомни си какво е изпитвал, когато преди петнайсет

години децата му загинаха... Антъни е бил роден някъде по онова време... житейските им трагедии странно се свързаха във времето.

— Защо не ми каза?

— Защо ли? Не съм споделяла с никого. Нося бремето си сама. — Тя направо се гордееше с независимостта си, която той уважаваше, ала никога не я бе обичал повече, отколкото в този миг. Цялото му сърце ѝ принадлежеше.

— Вече няма да е необходимо, Сабина. Аз съм до теб.

— Знам. Но Антъни е мой... обичам го от сърце и душа... и никога няма да допусна някой да го измъчва заради моята кариера и живота ми... Антъни принадлежи единствено на мен.

— А баща му? Нищо ли не направи, за да помогне?

Тя поклати глава.

— Струва ми се, че не беше възможно. Но той все едно не можа да понесе истината за Антъни. Не съм го виждала след раждането на сина ми.

— Копеле. — Мел се вживя в трагедията, погледна я, а Сабина му се усмихна и въздъхна, след петнайсет години приемаше реалността философски.

— Някои хора са такива, любов моя. Но не и ти, толкова си добър с мен.

Той реши, че моментът е настъпил, момент, който чакаше отдавна.

— Искам да се оженим.

От думите му дъхът ѝ секна. Бавно поклати глава.

— Не мога, Мел... не мога... това не е за мен...

— Но защо? — След като нямаше никой друг, след като го обичаше, както твърдеше. След смъртта на Лиз не бе пожелавал да се ожени за никоя, ала сега... Познаваше добре Сабина, знаеше какво представлява и я обичаше и уважаваше за това.

— Не съм сигурна дали някога ще го направя, Мел. Имам свои отговорности, собствен живот... а и Антъни. Не мога да те натоварвам. Ами ако нещо се случи с мен? Ти ще се чувстваш отговорен.

— Е толкова ли е страшно? Не е ли любовта и в това? — Любовта бе всичко онова, което изпитваше към детето, но останалото?... От години не желаше да се омъжва, ала с него се чувстваше толкова добре, толкова спокойно... благодарна му бе за

всичко... беше ли обаче достатъчно? Оправдаваше ли евентуален брак?

— Не си ли доволен от сегашното състояние на отношенията ни? — Бе озадачена. Какво искаше от нея? Договор? Гаранция? Бяха много възрастни, за да имат деца, или най-малкото това важеше за нея.

Той бавно кимна.

— В общи линии да... Но съществува нещо повече. Някаква сигурност, когато знаем, че ще си принадлежим един на друг вечно, ако може да се каже така. — И двамата съзнаваха, че не е възможно.

— Мога да ти обещаю това веднага, тук, без да се налага да се женим в черква или в гражданското. Не знам, Мел. — Стана и започна да се разхожда из стаята, размишляваше върху думите му. — Може би един ден, Мел. Става ли? — А той се стремеше да изтръгне от нея обещание, потвърждение на любовта им и в това нямаше нищо чудно. Тя също би искала да е сигурна в него, но не изпитваше потребност да се омъжва. Не и сега.

— Ще помислиш ли, Сабина? — Очите му бяха пълни с надежда, тя се наведе и нежно го целуна по устните, изненадана сама от себе си колко е жадна за него след едва едноседмична раздяла.

— Добре. — После се разсмя. — Защо си тръгнал да се жениш за стара чанта като мен?

— Защото си телевизионна звезда. Казах ти, че това ще промени живота ти. — Тя се засмя, а той я притегли в скута си. — Да не би да искаш да живееш в грях?

— Засега да. Ще го понесеш ли?

— Ще се постарая. Само недей да мислиш толкова дълго, че аз да грохна и да не мога да те пренеса през прага.

— Това част от сделката ли е? — Сабина се смееше, щастлива, че е отново с него. Така болката по Антъни утихваше.

— Би трябвало.

— Хмм... — Тя се унесе в мисли. — Знаеш ли, никога не съм се омъжвала. — Не можеше да си отговори на въпроса дали не е твърде късно за нея, но в момента нямаше значение. Засега бе направила необходимото за сина си и беше с мъжа, когото обичаше.

Не искаше друго от живота. Кариерата ѝ се развиваше добре... филмът бе успешен... Погледна Мел с усмивка и го целуна нежно по устните, учудена, че сподели с него тайната си.

— Тишина... Пълна тишина... Осветление... Камера, моля! — Познатият шум ѝ се отразяваше добре. Даваше ѝ увереност, все едно си бе у дома, първата ѝ сцена беше с Джейн. Сабина се чувстваше много уморена, не беше репетирала достатъчно, но вървеше гладко и направиха само шест дубъла, което не беше зле. Двете жени си отдъгнаха, след като свършиха.

— Значи тази година ти си бременна, Джес? — пошегува се Сабина. — Сигурно Франсоа ще получи инфаркт. Някой прочел ли му е сценария? — Тя се засмя и Джейн ѝ отвърна също с усмивка. Това бе една от изненадите, за които актьорите бяха предупредени, че ги чакат през новия сезон.

Джейн се обърна към Мел.

— Трябва ли да запазя бебето?

— Питай Зак. Това е негова работа. Той ще се разкъсва между вас двете и ще се чуди коя да избере — империята или жената, която обича, и тяхното дете... Гледайте ни следващата седмица, драги зрители. — Всички започнаха да се смеят, а Джейн се върна в гримьорната си, там завари Зак, който четеше репликите си за следващата сцена.

— Как върви?

— Много добре. Знаеше ли, че тази година ще играя бременна?

— Много интересно. — Той вдигна поглед от сценария. — Как е Сабина?

— Стори ми се уморена. Изглежда, е прекарала тежка седмица.

— Каза ли къде е била?

Джейн поклати глава.

— Не мисля, че би споделила. Доста грижливо пази в тайна личния си живот.

— Не като нас, останалите. — Той се усмихна. През есента вече всички знаеха за тях, също за Габи и Бил.

Джейн си сипа кока-кола и приседна с въздишка. И тя имаше уморен вид. Трудно ѝ бе да ходи на работа след дългата ваканция, която прекараха заедно, а в Ню Йорк още бе горещо, повече, отколкото в Лос Анжелос.

— Какво мислиш за новия сценарий?

— Интересен е. Трябва да поддържат рейтинга висок. — Съобщиха им, че според сюжета Габи ще стреля в Бил, но няма да го убие. Джейн много се притесняваше да не би някой от тях да трябва да напусне снимките, ала изглежда, за момента нямаше опасност.

— Лично аз съм доволна от развитието на сюжета.

— Аха. — Зак отпи от колата си. Чувстваше се спокоен. Предишната нощ се любиха в продължение на часове и той бе доволен от живота.

— Много улеснява нещата за мен.

— Кое по-точно.

— Бременността.

— Чия бременност? — Изглеждаше объркан, а в нейните очи имаше нещо необикновено.

— На Джесика... и моята... — продума Джейн тихо, в първия миг той я погледна втренчено и рязко я сграбчи за ръката.

— Какво искаш да кажеш?

Изведнъж тя се притесни. Тайно купи предния ден два теста за бременност от аптеката, макар и без това да бе сигурна.

— Не знам как... Мисля, че когато бяхме в Лондон...

Той бе смаян.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, Джейн Адамс... искаш да кажеш... Боже мой... — Зак се изправи, огледа се наоколо, застина на място и после се взря в нея. — Ти си бременна?

Тя кимна, обзе я внезапен страх. Може би ще я накара да махне детето... а и какво щеше да стане с филма? Нищо чудно Мел да я уволни, задето е забременяла извънбрачно.

— Кога разбра? — Зак не откъсваше очи от Джейн.

— Вчера. — Устните ѝ трепереха, боеше се от реакцията му.

Изведнъж той засия и я притегли към себе си.

— Сериозно ли говориш?

— Да. — В очите ѝ имаше сълзи.

— Боже мой... — Мечтата му се беше сбъднала. Не беше твърде късно. Погледна я, сякаш бе сътворила чудо. — Мили боже... кога?... Кога ще се роди?

— Предполагам, че в края на май или в началото на юни. — Цикълът ѝ бе закъснял с една седмица, но тя веднага се досети. — В живота ѝ досега подобно нещо се бе случвало само три пъти и винаги се оказваше, че е бременна. — Планът на снимките ми е много удобен, стига Мел да не ме уволни... и ако... това... това зависи от теб, Зак. — Гласът ѝ прозвуча съвсем тихо в малката гримьорна, в този момент някой почука на вратата и извика:

— Ти си следващата, Джейн.

— Идвам — отвърна тя. Но първо трябваше да поговори със Зак. — Какво искаш да направя?

— Шегуваш ли се? Да се оженим и да имаме още десет деца.

— А ако ме уволнят? — Очите ѝ бяха навлажнени. Чу от него точно каквото желаше.

— Няма. И какво, ако те изхвърлят? Нима детето не е по-важно за теб? — Той се учуди, че би могла да мисли другояче, но истината бе, че бебето беше по-важно за нея, както и за него. Филмът щеше да ги ангажира известно време и тя го бе разбрала още когато я освободиха предишния път, а съвместният им живот щеше да продължи до края на дните им, пък и тяхното бебе...

— Искам да го задържа, Зак... — Джейн се разплака и Зак я притисна силно.

— Разбира се. Ще се оженим веднага, ще говоря с Мел. По дяволите, той може дори да реши, че бракът ни ще е от полза за филма. Тя се засмя през сълзи.

— Сигурен ли си? Не искам да те принуждавам.

— Не се дръж глупаво. — Зак стана, изведнъж се почувства по-висок и два пъти повече мъж отпреди, после я погледна нежно. — Обичам те, Джейн. Убедена ли си, че ме искаш... въпреки всичко?

— Няма никакво „въпреки“. Аз съм най-щастливата жена на света.

— Джейн! — Някой почука на вратата.

— Идвам веднага. — Целуна го, Зак я притисна още веднъж и после Джейн бързо се преоблече, а той я наблюдаваше и се опитваше да си я представи след шест месеца. Отвори ѝ вратата, очите му я

поглъщаха с любов, докато тя играеше в следващата сцена, която бе заснета след четири дубъла; когато свърши, той я дари с усмивка. Тя бе предназначена само за нея, върнаха се в гримьорната и продължиха да разговарят тихо.

Същата вечер отидоха в „Пиер“, за да съобщят на Мел, Зак беше обезпокоен, а Джейн още повече, когато продуцентът ги поздрави.

— Не разбрах само идеята наша ли беше, или ваша?

— И от двете по малко. — Зак се засмя, а Джейн леко притеснена обясни, че бебето трябва да се роди в края на снимките този сезон.

— Ще се постарая да не попреча по никакъв начин...

— Много мило от твоя страна — пошегува се Мел, но не изглеждаше ядосан, само може би малко учуден. — Сигурна ли си, че ще се чувстваш добре до края?

— Няма причина да се съмнявам. — Реши да го попита без заобикалки, защото цял ден се тревожеше въпреки всичко, което Зак й каза. — Да разбирам ли, че няма да ме уволниш, Мел?

— Твърдо не. Пък и, ако трябва да съм откровен, рекламните агенти ще се възползват от това. Зрителите ще ви заобичат още повече. Всеки американец ще пожелае да си бременна от него, а жените ще се разтопят от умиление по теб. Това е идеално за филма, но още по-важно е, че — той ги погледна и двамата — е прекрасно за вас. — Усмиваше се с нежност, Джейн и Зак си държаха ръцете като деца. — Всъщност малко ви завиждам.

Джейн се успокои, а Мел поръча шампанско. Зак го покани да им кумува. Джейн трябваше да се обади на децата и да им съобщи, че ще се жени, със Зак мислеха да сключат брак до две седмици. Така никой нямаше да е сигурен дали е била бременна преди венчавката. Бяха обмислили всичко, Мел ги поздрави отново, а вечерта каза на Сабина. Тя бе удивена.

— Как е възможно да забременее на нейната възраст, ако не е поискала?

— Може и да е поискала. — Мел бе трогнат от обичта, която забеляза в очите на Джейн и Зак.

— Знаеш ли... все още не мога да разбера Зак... — Тя лежеше на дивана, почиваше си, безкрайно щастлива, че отново е с Мел и се е

върнала на работа. Обади се на Антъни, той се оправяше, а Сабина вече имаше с кого да споделя. — Бях сто процента сигурна, че е хомосексуалист.

— Май не позна. — Мел се усмихна. — Направо не позна.

Тя сви рамене.

— Така е. Още ли си гладен?

Той я гледаше внимателно и усмивката не слизаше от лицето му.

— Да... но не за обслужване по стаите... първо имам нещо друго предвид. — Тя се разсмя, когато Мел се протегна към нея, отметна русата си буйна коса назад и му подаде ръце.

— Колко добра идея — измърка като котка Сабина.

— Нали... — Вдигна я на ръце и я отнесе в спалнята на апартамента си, мина доста време, преди да се обадят да поръчат шампанско, хайвер и омлет за двама.

На следващата сутрин Сабина бе във великолепна форма на снимачната площадка, Джейн бе непрекъснато усмихната, цялата грееше и си шепнеха със Зак между сцените — дотам, че прекалиха, и режисьорът няколко пъти им прави забележка да пазят тишина. Мел стоеше отстрани и ги гледаше. Рейтингът продължаваше да бъде изключително висок, успехът на филма далеч надхвърли и най-смелите му мечти.

Наблюдаваше как Сабина репетира с двама дубльори, когато се появи Бил със сериозно изражение на лицето.

— Нещо лошо ли се е случило? — Мел не го беше виждал такъв от месеци, Бил го погледна притеснено.

— Мога ли да говоря с вас?

— Разбира се. — Изглежда, се задаваха неприятности, забеляза също, че Габи ги следи с очи. — Какво става, Бил? Може ли да разговаряме тук? — Бил кимна и затаи дъх, като видя, че Габи се запътва към тях. Изрично я предупреди да стои настрана. Искаше да каже на Мел лично, може би трябват да му съобщят предварително. Погледна по-възрастния мъж в очите и реши да кара направо:

— Не знам как ще възприемете това...

— Имаш проблеми със сценария ли? — Не разбираше какво го тормози, Бил му се струваше гузен.

— Не, сър — той поклати глава. — Снощи с Габи се оженихме.

Мел застина за миг, а после избухна в смях. Смееше се толкова силно, че чак сълзи се появиха в очите му. Всичките му актьори бяха като деца.

— Аз... Мел... притеснявахме се, че може да се разстроите...

— И защо смятате така?

— Защото си спомням, че когато сключихме договора, вие ме попитахте дали съм женен... и аз ви излъгах...

— Нали сега не ме лъжеш?

Бил се смути.

— Разбира се, че не. Само мислехме... страхувахме се... Габи не искаше голяма сватба, за каквато щяха да настояват родителите й...

— Щастлив ли си? — Мел му се усмихна добродушно, Габи се приближи, успокоена, че продуцентът е във ведро настроение.

— Да... щастлив съм... — Прегърна жена си през рамо, Мел я погледна.

— Ти, Гейбриъл, щастлива ли си?

— Да? Мел. — Тя сияеше насреща му и беше съвсем очевидно, че никога през живота си не бе изпитвала по-голямо щастие.

— Тогава бъдете благословени вие... и всички останали... — Озърна се, погледна Зак и Джейн, а Сабина тръгна към тях... — Никога не съм работил с екип, където се пазят толкова тайни... но бъдете вечно щастливи. — Наведе се и целуна Гейбриъл по бузата, а Сабина застана с ръце на кръста и се престори, че ръмжи.

— Махни ръцете си от нея — дяволито сгълча Мел, той я потупа отзад и двамата се отдалечиха, за да оставят насаме младоженците, както Мел й обясни, надявайки се, че това ще й повлияе благотворно. Всъщност нямаше голямо значение. Беше щастлив с нея... такава каквато беше... разказа й за Габи и Бил, тя се засмя и ги погледна през рамо, намигайки на Гейбриъл. Габи се усмихна и й помахна, а в този момент асистент-режисьорът се провикна:

— Дубльорите, дубльорите... заемете местата си, моля ви!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.